STAR WARS

VECHEA REPUBLICĂ

ÎNŞELAŢI

PAUL S. KEMP

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PAUL KEMP

VECHEA REPUBLICĂ

ÎNŞELAŢI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian* şi
Sebastian C.

După volumul
Paul Kemp
The Old Republic - Deceived
2011

Paul S. Kemp

Paul S. Kemp este autorul romanului *Star Wars: Crosscurrent*, care îl are ca protagonist pe Jaden Korr. Crosscurrent a fost prima sa apariţie în universul Star Wars. Ulterior a scris *The Old Republic: Deceived*, o legătură cu jocul online Star Wars: The Old Republic. A scris, de asemenea, *Riptide*, o continuare a romanului *Crosscurrent*.

Paul Kemp trăieşte şi lucrează în Grosse Pointe, Michigan, cu soţia sa, fii gemeni şi câteva pisici.

DRAMATIS PERSONAE

Adraas – Lord Sith (bărbat uman)
Angral – Lord Sith (bărbat uman)
Arra Yooms – copil (femeie umană)
Aryn Leneer – Cavaler Jedi (femeie umană)
Malgus – Lord Sith (bărbat uman)
Eleena – servitoare (femelă Twi'lek)
Ven Zallow – Maestru Jedi (mascul, specie necunoscută)
Vrath Xizor – mercenar (bărbat uman)
Zeerid Korr – contrabandist (bărbat uman)

PRIMA ZI

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Grăsanul se cutremură, metalul navei gemând, în timp ce Zeerid trecea prin atmosfera lui Ord Mantell. Frecarea transforma aerul în foc, iar Zeerid privi strălucirea portocalie a flăcărilor prin oțelul transparent al cabinei cargobotului.

Îşi dădu seama că strângea prea tare manşa şi se relaxă. Ura intrările în atmosferă – întotdeauna le urâse –, lunga numărătoare de patruzeci de secunde în care căldura, viteza şi particulele ionizate provocau o pană temporară a senzorilor. Nu ştia niciodată ce fel de cer avea să întâlnească atunci când ieşea din întuneric. Pe vremea când transporta comandourile Escadronului Havoc[1] într-un *gully jumper*[2] al Republicii, el şi colegii săi de zbor comparaseră pana de curent cu scufundarea în orb de pe o stâncă de la malul mării.

Întotdeauna speri să ajungi în apă adâncă, spuneau ei. *Dar, mai devreme sau mai târziu, fluxul se retrage şi dai de stâncă.* Sau nimereai în mijlocul unui schimb de focuri. Nu conta, de fapt. Efectul era acelaşi.

— Ieşim din întuneric, spuse el când flacăra se diminuă şi cerul se deschise dedesubt.

Nimeni nu-i auzi cuvintele. Zbura singur cu *Grăsanul* – lucra singur. Singurele lucruri pe care le mai căra erau arme pentru *Bursă*[3]. Avea motivele lui, dar încerca din răsputeri să nu se gândească prea mult la ceea ce făcea. Echilibră nava, o îndreptă şi făcu o scanare rapidă a cerului din jur. Senzorii nu detectară nimic.

— *Apă este adâncă* şi asta este bine, spuse el, zâmbind.

Pe majoritatea planetelor, în momentul în care ar fi ieşit din atmosfera superioară, ar fi fost ocupat să se ferească de interdicția guvernului planetar. Dar nu şi pe Ord Mantell. Planeta era un stup de sindicate ale crimei, mercenari, vânători de recompense, contrabandişti, traficanți de arme şi contrabandişti de mirodenii. Şi aceştia erau cei care conduceau locul. Războaiele între facțiuni şi asasinatele le ocupau toată atenția, nu guvernarea şi, cu siguranță, nu aplicarea legii. Latitudinile

---

[1] Escadronul Havoc – escadron de elită al Forțelor Speciale ale Republicii, format din soldați din armata Republicii Galactice, care a luptat împotriva Imperiului Sith în timpul Marelui Război Galactic. Cunoscut inițial sub numele de *Escadronul de Infanterie 326*, Escadronul Havoc şi-a câştigat numele sub conducerea lui Jace Malcom, iar mai târziu a lui Jek Kardan, ofițerul executiv al lui Malcom.

[2] Gully Jumper NR2 – cunoscut şi sub numele de *transportor uşor NR2* – navă produsă de *Celestial Industries* şi folosită de Republica Galactică în timpul Marelui Război Galactic.

[3] Bursa – *The Exchange* – organizație criminală activă din jurul anului 4000 BBY până cel puțin în anul 3643 BBY, probabil cea mai puternică din vremea sa, care se ocupa cu rafinarea şi contrabanda de mirodenii, extorcarea, traficul de arme, comerțul cu sclavi şi vânătoarea de recompense. În timpul Primei Epurări Jedi, pusese o recompensă uriaşă pe Jedii în viață, suficient de mare pentru a cumpăra o întreagă planetă. Trei sute de ani mai târziu, în timpul Războiului Rece, a fost angajată într-un război al crimei la nivel galactic cu Cartelul Hutt, care se concentrase pe Nar Shaddaa.

superioare şi inferioare ale planetei, în special, erau slab populate şi aproape niciodată patrulate – o adevărată țară a nimănui. Zeerid ar fi fost surprins dacă guvernul ar fi avut sateliți de supraveghere care să ruleze pe orbită deasupra acelor zone. Şi toate astea îi conveneau foarte mult.

Grăsanul străpunse pătura groasă de nori roz, şi emisfera nordică, colorată în maro, albastru şi alb, a lui Ord Mantell umplu câmpul vizual al lui Zeerid. Zăpada şi gheața se depuneau pe cockpit, şrapnelul înghețat bătând într-un ritm constant în coca *Grăsanului*. Soarele care apunea acoperea o mare porțiune de lume cu culori portocalii şi roşii. Marea nordică se agita sub el, învolburată şi întunecată, cercurile albe neregulate ale valurilor care se spărgeau delimitând miile de insule necartografiate care se ițeau la suprafața apei. La vest, în depărtare, putea distinge marginea începtoşată a unui continent şi spinarea subțire a munților înzăpeziți şi acoperiți de nori care se întindeau de-a lungul axei sale nord-sud.

O mişcare îi atrase privirea. Un stol de *aripi de piele*[4], prea mici pentru a provoca un punct pe senzori, zburau la două sute de metri în dreapta şi mult sub el, corturile aripilor lor uriaşe şi membranoase fluturând încet în vântul înghețat. Stolul arăta ca o paranteză. Se îndreptau spre sud, spre aer mai cald, şi nu îl băgară în seamă în timp ce zbura pe deasupra şi pe lângă ei, ochii lor negri şi mați sclipind de la zăpadă şi gheață. Reduse motoarele ionice şi încetini şi mai mult. Un căscat îi trecu printre dinți. Se ridică drept şi încercă să clipească pentru a-şi alunga oboseala, dar aceasta era la fel de încăpățânată ca o bantha furioasă. Lăsase nava pe pilot automat şi ațipise în timpul cursei hiperspațiale de la Vulta încoace, dar ăsta fusese singurul somn de care avusese parte în ultimele două zile standard.

Îl cuprindea oboseala. Se scărpină în barbă, îşi frecă ceafa şi introduse în navicomputer coordonatele de aterizare. Computerul se conectă la unul dintre geosincronizatoarele nesecurizate ale lui Ord Mantell şi transmise poziția şi cursul *Grăsanului*. Dispozitivul de proiecție pe fereastra cabinei de pilotaj le afişă pentru Zeerid. Privi cu atenție locația şi îşi puse degetul pe destinație.

— O insulă de care nu a auzit nimeni vreodată, aici sus, unde nu ajunge nimeni vreodată. Pare destul de clar.

Zeerid puse iar nava pe pilot automat, iar acesta o înclină spre insulă. Mintea îi rătăcea în timp ce *Grăsanul* săgeta pe cer. Trosnetul constant al gheții şi zăpezii de pe fereastra cabinei îi cânta un cântec de leagăn. Gândurile i se întoarseră printre nori, în trecut, la zilele dinaintea accidentului, înainte să părăsească armata. Pe atunci, purtase cu mândrie uniforma şi încă se mai putea privi în oglindă…

Îşi reveni, surprins de autocompătimirea care îl cuprindea şi alungă imediat acele gânduri. Ştia unde ar fi dus.

— Lasă-le pentru altă dată, soldat, îşi spuse lui însuşi. Era ceea ce era, iar lucrurile erau aşa cum erau. Concentrează-te pe muncă, Z-man[5].

Verifică locația în raport cu coordonatele din navicomputer. Aproape ajunsese.

— Echipează-te şi fii ca piatra, zise el, reluând cuvintele pe care obişnuia să le spună comandourilor sale. Mai avem nouăzeci de secunde până la zona de aterizare.

Îşi continuă ritualul, verificând dacă blasterele erau încărcate, strângând curelele vestei de armură compozită, liniştindu-şi mintea.

---

[4] Aripi de piele – creatură aviară întâlnită pe Ord Mantell. Avea ochi negri şi mați, iar aripile uriaşe, aveau membrane. Zburau ocazional spre partea sudică a planetei unde aerul era mai cald.

[5] Z-man – apelativ care se poate traduce ca *meseriaşul Z* sau *periculosul Z*.

În față, văzu insula pe care urma să aterizeze: zece kilometri pătrați de stâncă vulcanică, mărginită de o *tunsoare* proastă de mărăcini până la brâu şi biciuită de vânt. Locul ar fi fost probabil sub apă şi ar fi dispărut anul viitor. Se aplecă mai jos, zburând într-un cerc larg, fără să poată vedea prea multe detalii din cauza zăpezii. Efectuă o scanare, ca de obicei, iar ciripitul instrumentului îl surprinse. Se afla deja o navă pe insulă. Îşi verifică ceasul de la încheietura mâinii şi văzu că venise cu douăzeci de minute standard mai devreme. Făcuse acea cursă de trei ori şi Arigo – era sigur că nu era numele real al omului – nu ajunsese niciodată mai devreme.

Coborî la câteva sute de metri pentru a vedea mai bine. Cargoul lui Arigo, *Cuşca Câinelui*, cu o formă care semăna cu corpul unui gândac fără picioare, se afla într-un luminiş din partea de est a insulei. Rampa de aterizare era coborâtă şi ieşea din burta navei ca o limbă. Farurile străluceau în amurgul care se stingea şi se reflectau în zăpada care cădea, transformând fulgii în bijuterii strălucitoare. Văzu trei bărbați zăbovind în jurul rampei, deşi era prea departe pentru a observa alte detalii în afară de hanoracele lor albe de iarnă. Zăriră pe *Grăsanul*, iar unul dintre ei flutură o mână înmănuşată. Zeerid îşi linse buzele şi se încruntă. Ceva i se părea ciudat. Rachetele de semnalizare se ridicară de pe cargobot şi explodară în aer – verde, roşu, roşu, verde. Era secvența corectă.

Se mai învârti încă o dată în cerc, privind în jos prin vârtejul de zăpadă, dar nu văzu nimic care să-l alarmeze – nicio altă navă pe insulă sau în marea din jur. Îşi lăsă deoparte îngrijorarea şi îşi puse sentimentele pe seama tensiunii obişnuite provocate de faptul că avea de-a face cu răufăcători şi criminali. În orice caz, nu-şi putea permite să strice o livrare de hardware de câteva sute de milioane de credite doar pentru că se simțea speriat. Cumpărătorul final – oricine ar fi fost acela – ar fi fost nemulțumit, iar *Bursa* ar fi recuperat de la Zeerid profiturile pierdute, în sânge şi oase rupte, apoi le-ar fi adăugat la datoria pe care o avea deja față de ei. Pierduse noțiunea exactă a sumei respective, dar ştia că erau cel puțin două milioane de credite pentru nota de plată a *Grăsanului*, plus încă aproape jumătate din acea sumă pentru avansurile luate pentru tratamentul medical al lui Arra, deşi îi ținuse secretă existența şi şeful său credea că erau pentru a acoperi pierderile la jocurile de noroc.

— Zona este în siguranță. Spera că spunând-o, va face să fie aşa. Aterizăm.

Zumzetul propulsoarelor de inversare şi un vârtej de zăpadă spulberată prevestiră pocnetul atingerii stâncii de către *Grăsanul*. Ateriză la mai puțin de cincizeci de metri de nava lui Arigo. Pentru o clipă, rămase în cabina de pilotaj, perfect nemişcat, privind zăpada care cădea, ştiind că după aceea va mai urma o livrare, apoi alta, apoi o alta, şi că va rămâne dator către *Bursă* mai mult decât va putea plăti vreodată. Se afla pe o bandă de alergare fără să ştie cum să coboare. Nu conta, totuşi. Ideea era să câştige bani pentru Arra, poate să-i cumpere un scaun plutitor în loc de antichitatea aia cu rotile. Sau, şi mai bine, o proteză.

Trase aer în piept, se ridică în picioare şi încercă să-şi regăsească calmul în timp ce-şi punea un hanorac de iarnă şi mănuşi fără degete. În cala de marfă, trebui să-şi croiască drum prin labirintul de containere de transport. Evită să se uite direct la literele negre şi groase de pe laturile lor, deşi le ştia pe de rost. Văzuse astfel de lăzi de multe ori în cariera sa militară.

PERICOL – MUNIȚII. NUMAI PENTRU UZ MILITAR. PĂSTRAȚI DEPARTE DE CĂLDURĂ INTENSĂ SAU DE ALTE SURSE DE ENERGIE.

În lăzi se aflau tunuri laser, grenade şi muniție suficientă pentru a menține

luni întregi chiar şi cea mai nebună echipă de trăgători zâmbind şi păcătuind.

În apropierea rampei hangarului, văzu că trei dintre cele patru curele de fixare se desprinseseră de pe una dintre lădițele cu grenade. Era norocos că lada nu sărise din loc în loc în timpul transportului. Poate că se rupseseră când aterizase pe insulă. Preferă să creadă asta decât să-şi recunoască propria neglijență. Nu se deranjă să reataşeze curelele. Oricum, amicii lui Arigo ar fi trebuit să le desfacă pentru a le descărca. Îşi slăbi blasterele în tocurile lor şi apăsă butonul pentru deschiderea calei, apoi coborî rampa. Uşa coborî, iar zăpada şi frigul pătrunseră înăuntru, având miros de sare de ocean. Ieşi în bătaia vântului. Lumina soarelui care apunea îl făcu să mijească ochii. Stătuse doar în lumină artificială mai bine de douăsprezece ore. Cizmele îi scârțâiră pe stânca neagră, acoperită de zăpadă. Expirațiile sale se evaporau în vânt. Doi dintre bărbații de la cargoul lui Arrigo se desprinsră de nava lor şi îl întâmpinară la jumătatea drumului. Amândoi erau oameni şi bărboşi. Unul dintre ei avea un ochi peticit şi o cicatrice ca un fulger pe un obraz. Amândoi purtau blastere la şolduri. Ca şi Zeerid, le aveau slăbite în tocuri. Faptul că nu-l recunoscu pe niciunul dintre ei îi reaprinse îngrijorările anterioare. Avea o memorie foarte bună a fețelor, iar ambii bărbați îi erau străini. Livrarea începea să aibă un gust amar.

— Unde e Arigo? întrebă Zeerid.

— Face ceea ce face Arigo mai bine, spuse *Cicatrice*, şi gesticulă vag. Ne-a trimis în locul lui. Nu-ți face griji, totuşi, da?

Cel fără cicatrice se foi pe picioare, nelinişstit, agitat.

Zeerid aprobă din cap, păstrându-şi fața inexpresivă în timp ce ritmul cardiac i se amplifică şi adrenalina începu să-l încălzească. Totul mirosea urât, iar el învățase de-a lungul anilor să aibă încredere în simțul său olfactiv.

— Tu eşti Zeerid? întrebă *Cicatrice*.

— Z-man.

Nimeni nu-i spunea Zeerid, cu excepția cumnatei sale. Şi a lui Aryn, o dată. Dar Aryn o făcuse cu mult timp în urmă.

— Z-man, repetă *Fără Cicatrice*, foindu-se pe picioare şi chicotind pe jumătate.

— Ți se pare amuzant? îl întrebă Zeerid.

Înainte ca *Fără Cicatrice* să poată răspunde, *Cicatrice* întrebă:

— Unde e încărcătura?

Zeerid îşi mută privirea de cei doi bărbați din fața lui la cel de-al treilea, care zăbovea lângă rampa navei lui Arigo. Limbajul trupului bărbatului – prea concentrat pe schimbul verbal, prea agitat – întări îngrijorarea lui Zeerid. Îi amintea de felul în care arătau recruții atunci când se confruntau pentru prima dată cu Imperialii – numai atitudine şi nervi. Suspiciunea devenea certitudine. Livrarea nu doar că mirosea urât, *ci chiar era urâtă*.

Arigo era mort, iar echipajul din fața lui lucra pentru o altă facțiune de pe Ord Mantell, sau lucra pentru o organizație care nu avea legătură cu *Bursa*. Nu conta. Nu pentru Zeerid. Nu se obosise niciodată să urmărească cine cu cine se lupta, aşa că, pur şi simplu, nu avea încredere în nimeni. Dar ceea ce conta pentru el era că cei trei bărbați care stăteau în fața lui, obținuseră probabil informațiile prin tortură de la Arigo şi că îl vor ucide pe Zeerid imediat ce vor confirma prezența încărcăturii. Iar la bordul cargobotului puteau fi ascunşi şi mai mulți oameni.

Se părea că, până la urmă, coborâse din bezna atmosferică şi intrase chiar într-un schimb de focuri. Nu era nicio noutate.

— De ce numeşti nava aia *Grăsanul*? întrebă *Fără Cicatrice*.

Arigo trebuie să le fi spus numele navei lui Zeerid, pentru că *Grăsanul* nu purta niciun însemn de identificare. Zeerid folosea registre false pe aproape fiecare planetă pe care ateriza.

— Pentru că e nevoie de multe lucruri pentru a-i umple burta.

— Nava e o *ea*, totuşi. Nu? De ce nu *Grăsana*?

— Părea a fi o lipsă de respect.

Fără Cicatrice se încruntă.

— Hmm? Față de cine?

Zeerid nu se deranjă să răspundă. Tot ce voia să facă era să lase muniţiile, să îşi scadă o parte din datoria față de *Bursă* şi să se întoarcă la fiica lui înainte să trebuiască să facă din nou transporturi şi să se murdărească din nou.

— S-a întâmplat ceva? întrebă *Cicatrice*, pe un ton precaut. Pari supărat.

— Nu, spuse Zeerid şi forță o jumătate de zâmbet. Totul e la fel ca întotdeauna.

Bărbații zâmbiră nesiguri, fără să clarifice sensul cuvintelor lui Zeerid.

— Corect, spuse *Cicatrice*. La fel ca întotdeauna.

Ştiind cum aveau să decurgă lucrurile, Zeerid simți calmul care îl cuprindea de obicei atunci când pericolul era iminent. Se gândi pentru o clipă la chipul Arrei, la ce s-ar fi făcut ea dacă el ar fi murit pe Ord Mantell, pe o insulă fără nume. Îndepărtă gândurile. Nu avea nevoie de distrageri ale atenției.

— Încărcătura este în cala principală. Trimite-ți omul. Nava e deschisă.

Expresiile de pe fețele celor doi bărbați se înăspriră, schimbarea fiind aproape imperceptibilă, dar clară pentru Zeerid, arătând o transformare care le trăda intenția de a ucide. *Cicatrice* îi ordonă lui *Fără Cicatrice* să se ducă să verifice încărcătura.

— Va avea nevoie de un elevator, spuse Zeerid, pregătindu-se şi concentrându-se pe viteză şi precizie. Chestia aia nu are doar câteva kilograme.

Fără Cicatrice se opri aproape de Zeerid, uitându-se înapoi la *Cicatrice* pentru îndrumare, cu o expresie incertă.

— Ei, spuse *Cicatrice*, cu mâna zăbovind lângă toc, mişcarea fiind prea întâmplătoare pentru a fi *cu adevărat* întâmplătoare. Vreau doar să se asigure că totul este acolo. Apoi îmi voi anunța omul să aducă plata.

Îşi ridică brațul ca şi cum i-ar fi arătat lui Zeerid un comunicator de la încheietură, dar pe care îl acoperea hanoracul.

— Totul este acolo, spuse Zeerid.

— Du-te, îi spuse *Cicatrice* lui *Fără Cicatrice*. Verifică.

— Oh, spuse Zeerid şi pocni din degete. Mai este un singur lucru...

Fără Cicatrice suspină, se opri şi se întoarse spre el cu sprâncenele ridicate în semn de întrebare, cu respirația ieşindu-i în nori de aburi prin nări.

— Ce anume?

Zeerid făcu un cuțit din mâna stângă şi îşi înfipse vârful degetelor în gâtul lui *Fără Cicatrice*. În timp ce acesta se prăbuşea în zăpadă, gâlgâind, Zeerid îşi eliberă unul dintre blasterele de la şold şi îi făcu o gaură în piept lui *Cicatrice* înainte ca bărbatul să poată face ceva mai mult decât un pas surprins înapoi şi să-şi pună mâna pe mânerul propriei arme. *Cicatrice* se clătină înapoi încă doi paşi, cu gura mimând, fără să scoată vreun sunet, cu brațul drept ridicat, cu palma în afară, ca şi cum ar fi putut opri împuşcătura care îl omorâse deja.

În timp ce *Cicatrice* se prăbuşea la pământ, Zeerid trase cu sălbăticie asupra

celui de-al treilea om de lângă rampa *Cuştii Câinelui*, dar îl rată, trăgând prea sus. Cel de-al treilea om se făcu mic lângă navă, îşi scoase pistolul blaster şi strigă ceva într-un comunicator de la încheietură. Zeerid văzu mişcare în cala de marfă a navei lui Arigo – şi mai mulți oameni cu intenții rele. N-avea cum să ştie câți erau.

Înjură, trase un foc de acoperire, apoi se întoarse şi fugi spre *Grăsan*. Un proiectil de blaster făcu o brazdă neagră şi fumegândă pe mâneca hanoracului, dar rată carnea. Un altul răsună în carcasa *Grăsanului*. O a treia împuşcătură îl lovi direct în spate. Se simți ca şi cum ar fi fost călcat de un speeder. Impactul îi scoase aerul din plămâni şi îl împinse cu fața în zăpadă. Simți miros de fum. Vesta sa blindată fusese distrusă de împuşcătură. Adrenalina îl readuse în picioare la fel de repede cum se prăbuşise. Gâfâind şi încercând să-şi umple din nou plămânii, se adăposti într-o urmă de derapaj de aterizare şi îşi şterse zăpada de pe față. Scoase capul pentru o clipă ca să se uite înapoi, văzu că *Fără Cicatrice* nu mai gâlgâia şi murise, că *Cicatrice* rămăsese politicos de nemişcat şi că alți şase oameni se năpusteau spre el, doi înarmați cu puşti blaster şi restul cu pistoale.

Armura lui n-ar fi oprit nici măcar un proiectil de puşcă. Un proiectil se izbi în patina de aterizare, altul în zăpada de la picioarele lui, apoi altul şi altul.

— Stang[6]! înjură el.

Siguranța rampei şi a compartimentului de marfă al *Grăsanului*, aflate la doar câțiva paşi de el, părea cumva să fie la zece kilometri distanță. Luă câte un blaster în fiecare mână, îşi întinse brațele de o parte şi de alta a patinei de aterizare şi trase cât de repede putu să apese pe trăgaci în direcția oamenilor care se năpusteau asupra lui. Nu putea vedea şi nu-i păsa dacă lovea pe cineva, voia doar să-i culce la pământ. După ce trase mai mult de o duzină de focuri de armă fără să primească ripostă, sări din adăpost şi se îndreptă spre rampă. Ajunse la ea înainte ca trăgătorii să îşi revină suficient de mult pentru a mai lansa un alt baraj de focuri. Câteva proiectile îl urmăriră pe rampă, răsunând pe metal. Zburară scântei şi mirosul de plastoid topit se contopi cu aerul oceanului. Trecu în fugă pe lângă butonul de ridicare a rampei, lovi spre el şi se repezi spre cabina de pilotaj. Abia după ce aproape trecu de cala de marfă, îşi dădu seama că nu auzea sunetul angrenajelor. Se întoarse şi blestemă.

În graba lui, nu apăsase butonul de ridicare rampa de aterizare. Auzi strigăte de afară şi nu îndrăzni să se întoarcă. Putea închide rampa de la panoul de control din cabina de pilotaj. Dar trebuia să se grăbească. Alergă pe coridoarele *Grăsanului*, deschise uşa cabinei de pilotaj şi începu să introducă secvența de lansare. Activă propulsoarele *Grăsanului* şi nava se ridică în aer. Focurile de armă loviră carcasa, dar nu făcură niciun rău. Încercă să se uite în jos, din cabină, dar nava era înclinată în sus şi nu putea vedea pământul. Apăsă pe comandă pentru a o deplasa înainte şi auzi un scârțâit îndepărtat de metal pe metal. Venea dinspre cala de marfă. Ceva aluneca acolo. Recipientul cu grenadele. Şi uitase să sigileze compartimentul. Blestemându-se pentru prostie, apăsă comutatorul care aducea rampa sus, apoi sigilă cala de marfă şi evacuă oxigenul din ea. Dacă cineva se urcase la bord, s-ar fi sufocat acolo. Luă comenzile în mâini şi porni motoarele *Grăsanului*. Nava porni în sus. O întoarse în timp ce se înălța, aruncând o privire înapoi spre insulă. Pentru o clipă, fu confuz de ceea ce vedea. Dar apoi îşi dădu seama.

Când *Grăsanul* se ridicase în sus şi în față, chingile care asigurau containerul

[6] Stang – înjurătură plină de frustrare.

cu grenade se rupseseră şi întregul container alunecase direct pe rampa de aterizare deschisă. Avusese noroc că nu explodase. Oamenii care îi întinseseră ambuscada se adunaseră în jurul lăzii, întrebându-se probabil ce se afla înăuntru.

La o numărătoare rapidă, erau şase la număr, aşa că se gândi că nu urcase niciunul la bordul *Grăsanului*. Şi niciunul dintre ei nu părea să se îndrepte spre nava lui Arigo, aşa că Zeerid presupuse că nu aveau intenţia să-l urmărească în aer. Poate că erau destul de mulţumiţi şi cu un singur container. Amatori, deci. Piraţi, poate.

Zeerid ştia că va trebui să-i dea socoteală lui Oren, şeful său, nu numai pentru că afacerea sfârşise prost, ci şi pentru grenadele pierdute.

Nenorocita aia de roată a vieţii se învârtea din ce în ce mai repede. Se gândi să pornească la maxim motoarele ionice ale *Grăsanului*, să iasă din puţul gravitaţional al lui Ord Mantell şi să se îndrepte spre hiperspaţiu, dar se răzgândi. Era enervat şi se gândi că avea o idee mai bună. Roti cargobotul şi acceleră.

— Activează armele, spuse el, şi activă tunurile cu plasmă montate pe părţile laterale ale *Grăsanului*.

Oamenii de la sol, care presupuseseră că va fugi, nu îl observară venind, până când nu se apropie la cinci sute de metri. Se uitară fix la el, arătându-l cu mâinile, apoi începură să se agite. Câteva împuşcături de blaster de la unul dintre bărbaţi trasară linii roşii pe cer, dar un blaster nu ar fi putut afecta nava.

Zeerid îi luă la ţintă, iar computerul de ţintire se centră pe ladă.

— Zona de aterizare este fierbinte, spuse el, şi trase.

Pentru o clipă, liniile portocalii pulsante legară nava de insulă şi de lada cu grenade. Apoi, când grenadele explodară, liniile înfloriră într-un nor portocaliu de căldură, lumină şi fum care cuprinse toată zona. Şrapnelul se lovi de ferestre, de data asta din metal, nu de gheaţă, iar unda de şoc zgudui uşor *Grăsanul* în timp ce Zeerid desprindea nava de zona fierbinte şi se îndrepta spre cer. Aruncă o privire înapoi şi văzu şase forme nemişcate şi fumegânde împrăştiate în jurul razei exploziei.

— Asta a fost pentru tine, Arigo.

Tot va avea de dat explicaţii, dar cel puţin se ocupase de cei care îi pregătiseră ambuscada. Asta trebuia să valoreze ceva pentru *Bursă*. Sau cel puţin aşa spera el.

* * *

Darth Malgus mergea pe trotuarul rulant, iar zgomotul constant al cizmelor sale era tic-tac-ul cronometrului care număra timpul limitat care îi mai rămăsese Republicii.

Speederele, swoopurile şi vehiculele de zbor începură să urle deasupra lui în fluxuri nesfârşite, precum sistemul circulator motorizat al inimii Republicii.

Elevatoarele, podurile, lifturile şi piaţetele acopereau întreaga suprafaţă a Coruscantului până la o înălţime de mulţi kilometri, toate acestea fiind capcanele unei civilizaţii bogate şi decadente, un înveliş care căuta să ascundă putregaiul într-un cocon de duracretă şi oţel transparent. Dar Malgus simţea mirosul de putrefacţie de dedesubt; le va arăta el preţul slăbiciunii şi al mulţumirii. În curând, totul va arde. Va distruge Coruscantul. Ştia sigur asta. O ştia de zeci de ani.

Amintirile se ridicară din adâncurile minţii. Îşi amintea de primul său pelerinaj pe Korriban, îşi amintea sentimentul profund de sfinţenie pe care îl simţise în timp ce mergea prin deşerturile stâncoase, prin canioanele prăfuite, scobite cu mormintele

strămoşilor săi Sith. Simțise Forța pretutindeni, exultase în ea, iar în izolarea sa, aceasta îi arătase o viziune. Văzuse sisteme în flăcări, căderea unui guvern care se întindea pe toată galaxia. Crezuse atunci – o *ştiuse*, atunci şi de atunci încoace – că distrugerea Ordinului Jedi şi a Republicii lor va fi la îndemâna lui.

— La ce te gândeşti, Veradun? îl întrebă Eleena.

Doar Eleena îi spunea pe numele de botez şi doar atunci când erau singuri. Îi plăcea felul lin în care silabele se rostogoleau pe limba şi pe buzele ei, dar nu tolera asta de la nimeni altcineva.

— Mă gândesc la foc, zise el, odiosul aparat respirator înăbuşindu-i parțial vocea.

Mergea alături de el, la fel de frumoasă şi de periculoasă ca un lanvarok[7] lucrat elegant. Plescăi din limbă la cuvintele lui, privindu-l dintr-o parte, dar nu spuse nimic. Pielea ei de lavandă părea luminescentă în soarele care apunea.

Mulțimea se înghesuia în piața prin care se plimbau, râzând, holbându-se, discutând. Un copil uman – o fetiță – îi atrase atenția lui Malgus când țipă de încântare şi alergă spre brațele care o aşteptau ale unei femei cu părul negru, probabil mama ei. Fata trebuie să-i fi simțit privirea. Se uită la el, peste umărul mamei sale, cu fața ei mică şi crispată într-o întrebare. El se uită fix la ea în timp ce mergea, iar ea îşi întoarse privirea, îngropându-şi fața în gâtul mamei sale.

În afară de fată, nimeni altcineva nu îi observă trecerea. Cetățenii Republicii se simțeau în siguranță atât de adânc în Nucleu, iar numărul mare de ființe de pe Coruscant îi garanta anonimatul. Mergea printre cei care constituiau prada sa, acoperit, înarmat pe sub mantie, neobservat şi necunoscut, dar având un scop.

— Este o lume frumoasă, spuse Eleena.

— Nu pentru prea mult timp.

Cuvintele lui părură să o sperie, deşi nu-şi putea imagina de ce.

— Veradun...

O văzu cum înghite în sec, întorcându-şi privirea. Oricare ar fi fost cuvintele pe care intenționa să le rostească după numele lui, păreau blocate în cicatricea care îi marca gâtul.

— Poți să-ți spui părerea, Eleena.

Ea privi în continuare în altă parte, contemplând peisajul din jurul lor, ca şi cum ar fi memorat Coruscantul înainte ca Malgus şi Imperiul să-l distrugă.

— Când se vor sfârşi luptele?

Premisa întrebării îl deruta.

— Ce vrei să spui?

— Viața ta e un război, Veradun. Viața noastră. Când se va sfârşi? Nu poate fi mereu aşa.

Atunci el dădu din cap, înțelegând sensul conversației ce urma să aibă loc. Ea încerca să-şi mascheze înțelepciunea în spatele întrebărilor. Ca de obicei, el avea două păreri în această privință. Pe de o parte, ea nu era decât o servitoare, o femeie care îi oferea companie atunci când o dorea. Pe de altă parte, era Eleena. *Eleena lui.*

[7] Lanvarok – combinație între o armă cu două mâini şi un lansator de proiectile, care lansa discuri ascuțite, acoperite cu otravă, ghidate de puterea părții întunecate. Destinat inițial ca instrument de vânătoare, masivul lanvarok era principala armă de luptă a războinicilor Massassi din specia Sith, atât în lupta corp la corp, cât şi de la distanță, şi era, de asemenea, dispozitivul mânuit de Lorzii Sith în timpul ceremoniilor. Lanvarokul original fusese inspirat de predispoziția naturală de stângaci a tuturor membrilor speciei Sith.

— Ai ales să lupți lângă mine, Eleena. Ai ucis pe mulți în numele Imperiului.

Pielea de lavandă a obrajilor ei se întunecă în violet.

— Nu am ucis pentru Imperiu. Eu lupt şi ucid pentru tine. Ştii asta. Dar tu... tu... tu lupți pentru Imperiu? Doar pentru Imperiu?

— Nu. Lupt pentru că asta m-am născut să fac şi Imperiul este instrumentul prin care îmi realizez scopul. Imperiul înseamnă războiul făcut manifest. De aceea este perfect.

Ea clătină din cap.

— Perfect? Milioane de ființe mor în războaiele sale. Miliarde.

— Ființele chiar mor în război. Acesta este prețul care trebuie plătit.

Se uită fix la un grup de copii care urmau un adult, probabil un profesor.

— Prețul pentru ce? De ce vrea un război constant? De ce o expansiune constantă? Ce vrea Imperiul? Ce vreți voi?

În spatele aparatului respirator, el zâmbi aşa cum ar fi putut să zâmbească atunci când se distra cu întrebările unui copil precoce.

— Nu dorința este problema. Eu servesc Forța. Forța înseamnă conflict. Imperiul înseamnă conflict. Cele două sunt congruente.

— Vorbeşti ca şi cum ar fi ceva din matematică.

— Este.

— Jedii nu cred asta.

El se luptă cu o străfulgerare de furie.

— Jedi înțeleg Forța doar parțial. Unii dintre ei sunt chiar puternici în utilizarea ei. Dar nu reuşesc să înțeleagă natura fundamentală a Forței – că este un conflict. Faptul că există o parte luminoasă şi o parte întunecată este o dovadă a acestui lucru.

El se gândi că se încheiase conversația, dar ea nu cedă.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce conflict? De ce ar exista Forța pentru a alimenta conflictul şi moartea?

El suspină, devenind agitat.

— Pentru că supraviețuitorii conflictului ajung să înțeleagă Forța la un nivel mai profund. Înțelegerea lor evoluează. Acesta este un scop suficient.

Expresia ei arăta că tot nu înțelegea. Tonul lui se ascuți pe măsură ce îi creştea exasperarea.

— Conflictul conduce la o înțelegere mai perfectă a Forței. Imperiul se extinde şi creează conflicte. În această privință, Imperiul este un instrument al Forței. Înțelegi? Jedii nu înțeleg acest lucru. Ei folosesc Forța pentru a se reprima pe ei înşişi şi pe alții, pentru a impune versiunea lor de toleranță, de armonie. Sunt nişte proşti. Şi vor vedea asta după ziua de azi.

Pentru o vreme, Eleena nu zise nimic, iar zumzetul şi zbuciumul Coruscantului umplu golul tăcut dintre ei. Când în sfârşit vorbi, semăna cu fata timidă pe care o salvase la început din țarcurile de sclavi de pe Geonosis.

— Războiul constant va fi viața ta? Viața noastră? Nimic mai mult?

Îi înțelegea în sfârşit motivele. Voia ca relația lor să se schimbe, voia să evolueze şi ea. Dar el se dedicase perfecțiunii Imperiului, care îi permitea să-şi perfecționeze propria înțelegere asupra Forței, excluzând orice alte ataşamente.

— Sunt un războinic Sith, spuse el.

— Şi lucrurile dintre noi vor fi mereu aşa cum sunt?

— Stăpân şi servitor. Acest lucru te nemulţumeşte?

— Nu mă tratezi ca pe servitoarea ta. Nu întotdeauna.

El lăsă să i se strecoare în voce o undă duritate pe care nu o simţea.

— Şi totuşi, eşti o servitoare. Să nu uiţi asta.

Obrajii de culoarea lavandei se întunecă până deveniră violeţi, dar nu de ruşine, ci de furie. Se opri, se întoarse şi se uită direct la faţa lui. Avea impresia că gluga şi aparatul respirator pe care le purta nu reuşeau să ascundă nimic de ea.

— Îţi cunosc natura mai bine decât te cunoşti tu însuţi. Te-am îngrijit după bătălia de pe Alderaan, când erai la un pas de moarte din cauza acelei vrăjitoare Jedi. Rosteşti cuvintele cu seriozitate – conflict, evoluţie, perfecţiune – dar credinţa nu-ţi ajunge la inimă.

El o privi fix, tulpinile gemene ale lekkuurilor ei încadrând simetria minunată a feţei. Ea îi susţinu privirea, neclintită, cicatricea care i se întindea de-a lungul gâtului fiind vizibilă pe sub guler.

Impresionat de frumuseţea ei, o apucă de încheietura mâinii şi o trase spre el. Ea nu se împotrivi şi îşi apăsă formele curbe pe corpul lui. El îşi dădu aparatul respirator într-o parte şi o sărută cu buzele lui ruinate – o sărută apăsat.

— Poate că nu mă cunoşti atât de bine pe cât îţi închipui, spuse el, cu vocea neafectată de filtrul mecanic al aparatului respirator.

Când era copil, omorâse o servitoare Twi'lek în casa tatălui său adoptiv – prima sa crimă. Ea comisese o infracţiune minoră pe care nu şi-o mai amintea şi care nu contase deloc. Nu o omorâse din cauza greşelii. O omorâse pentru a se asigura că poate ucide. Încă îşi amintea mândria cu care tatăl său adoptiv privise cadavrul servitoarei. La scurt timp după aceea, Malgus fusese trimis la Academia Sith de pe Dromund Kaas.

— Cred că te cunosc, spuse ea, sfidătoare.

El zâmbi, zâmbi şi ea, iar el îi dădu drumul. Îşi puse la loc aparatul respirator şi îşi verifică ceasul de la încheietura mâinii. Dacă totul decurgea conform planului, grila de apărare trebuia să cadă în câteva momente. Îl străbătu un val de emoţie, născut din certitudinea că întreaga lui viaţă avea ca scop următoarea oră, că Forţa îl adusese în momentul în care avea să pună la cale căderea Republicii şi ascensiunea Imperiului. Comunicatorului său primi un mesaj. Apăsă o tastă pentru a-l decripta.

S-a făcut, spuneau cuvintele. Mandaloriana îşi făcuse treaba. Nu îi cunoştea numele real, aşa că în mintea lui ea devenise un titlu, *Mandaloriana*. Ştia doar că lucra pentru bani, că îi ura pe Jedi dintr-un motiv personal, cunoscut doar de ea, şi că era extraordinar de pricepută. Mesajul îi spunea că grila de apărare a planetei era dezactivată, însă niciunul dintre miile de simţitori care împărţeau piaţa cu el nu părea îngrijorat. Nu se declanşase nicio alarmă. Navele militare şi de securitate nu se întreceau pe cer. Autorităţile civile şi militare nu ştiau că reţeaua de securitate a Coruscantului fusese compromisă. Dar aveau să observe acest lucru în scurt timp. Şi nu vor crede ceea ce le spuneau instrumentele lor. Va fi făcut un test pentru a determina dacă citirile erau corecte. Până atunci, Coruscantul va fi în flăcări.

Pornim, tastă el în dispozitiv. *Ne întâlnim înăuntru*. Aruncă o ultimă privire în jur, la părinţii şi copiii lor care se jucau, râdeau, mâncau. Cu toţii îşi vedeau de viaţa lor, fără să ştie că totul era pe cale să se schimbe.

— Vino, îi spuse Eleenei şi îşi acceleră pasul.

Mantia se învolbură în jurul lui. La fel şi furia lui. Câteva clipe mai târziu, primi o altă transmisie codificată, de data aceasta de pe nava deturnată.

Salt efectuat. Ne apropiem. Sosire în nouăzeci de secunde.

Văzu în față cele patru turnuri care înconjurau etajele suprapuse ale Templului Jedi, cu piatra sa antică portocalie ca focul în lumina soarelui care apunea. Civilii păreau să îl ocolească, ca şi cum ar fi fost un loc sfânt şi nu unul de sacrilegiu. Îl va preface în ruine. Se îndreptă spre el, iar soarta mergea alături de el.

Statuile Maeştrilor Jedi morți cu mult timp în urmă erau aliniate în apropierea uşii uriaşe a Templului. Soarele care apunea întindea umbrele statuilor pe duracretă. Trecu printre umbre, observând câteva nume: Odan-Urr, Ooroo, Arca Jeth.

— Ați fost înşelați, le şopti el. Timpul vostru a trecut.

Majoritatea Maeştrilor actuali ai Ordinului Jedi erau plecați, fie participând la negocierile false de pe Alderaan, fie protejând interesele Republicii în afara planetei, dar Templul nu era complet nesupravegheat. Trei soldați Republicani în uniformă, cu puşti blaster în mână, stăteau de pază lângă uşi. Simți încă doi pe o terasă înaltă din stânga sa.

Eleena se încordă lângă el, dar nu ezită.

Îşi verifică din nou ceasul. Cincizeci şi trei de secunde.

Cei trei soldați, precauți, îi priviră pe el şi pe Eleena apropiindu-se. Unul dintre ei vorbi într-un comunicator de la încheietura mâinii, probabil interogând un centru de comandă din interior. Nu ştiau ce să facă în privința lui Malgus.

În ciuda războiului, se simțeau în siguranță în enclava lor din centrul Republicii. Îi va învăța contrariul.

— Opreşte-te acolo, spuse unul dintre ei.

— Nu pot să mă opresc, spuse Malgus, prea încet pentru a fi auzit din spatele aparatului respirator. Niciodată.

* * *

Inimă nemişcată, minte nemişcată – aceste lucruri îi scăpau lui Aryn, pluteau în fața ei ca fulgii de zăpadă în soare, vizibile pentru o clipă, apoi se topeau şi dispăreau. Se jucă cu mărgelele netede de coral ale brățării calmante Nautolane pe care i-o dăduse Maestrul Zallow când fusese promovată Cavaler Jedi. Numărând în tăcere mărgelele netede şi alunecoase, glisându-le pe şnurul lor, una după alta, îşi căută calmul în Forță. Nu îi folosi la nimic. Ce era în neregulă cu ea?

Afară, speederele treceau zgomotoase pe lângă fereastra mare care dădea spre peisajul idilic Alderaanian, potrivit pentru un tablou. Înăuntru, simțea tulburare. În mod normal, era mai capabilă să se protejeze de emoțiile din jur. De obicei, îşi considera simțul empatic ca fiind un beneficiu al Forței, dar acum...

Îşi dădu seama că-şi legăna piciorul şi se opri. Îşi încrucişă şi îşi desfăcu picioarele. Apoi o făcu din nou. Syo stătea lângă ea, cu mâinile noduroase încrucişate în poală, la fel de nemişcat ca statuile impunătoare ale politicienilor Alderaanieni care se aflau în domul cu dale de marmură în care stăteau. Lumina soarelui care apunea se revărsa prin fereastră, lungind umbrele pe podea.

Syo nu se uită la ea atunci când vorbi.

— Eşti neliniştită.

— Da.

În realitate, se simțea ca şi cum ar fi fost o oală clocotită, aburul stării ei emoționale căutând să evadeze prin supapa de control. Aerul se simțea încărcat, agitat. Ar fi atribuit aceste sentimente stresului provocat de negocierile de pace, dar i se părea ceva mai mult de atât. Simțea cum o cuprinde o fatalitate, un întuneric.

Încerca oare Forța să-i spună ceva?

— Neliniştea nu ți se potriveşte, spuse Syo.

— Ştiu. Mă simt... ciudat.

Expresia lui nu se schimbă în spatele bărbii scurte, dar ea ştiu că lua în serios sentimentele ei.

— Ciudat? Cum aşa?

Găsi vocea lui liniştitoare, ceea ce presupuse că era o parte a motivului pentru care vorbise.

— Ca şi cum... Ca şi cum... Ca şi cum ceva este pe cale să se întâmple. Nu pot să explic mai bine decât atât.

— Asta provine din Forță sau din empatia ta?

— Nu ştiu. Simt doar... că ceva e pe cale să se întâmple.

El păru să se gândească la asta, apoi spuse:

— Ceva e pe cale să se întâmple. Indică cu privirea uşile duble mari din stânga lor, în spatele cărora Maestra Dar'nala şi Cavalerul Jedi Satele Shan începuseră negocierile cu delegația Sith. Un sfârşit al războiului, dacă suntem norocoşi.

— E ceva mai mult decât atât, clătină ea din cap.

Îşi linse buzele, apoi se foi pe loc. Rămaseră tăcuți pentru o vreme. Aryn continuă să se agite. Syo îşi drese glasul, iar ochii lui căprui se fixară pe un punct din cealaltă parte a holului. Apoi vorbi pe un ton moale.

— *Ei* îți văd agitația. O interpretează ca fiind ceea ce nu este.

Ea ştia. Le simțea disprețul, o iritare în mintea ei, asemănătoare unei pietricele în cizmă. O pereche Sith cu pelerine întunecate, membri ai delegației Imperiului pe Alderaan, stăteau pe o bancă de piatră de-a lungul zidului, vizavi de Aryn şi Syo. Cincisprezece metri de podea de marmură lustruită, cu cele două rânduri de statui şi prăpastia creată de filosofiile lor concurente îi despărțeau pe Jedi de Sith.

Spre deosebire de Aryn, delegația Sith nu părea agitată. Păreau încordați. Amândoi stăteau aplecați în față, cu antebrațele pe genunchi, cu ochii pe Aryn şi Syo, ca şi cum ar fi putut să sară în picioare în orice moment. Aryn le simțea ironiile legate de lipsa ei de control, le putea vedea în încrețirea buzei masculului. Îşi întoarse privirea de la cei doi Sith şi încercă să-şi ocupe mintea citind numele gravate pe piedestalurile statuilor – Keers Dorana, Velben Orr şi alții de care nu auzise niciodată – dar prezența celor doi Sith îi apăsa sensibilitatea Forței. Se simțea ca şi cum ar fi fost scufundată adânc sub apă, presiunea împingând-o tot mai mult. Tot aştepta ca urechile să îi pocnească şi să o elibereze într-o străfulgerare de durere. Dar nu se întâmplă, iar ochii ei se tot întorceau la perechea Sith.

Femeia, cu trupul subțire pierdut în lipsa de formă a veşmintelor de un albastru intens, o privi cu ochi îngustați şi palizi. Părul ei lung şi negru, strâns într-un coc, îi atârna de scalp ca un ştreang de spânzurătoare. Bărbatul uman subțire care stătea lângă ea avea aceeaşi piele sălcie ca şi femeia, aceiaşi ochi palizi cu aceeaşi strălucire. Aryn presupuse că erau frați. Părul lui negru şi barba lungă – împletită şi bifurcată – nu puteau ascunde o față atât de plină de cicatrici şi de gropițe încât îi amintea lui Aryn de pământul de după un baraj de artilerie. Ochii ei

săriră de la mânerul subțire al sabiei de lumină a bărbatului, la cel voluminos şi pătrățos al femeii. Îşi închipui că părinții lor observaseră potențialul în Forță al fratelui şi surorii încă de când erau mici şi îi trimiseseră pe Dromund Kaas pentru îndoctrinare. Ştia că asta se făcea în Imperiu cu cei sensibili la Forță. Dacă era adevărat, cei doi Sith care stăteau în fața ei nu *căzuseră* cu adevărat în partea întunecată; nu avuseseră niciodată şansa de a se ridica şi de a deveni altceva.

Se întrebă cum ar fi ajuns ea dacă s-ar fi născut în Imperiu. Ar fi fost antrenată pe Dromund Kaas, iar empatia ei pusă în slujba durerii şi a torturii?

— Nu-i compătimi, spuse Syo în Bocce[8], ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Limba suna ciudat pe buzele lui. Nici să nu te îndoieşti de tine însuți.

Perspicacitatea lui o surprinse doar puțin. O cunoştea bine.

— Cine este telepatul acum? răspunse ea în aceeaşi limbă.

— Ei şi-au ales calea. Aşa cum o facem cu toții.

— Ştiu, spuse ea.

Clătină din cap din cauza potențialului irosit, iar ochii ambilor Sith îi urmăriră mişcarea cu privirea alertă şi focusată a prădătorilor care urmăresc prada. Academia de pe Dromund Kaas îi transformase în vânători, iar ei vedeau universul prin ochii unui vânător. Poate că asta explica războiul în microcosmos. Dar nu explica deloc pacea propusă. Şi poate că ăsta era motivul pentru care Aryn se simțea atât de prost dispusă. Oferta de a negocia sfârşitul războiului venise ca un trăsnet din partea Împăratului Sith, spontan, neaşteptat, trimițând un şoc prin guvernul Republicii.

Imperiul şi Republica conveniseră asupra unei întâlniri pe Alderaan, scena unei victorii anterioare a Republicii în război, iar numărul şi componența celor două delegații fuseseră limitate şi strict secrete. Spre surprinderea ei, Aryn se număra printre Jedii selectați, deşi era staționată *în afara* sălii de negocieri.

— Ai fost onorată cu această selecție, îi spusese Maestrul Zallow înainte să ia nava spre Alderaan, iar ea ştia că era adevărat, totuşi se simțea neliniştită încă de la plecarea de pe Coruscant.

Se simțea şi mai puțin în largul ei pe Alderaan. Nu pentru că ar fi luptat pe Alderaan înainte. Era... altceva.

— Sunt bine, îi spuse ea lui Syo, sperând că spunând asta, va face o vrajă şi se va întâmpla să fie aşa. E lipsa de somn, poate.

— Fii liniştită, spuse el. Totul se va rezolva.

Ea aprobă din cap, încercând să o creadă. Închise ochii ca să nu-i mai privească pe cei doi Sith şi folosi din nou învățăturile Maestrului Zallow. Simți Forța în interiorul şi în jurul ei, ca o matrice de linii luminoase creată de intersecția tuturor lucrurilor vii. Ca întotdeauna, linia Maestrului Zallow strălucea la fel de puternic ca o stea călăuzitoare în spațiul ei interior. Îi era dor de el, de prezența lui calmă, de înțelepciunea lui. Concentrându-se în interior, alese un punct din mintea ei, îl transformă într-o gaură şi lăsă ca neliniştea ei să se scurgă prin ea. Calmul se aşternu peste ea. Când îşi deschise ochii, îi fixă pe bărbatul Sith. Ceva din expresia lui, privirea complice din ochi, pe jumătate ascunsă de rânjetul lui, o tulbură pe Aryn, dar ea îşi păstră fața neutră şi îi susținu privirea, nemişcată ca o sculptură.

— Te văd, spuse Sithul din cealaltă parte a camerei.

— Şi eu pe tine, răspunse ea, cu vocea fermă.

[8] Bocce – limbaj care era utilizat din când în când pe unele planete.

Capitolul 2

Malgus îşi lăsă furia să crească cu fiecare pas pe care îl făcea spre intrarea în Templu. Forța răspunse stării lui emoționale, cuprinzându-l cu puterea ei până când fu inundat de ea. Simți sămânța fricii crescând în măruntaiele soldaților.

— Am spus să te opreşti, spuse din nou soldatul conducător.

— Să nu faci nimic, îi spuse Malgus Eleenei peste umăr. Ăştia sunt ai mei.

Ea îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă corp şi rămase în spatele lui.

Cele trei gărzi se împrăştiară într-un arc de cerc în timp ce se apropiau de el, cu mişcări prudente, cu puştile blaster pregătite. Intrarea în Templu, o deschizătură înaltă de cincisprezece metri în fațada edificiului, se profila în spatele lor.

— Cine eşti? întrebă gardianul.

Ultimul cuvânt rămase în aer, înghețat în timp, când Malgus apelă la Forță şi îşi spori viteza. Mânerul sabiei îi umplu mâna şi linia ei roşie despică aerul. Îl tăie transversal pe paznicul din fața lui, trasându-i un canion negru pe piept, apoi continuă lovitura prin paznicul din stânga sa şi, cu mâna stângă, folosi o explozie de putere pentru a-l împinge pe al treilea în peretele Templului, suficient de tare pentru a-i zdrobi oasele şi a-l ucide. Malgus simți valul brusc de teroare din cei doi soldați de pe terasa din stânga lui, îi simți cum țintesc cu mâinile transpirate, cum încep să apese pe trăgaci. Îşi aruncă sabia spre ei, ghidând-o cu Forța într-un arc roşu, pâlpâitor, care îi tăie pe amândoi, apoi îşi rechemă lama în mână. O dezactivă şi o agăță la centură. Vuietul unui pachet propulsor îi atrase atenția. De pe o platformă de deasupra intrării în Templu, Mandaloriana folosi propulsorul pentru a urca până la fereastra unuia dintre nivelurile superioare ale Templului şi dispăru înăuntru.

Avea încredere în ea că se va alătura în lupta din interior. Îşi verifică ceasul şi privi cum se evaporă secundele. Mai erau douăzeci şi nouă. Eleena luă poziție în dreapta lui şi intrară în Templu.

Soarele care apunea în spatele lor intra prin uşa uriaşă şi le întindea umbrele în față, ca nişte vestitori uriaşi şi întunecați care marcau calea de urmat. În interior se simțea o linişte şi o pace care în curând aveau să fie spulberate. Cizmele lui Malgus bocăniră pe podeaua de piatră lustruită. Holul se întindea în fața lor pe câteva sute de metri. Două rânduri de coloane elegante se ridicau de la podea până în tavan de o parte şi de alta, încadrând o alee din centrul sălii. Terasele şi balcoanele se aliniau, de asemenea, pe ambele părți.

Malgus simți prezența mai multor gărzi şi Jedi în dreapta, în stânga şi în fața lui. Îşi verifică ceasul. Douăsprezece secunde. Mişcarea de deasupra şi din dreapta, apoi stânga lui, îi atrase atenția. Padawanii curioşi priveau de pe terasele de deasupra. În față, o jumătate de duzină de Jedi în robe şi cu glugi coborâră de la balcoane şi se grupară în hol. Un alt Jedi coborî pe scara mare de la capătul holului. Semnătura Forței sale radia putere şi încredere – era un Maestru.

Ca unul singur, cei şapte Jedi se îndreptară spre Malgus şi Eleena, iar Malgus şi Eleena se îndreptară spre ei. Din ce în ce mai mulți Padawani se adunară pe balcoanele şi pasarelele de deasupra, pâlpâind în percepția lui Malgus ca nişte scântei ai blasfemiei părții luminoase. Semnăturile de Forță mai puternice ale Jedilor

care se apropiau se opuneau celei a lui Malgus, iar semnătura lui se opunea lor, puterea fiecăruia distorsionând-o pe a celălalt prin prezența sa.

Continua numărătoarea inversă în minte. Spațiul dintre el şi Jedi se micşora. Puterea din el creştea. Se opriră la doi metri de el. Maestrul Jedi îşi aruncă gluga pe spate pentru a dezvălui părul blond încărunțit la tâmple, încadrând o față frumoasă, rumenă. Malgus îi cunoştea numele din şedințele informative – Maestrul Ven Zallow. În aparență, Zallow era tot ceea ce nu era Malgus – cu pielea lui palidă, cicatricile şi capul fără păr. În ceea ce priveşte Forța, Malgus era tot ceea ce nu era Zallow.

Cei şase Cavaleri Jedi care îl însoțeau pe Zallow se răspândiră în jurul lui Malgus şi al Eleenei, pentru a minimiza spațiul de manevră. Jedii îl priviră precauți, aşa cum ar fi privit un prădător prins în capcană.

Eleena se puse cu spatele la Malgus. Îi simțiea respirația, profundă şi regulată. Tăcerea domnea în sală. Undeva, un Padawan îşi curăță gâtul. Un altul tuşi. Zallow şi Malgus se priviră în ochi, dar nu schimbară niciun cuvânt. Nu era necesar. Amândoi ştiau ce avea să se întâmple în continuare, ce trebuia să se întâmple.

Ceasul de pe încheietura lui Malgus începu să bipăie. Sunetul slab răsună ca o explozie în imensitatea tăcută a sălii, părând să-i determine pe Jedi să acționeze. Jumătate de duzină de linii verzi şi albastre străpunseră obscuritatea în timp ce toți Cavalerii Jedi îşi aprindeau săbiile, se dădeau înapoi cu un pas şi adoptau poziții de luptă. Toții, cu excepția lui Zallow, care îşi păstră poziția în fața lui. Malgus îl cinsti pentru asta şi îşi înclină capul în semn de respect.

Cavalerii Jedi crezuseră, probabil, că semnalul ceasului indica vreun fel de bombă. Într-un fel, Malgus presupuse că putea fi şi aşa. Din spate, un alt sunet rupse tăcerea. Vuietul motoarelor navei deturnate care se apropia.

Malgus nu se întoarse. În schimb, urmări evenimentele din spatele lui, prin faptul că urmărea ce se întâmplă din fața lui. Cavalerii Jedi mai făcură un pas înapoi, uitându-se pe lângă Malgus, cu expresii incertite. Eleena îşi apăsă spatele de al lui Malgus. Fără îndoială că putea vedea deja nava care cobora spre Templu.

Zallow nu făcu niciun pas înapoi şi ochii lui rămaseră pe Malgus.

Sunetul motoarelor navei deveni mai puternic, mai acut, ca un țipăt prelungit, mecanic. Malgus privi cum ochii Cavalerilor Jedi se lărgeau, auzi strigătele de alarmă din întreaga sală, apoi țipetele, toate acestea fiind în curând copleşite de vuietul navei ranforsate care se izbea cu viteză de partea din față a Templului.

Piatra se sfărâmă şi podeaua Templului vibră sub impact. Metalul se îndoi, se răsuci şi scârțâi. Ființele, de asemenea, se îndoiră, se răsuciră şi țipară. Explozia coloră sala în portocaliu – Malgus putu să o vadă reflectată în ochii lui Zallow – şi flacăra bruscă atrase oxigenul spre ea într-un curent puternic, ca şi cum conflagrația ar fi fost o pereche mare de plămâni care trăgeau aer.

Malgus nu se întoarse. Văzuse atacul de mii de ori pe modelele computerizate şi ştia exact ce se întâmplase, din sunetele pe care le auzise. Viteza şi masa enormă a navei îi permiseseră să-şi păstreze impulsul şi să derapeze pe podeaua Templului, străpungând piatra, lăsând foc în urmă, răsturnând coloane, prăbuşind balcoane, strivind trupuri. Cu toate astea, Malgus nu se mişcă şi nici Zallow.

Nava aluneca tot mai aproape şi mai aproape, sunetul metalului care sfredelea piatra răsunând tot mai tare în urechile lui Malgus. Se mai prăbuşiră şi alte coloane.

Eleena se lipi de el în timp ce nava în flăcări, sfărâmată, aluneca spre ei. Dar deja pierdea viteză şi în curând se opri. Praful, căldura şi fumul umplură sala.

Flăcările sfârâiau. Strigătele de durere şi surpriză sparseră liniştea bruscă.

— Ce au făcut? strigă cineva.

— Chemați un medic! strigă altcineva.

Malgus auzi şuruburile explozive ale compartimentului pentru pasageri special întărit al navetei, explodând spre exterior şi lovind podeaua ca o ploaie de metal, apoi auzi trapa izbindu-se de podea. Pentru prima dată, Zallow privi dincolo de Malgus, cu capul înclinat ca o întrebare. Incertitudinea îi pătrunse în expresie, iar Malgus o savură. Un murmur prelung şi neregulat răsună în timp ce cei cincizeci de războinici Sith din compartimentul navei îşi activară săbiile de lumină.

Sunetul anunța căderea Templului, căderea Coruscantului, căderea Republicii.

Malgus îşi aminti de viziunea pe care o avusese pe Korriban, a unei galaxii în flăcări. Îşi aruncă gluga înapoi, zâmbi şi îşi activă sabia de lumină.

* * *

Zeerid îl lăsă pe *Grăsan* să zboare liber şi se îndepărtă de suprafața lui Ord Mantell. Continuă să scaneze zona cu scanerele, îngrijorat că piraţii ar putea avea aliați pe o altă navă, undeva, dar nu văzu niciun semn de urmărire. Apoi, îşi permise să se relaxeze.

Rozul norilor şi al stratosferei superioare a lui Ord Mantell făcu loc în curând negrului spațiului. Controlul planetar nu îi transmise niciun semnal de identificare, iar el, oricum, nu ar fi răspuns. Nu dădea socoteală în fața lor. El răspundea în fața *Bursei*, deşi nu se întâlnise niciodată față în față cu vreo persoană importantă din sindicat. Îşi primea instrucțiunile printr-un intermediar pe care îl cunoştea doar sub numele de Oren, apoi zbura în orb în cea mai mare parte a timpului. Îşi primea misiunile de la distanță, lua încărcătura de unde i se spunea, apoi o lăsa unde i se spunea. Prefera să fie aşa. Îl făcea să se simtă mai puțin implicat, ceea ce îl făcea să se simtă mai puțin murdar. Avea grijă să pună accentul pe confidențialitate, asigurându-se că *Bursa* ştia puține alte lucruri despre el, în afară de trecutul său de soldat şi pilot. Din câte ştiau ei, nu avea nici prieteni şi nici familie. Ştia că, dacă ar fi aflat despre Arra, ar fi folosit-o ca pârghie împotriva lui. Nu putea permite una ca asta. Şi dacă i s-ar întâmpla vreodată ceva rău…

Încă o dată, îşi dădu seama că ținea manşa prea strâns. Se relaxă, inspiră adânc şi îşi calmă gândurile. Când se simți pregătit, introduse codul pentru canalul subspațial securizat pe care îl folosea pentru a comunica cu Oren. Aşteptă până când auzi sunetul gol al unei conexiuni deschise. Oren nu pierdu timpul cu saluturi.

— Livrarea a decurs bine, presupun?

După voce, Zeerid presupuse că Oren era un bărbat uman, probabil în jur de patruzeci sau cincizeci de ani, deşi ar fi putut folosi o tehnologie de mascare a vocii.

— Nu, spuse Zeerid şi expiră profund. Livrarea a fost o ambuscadă.

Urmă un moment de tăcere, apoi:

— Agenții cumpărătorului ți-au întins o ambuscadă?

Zeerid clătină din cap.

— Nu cred că a fost aşa. Erau oameni pe care nu-i mai văzusem până atunci. Piraţi, cred. Poate mercenari. Cred că i-au ucis pe oamenii cumpărătorului şi au rechiziționat nava.

— Eşti sigur?

Mânia pătrunse în tonul lui Zeerid.

— Nu, nu sunt sigur. Ce este sigur în meseria asta? E ceva vreodată?

Oren nu răspunse. Zeerid îşi înfrână emoţiile şi continuă.

— Sunt sigur doar că pilotul pe care îl aşteptam, un tip pe nume Arigo, nu era acolo. Dar nava lui era. Sunt sigur doar că opt oameni cu blastere şi atitudini ostile au încercat să mă găurească.

— Opt oameni. Vocea lui Oren era încordată. Nu era un semn bun. Ce s-a întâmplat cu ei?

Zeerid avu impresia că Oren nota tot ceea ce spunea el, îndosariind totul în memorie pentru a putea să caute mai târziu eventualele neconcordanţe.

— Sunt morţi. Am mirosit atacul înainte să-l declanşeze ei.

— Asta pare… convenabil, Z-man.

Zeerid privi prin fereastră spre steaua lui Ord Mantell şi îşi controlă nervii. Ştia că dacă Oren îl suspecta de joc dublu sau, pur şi simplu, nu-i credea povestea, un singur cuvânt din partea lui ar fi transformat-o pe Arra în orfană.

— Convenabil? Lasă-mă să-ţi spun eu ce este convenabil, Oren. Se zvoneşte că au eşuat o mulţime de afaceri pentru că *Bursa* nu vrea să trateze frumos cu celelalte sindicate, inclusiv cu Huttii. Şi nimic nu explică mai bine faptul că pică o mulţime de afaceri, decât o scurgere de informaţii. Asta îmi spune că *Bursa* are scăpări.

Oren nu rată sensul cuvintelor. Zeerid aproape că îl admiră pentru asta.

— Dacă unul dintre zburătorii mei s-ar gândi că ar putea exista o scurgere, s-ar putea, de asemenea, să creadă că este momentul ideal pentru a face el însuşi o afacere cu nişte bunuri. Mai ales dacă ar avea datorii mari. Ar face să apară o ambuscadă de, să zicem, opt oameni. La urma urmei, este o scuză convenabilă – disputa asta cu celelalte sindicate pe care le-ai menţionat.

— S-ar putea, spuse Zeerid. Dar numai dacă ar fi prost. Iar eu nu sunt prost. Ascultă, tu mi-ai dat coordonatele de livrare pe Ord Mantell. Trimite pe cineva acolo, un droid de supraveghere. Vei vedea ce am lăsat acolo. Dar fă-o repede. Cineva va curăţa mizeria aia în scurt timp, aş putea paria pe asta.

— Deci… cum ai reuşit să omori opt oameni?

Discuţia era pe cale să ia o întorsătură urâtă.

— Erau prea aproape când a explodat unul dintre containerele de transport plin cu grenade.

Oren făcu o pauză.

— Unul dintre containerele noastre de transport a explodat?

Zeerid înghiţi în sec.

— L-am pierdut în timpul evadării. Restul încărcăturii este intact.

Urmă o tăcere lungă, ca un abis de linişte. Zeerid îşi imaginä că Oren răsfoia dulapul cu dosare din mintea sa, verificând povestea lui Zeerid cu orice alte fapte pertinente pe care Oren le ştia deja sau credea că le ştie.

— Nu a fost vina mea, spuse Zeerid. Găseşte scurgerea de informaţii şi vei găsi vinovatul.

— Ai pierdut încărcătura.

— Am salvat-o. Dacă nu aş fi descoperit ambuscada, întregul transport ar fi fost pierdut către piraţi.

— Ar fi fost recuperat. Dar este dificil să recuperezi grenadele explodate. Eşti de acord?

— Eu aş fi fost mort.

— Tu eşti dispensabil. Te întreb din nou: Eşti de acord?

Zeerid nu se putu hotărî să răspundă.

— Aleg să interpretez tăcerea ta ca fiind un acord, Z-man.

Zeerid se uită fix la difuzor în timp ce Oren continua:

— În cel mai bun caz, vei fi plătit pe jumătate pentru treaba asta. Valoarea încărcăturii pierdute va fi pusă în balanță şi adăugată datoria ta. Era deja de peste două milioane de credite, dacă îmi amintesc bine. Nota de plată a navei şi nişte împrumuturi pentru jocurile tale de noroc.

Oren îşi amintea întotdeauna corect. Livrarea asta era un minus pentru Zeerid. Voia să lovească ceva, pe cineva, dar nu era nimeni în cabina de pilotaj în afară de el.

— Asta mă face să pic de fraier, Z-man, spuse Oren. Şi îmi displace foarte mult una ca asta. O să trebuiască să te revanşezi față de mine.

Lui Zeerid nu îi plăcu felul cum suna propoziția.

— Cum?

Urmă o pauză, apoi:

— Făcând o livrare de mirodenii.

— Eu nu fac aşa ceva, clătină Zeerid din cap. Asta a fost înțelegerea noastră...

Vocea lui Oren nu-şi pierdu calmul, dar tăişul ei ar fi putut străpunge armura.

— Înțelegerea s-a schimbat, fiind condiționată de îndeplinirea cu succes a misiunilor tale. Ne datorezi o sumă mare de credite şi mie îmi datorezi foarte mult pentru că îmi pierd obrazul. Le vei recupera pe amândouă cu câteva livrări de mirodenii. Acolo se învârt multe credite. Aşa că acolo vei fi şi tu.

Zeerid nu spuse nimic. Nu mai putea să spună nimic.

— Ne-am înțeles, Z-man?

Zeerid se încruntă, dar spuse:

— Ne-am înțeles.

— Întoarce-te pe Vulta. Te voi contacta în curând. Am deja ceva în minte.

Pun pariu că ai, gândi Zeerid, dar nu spuse nimic.

Canalul se închise şi Zeerid dădu drumul la o furtună de înjurături. Când se răcori, în sfârşit, părăsi puțul gravitațional al lui Ord Mantell şi al lunilor sale, stabili un curs spre Vulta şi activă hiperpropulsorul.

— Acum sunt contrabandist de mirodenii, spuse el, în timp ce negrul spațiului se transforma în albastrul hiperspațiului.

Banda de alergare de sub picioarele lui tocmai prinsese viteză.

* * *

Aryn se simțea amețită. O inundă un val de emoții. Nu putea să spună ce erau, să le categorisească. Era doar o avalanşă de sentimente brute, incipiente. Înota prin el, scufundându-se.

— Se întâmplă ceva, Syo, zise ea cu vocea încordată. Nu ştiu ce, dar nu e bine.

* * *

Maestrul Zallow şi cei şase Cavaleri de lângă Malgus săriră înapoi, peste cap, şi aterizară ghemuit la douăzeci de metri distanță.

— Fie ca Forța să fie cu voi toți, le strigă Zallow colegilor săi, aprinzându-şi sabia.

Alte zeci de Jedi se revărsară din holul din spatele lui sau coborâră pe scări, cu lamele săbiilor vizibile prin fum şi praf, o pădure de stindarde verzi şi albastre. Jedii nu strigară în timp ce atacau, dar zgomotul cizmelor şi sandalelor lor pe podea răsuna ca un tunet continuu.

— Rămâi lângă mine, îi spuse Malgus peste umăr Eleenei.

— Bina, spuse ea, cu blasterele deja în mână.

Războinicii lui Malgus ieşiră din carcasa navei, atacând, iar urletul lor colectiv era ca al unei fiare înfometate şi plină de furie. Liniile roşii ale lamelor lor tăiau aerul plin de praf. Îi conducea Lordul Adraas, un favorit politic al lui Darth Angral şi o iritare constantă pentru Malgus. La fel ca toți războinicii Sith, cu excepția lui Malgus, fața îi era complet ascunsă de o mască întunecată.

Malgus îşi folosi dezgustul față de Adraas pentru a-şi alimenta şi mai mult furia. Îi ceruse lui Darth Angral să-i permită să conducă singur atacul, dar Angral insistase ca Adraas să conducă echipa din nava de desant. Aruncându-şi mantia, renunțând la restricțiile care mai stăteau în calea furiei, Malgus se alătură atacului Sith, luând poziție în fața lui Adraas. Emoția îi alimentă puterea, iar valul ei îl puse în mişcare. Simți puterea părții întunecate în jurul lui şi în el.

Fulgerele de blaster străbătură câmpul de luptă din stânga şi din dreapta, în timp ce două plutoane de soldați ai Republicii apărură de undeva de sus şi din lateral şi deschiseră focul asupra războinicilor Sith.

Malgus, scufundat adânc în Forță, percepu cu o claritate perfectă zecile de fulgere şi traiectoria lor. Fără să-şi întrerupă pasul, îşi biciui lama la stânga şi la dreapta, înclinând-o la zece grade şi întoarse trei proiectile spre soldații care le lansaseră, omorându-i pe toți trei. Un soldat îi explodase o grenadă în față în Bătălia de pe Alderaan, aşa că îi plăcea să ucidă soldați atunci când avea ocazia. În spatele lui, blasterele gemene ale Eleenei răspunseră în stânga şi în dreapta cu propriile lor fulgere, doborând încă doi soldați.

Forțele Sith şi Jedi se ciocniră, pofta de luptă Sith înfruntând calmul Jedi, podeaua Templului fiind arena în care secolele de lupte nedeterminate aveau să ajungă în sfârşit la un final. Cei puternici în Forță vor supraviețui, iar înțelegerea lor asupra Forței va evolua. Cei slabi în Forță vor muri.

Malgus îl căută pe Maestrul Zallow, dar nu îl putu distinge în mulțimea de fețe, praf, flăcări şi lame strălucitoare. Aşa că alese un Jedi la întâmplare, din mulțime – un bărbat uman cu barbă scurtă şi cu o sabie albastră – şi îl luă în vizor.

Valurile de putere distorsionau aerul şi diminuau sunetele, în timp ce forțele Jedi şi Sith se ciocneau unele de altele şi se amestecau într-o învălmăşeală haotică şi zgomotoasă de trupuri, săbii de lumină şi strigăte.

Malgus îşi mări puterea cu ajutorul Forței, apucă sabia cu amândouă mâinile şi declanşă o tăietură menită să-l despice pe Jedi în două. Jediul evită lovitura şi tăie cu lama sa albastră spre gâtul lui Malgus. Acesta îşi ridică lama la timp, pară şi lovi cu piciorul în secțiunea mediană a Jediului. Lovitura îl îndoi pe Jedi în două şi îl făcu să se clatine cinci paşi înapoi. Malgus sări în aer, se întoarse, ateriză în spatele adversarului şi îşi înfipse sabia în el. Răcnind cu poftă de luptă, Malgus căută un alt adversar. O sclipire de piele de lavandă îi atrase privirea – Eleena. Ea se ferise de o sabie şi se aruncase în lateral, trăgând o jumătate de duzină de focuri de blaster în

timp ce făcea asta. Padawana care încercase să o ucidă, o femelă Zabrak cu coarnele capului colorate cu pigmenți, devie focurile de armă în timp ce se apropia pentru o nouă lovitură. Eleena se ridică în picioare, trăgând în continuare, dar Padawana devie fiecare foc şi se apropie. Malgus apelă la Forță şi, cu o explozie de putere, o împinse pe Padawană în cealaltă parte a sălii unde se lovi de una dintre coloanele înalte de piatră, apoi se prăbuşi, cu sângele curgându-i din nas. Eleena continuă să tragă, ochii ei zburând ici şi colo peste câmpul de luptă, în timp ce căuta ținte.

Bătălia deveni tot mai haotică. Luptătorii Jedi şi Sith se rostogoleau, săreau şi se răsuceau, în timp ce lamele roşii se intersectau cu cele albastre şi verzi. Exploziile de putere trimiteau corpurile prin aer, lovindu-le de pereți, smulgeau roci desprinse din tavan şi le trimiteau să se izbească de carne. Sala era o cacofonie de sunete: strigăte, țipete, zumzetul săbiilor de lumină, sunetul intermitent al focurilor de armă. Malgus se plimba prin mijlocul ei, bucurându-se. Îl privi pe Lordul Adraas sărind în mijlocul unui escadron de soldați ai Republicii şi punctându-şi aterizarea cu o explozie de energie a Forței care îi aruncă pe soldați ca pe nişte frunze uscate.

Malgus, ca să nu fie mai prejos, alese la întâmplare un Cavaler Jedi, o femeie umană aflată la zece metri distanță, întinse mâna stângă şi descărcă fulgerele albastre din vârful degetelor. Liniile zimțate de energie tăiară o cărare prin bătălie, secerând doi Padawani pe măsură ce înaintau, până când ajunseră la ea şi o ridicară de pe picioare. Femeia țipă când fulgerele o sfâşiară, carnea ei devenind temporar translucidă din cauza puterii întunecate care o străbătea. Malgus îi savură durerea în timp ce murea.

Îl surprinse pe Adraas privindu-l şi îl salută batjocoritor cu sabia de lumină.

Sunetul ascuțit al blasterelor Eleenei îi atraseră atenția. Ea sărise pe lângă el şi trecuse peste cadavrul Cavalerului Jedi ucis, părând a fi o pată de lavandă care trăgea rapid. Sprijinindu-se cu spatele de o coloană, se ghemuise şi căuta ținte pentru blasterele sale. Îi întâlni privirea, îi făcu cu ochiul şi apoi făcu semn în spatele lui. El se întoarse şi văzu douăzeci sau mai mulți soldați Republicani intrând în sală dintr-o cameră laterală, cu puştile blaster trasând linii fierbinți prin câmpul de luptă. Eleena le răspunse cu propriile ei focuri de armă.

Înainte ca Malgus să poată să-i elimine pe soldați, Mandaloriana apăru de undeva din spatele lor, cu pachetul propulsor scuipând foc, armura ei argintie cu portocaliu, din cap până în picioare, strălucind în focul din sală. Plutind în aer ca un spirit răzbunător, lansă două rachete mici din încheietura mâinii. Acestea loviră podeaua lângă soldații Republicii şi înfloriră în flăcări. Corpuri, strigăte şi pietre desprinse zburară în toate direcțiile. Tot plutind, ea se învârti în cerc prin aer, în timp ce aruncătoarele de flăcări montate pe antebraț înghițiră un alt grup de soldați.

Malgus ştia că soarta bătălia se schimbase, că în curând se va sfârşi. Aruncă o privire în jur, căutându-l în continuare pe Zallow, singurul adversar de aici care merita atenția lui. Înainte să-l poată localiza pe Maestrul Jedi, îl atacară alți trei Jedi. Pară lovitura unui bărbat uman, sări peste tăietura joasă a unei femele Togruta cu pielea portocalie, îi tăie mâna celei de-a treia, o femeie umană, dezarmând-o, apoi o apucă de gât cu mâna liberă şi o trânti de podea cu puterea potențată de Forță.

— Alara! spuse bărbatul uman.

Sărind sus, peste tăietura încrucişată a bărbatului, Malgus ateriză în spatele Togrutei, care îi pară lovitura de sabie, dar nu se putu apăra de o explozie de Forță care o trimise să alunece prin sală şi să se lovească de un morman de moloz. Malgus

răcni, pofta de luptă fiind atât de pronunțată încât şi-ar fi ucis proprii războinici dacă nu ar mai fi rămas niciun Jedi de ucis. Voia, avea nevoie să ucidă pe cineva şi să o facă cu mâinile lui. Se feri de o tăietură a bărbatului, se aruncă în față şi îl luă pe Jedi de gât. Îl ridică de pe picioare şi îl ținu suspendat în aer, gâfâind după aer. Ochii căprui ai Jediului nu arătau teamă, ci doar durere. Malgus răcni, strânse tare, apoi lăsă trupul să cadă şi rămase deasupra lui, cu sabia în lateral şi cu respirația grea. Bătălia încă se învârtea în jurul lui, el aflându-se în ochiul furtunii Sith.

Malgus îl zări în cele din urmă pe Maestrul Zallow la zece paşi distanță, învârtindu-se, rotindu-se, cu lama lui verde ca o pată de precizie şi viteză. Un războinic Sith căzu de mâna lui, apoi altul. Lordul Adraas ateriză în fața lui, încercând să-l ucidă în locul lui Malgus. Adraas se lăsă în jos şi lovi spre genunchii lui Zallow. Acesta sări peste lovitură şi lansă o explozie de energie care îl trimise pe Adraas alunecând pe spate prin sală.

— Este al meu! strigă Malgus, repezindu-se prin câmpul de luptă. Repetă ceea ce strigase, atunci când trecu pe lângă Adraas. Zallow este al meu!

Zallow trebuie să-l fi auzit pe Malgus, pentru că se întoarse şi îi întâlni privirea. Eleena, de asemenea, trebuie să fi auzit strigătele lui Malgus. Ieşi din spatele coloanei, deduse intenția lui Malgus şi trase câteva focuri de armă spre Zallow. Zallow, cu ochii tot timpul ațintiți asupra lui Malgus, devie proiectilele cu sabia şi le trimise înapoi spre Eleena. Două dintre ele o loviră şi, în timp ce ea se prăbuşea, Zallow folosi o explozie de Forță pentru a-i împinge corpul într-o coloană. Malgus se opri în mijlocul pasului, cu furia temporar diminuată. Se întoarse şi se uită lung la silueta căzută a Eleenei, la trupul ei prăbuşit pe podea, cu ochii închişi, două cercuri negre care îi marcau câmpul purpuriu neted al cărnii. Arăta ca o floare ofilită.

Furia îl umplu din nou, copleşindu-l. Un strigăt de ură, crud şi răguşit, îi izbucni din gât. Puterea îl însoți, spulberând o coloană din apropiere şi trimițând o ploaie de cioburi de piatră prin încăpere. Îşi întoarse privirea spre Zallow şi se îndreptă spre el, furia şi puterea lui crescând într-un val palpabil. Un alt Jedi păşi în fața lui, cu sabia albastră ținută sus. Malgus abia dacă îl văzu. Pur şi simplu întinse o mână, trecu prin apărarea insuficientă a Jediului, îi prinse gâtul cu Forța şi îl sufocă până la moarte. Aruncând cadavrul într-o parte, se îndreptă spre Zallow.

Zallow, la rândul său, se îndreptă spre Malgus. Un războinic Sith se năpusti asupra lui din stânga, dar Zallow sări peste lama Sithului, se roti, lovi şi îl doborî. Zallow şi Malgus se apropiară unul de celălalt. Se opriră la un metru, se studiară reciproc pentru o clipă. Un Cavaler Jedi uman se desprinse din vârtejul luptei şi îi dădu o lovitură de înjunghiere lui Malgus. Acesta se feri de lama albastră a sabiei, îl lovi pe bărbat în stomac, încovoindu-l, şi îşi ridică propria sabie pentru o lovitură mortală. Zallow sări în față şi interceptă lovitura. Zallow şi Malgus se priviră în ochi, iar restul bătăliei dispăru. Mai existau doar furia lui Malgus, şi calmul lui Zallow.

Cu lamele sfârâind când se loveau, fiecare îşi folosi Forța pentru a se împotrivi Forței celuilalt, dar niciunul nu avu un avantaj evident. Malgus strigă furie în fața lui Zallow. Doar o sprânceană încruntată şi linia strânsă a gurii trădau tensiunea din spatele expresiei altfel liniştite a lui Zallow. Hrănindu-se cu furia Eleenei, Malgus îl împinse pe Zallow şi declanşă o avalanşă de lovituri şi tăieturi transversale. Zallow se dădu înapoi, parând, incapabil să răspundă cu propriile lovituri. Malgus încercă să-i despice capul lui Zallow, dar acesta îl blocă iar şi iar. Malgus se învârti într-o lovitură înaltă de picior, potențată de Forță, care îl nimeri pe Zallow în piept şi îl aruncă zece

metri înapoi. Zallow se răsuci şi ateriză pe picioare, ghemuit lângă doi războinici Sith de-ai lui Malgus. Aceştia se năpustiră asupra lui, iar Zallow pară o lovitură, sări peste cea de-a doua şi se învârti într-un cerc rapid, tăindu-i pe ambii Sith. Malgus, arzând de ură, îşi aruncă sabia de lumină spre Zallow. O ghidă cu ajutorul Forței, iar aceasta urmă o traiectorie sfârâitoare prin aer, spre gâtul lui Zallow. Dar Jediul, folosindu-se de impulsul atacului său asupra celui de-al doilea Sith, sări în aer şi trecu peste sabie.

În timp ce Zallow era încă în aer, Malgus lansă o explozie de energie care îl prinse pe Jedi nepregătit şi îl împinse înapoi, prăbuşindu-se într-un morman de moloz. Zăcea acolo, întins, iar Malgus nu ezită. Folosindu-se de furia sa, strigând cu ură, sări douăzeci de metri în aer spre Zallow. În mijlocul săriturii, folosi Forța pentru a-şi rechema sabia în mână, o prinse invers cu amândouă mâinile şi se pregăti să-l străpungă pe Zallow pe podeaua Templului. Dar Zallow se rostogoli din drum în ultimul moment şi lama lui Malgus se înfipse până la mâner în piatra podelei Templului. Zallow sări în sus şi peste Malgus, aterizând în poziție ghemuită, îşi reactivă sabia şi se rostogoli pe podea înapoi spre Malgus. Lăsând la o parte viteza şi grația în favoarea puterii, Zallow lansă o avalanşă de lovituri rapide, tăieturi şi fente. Malgus pară lovitură după lovitură, dar nu reuşi să găsească o portiță pentru a-şi pune în aplicare propriul contraatac. Plonjând înainte, Zallow tăie în cruce, Malgus pară, iar Zallow lovi cu mânerul sabiei în partea laterală a maxilarului lui Malgus. Un dinte se dislocă, iar aparatul respirator îi fu dat într-o parte. Malgus simți gustul sângelui, dar era prea adâncit în Forță pentru ca lovitura să facă pagube reale. Se clătină înapoi cu un pas, ca şi cum lovitura l-ar fi amețit.

Văzând o oportunitate, Zallow făcu un pas în față şi tăie transversal spre gâtul lui Malgus. Exact cum ştiuse Sithul că va face. Îşi întoarse lama în poziție verticală pentru a para lovitura şi se roti pentru a ieşi din calea atacului. Inversându-şi sabia în timpul rotirii, o împinse într-o înjunghiere care străpunse abdomenul lui Zallow şi ieşi pe partea cealaltă. Lui Zallow îi căzu fața. Rămase suspendat acolo, străpuns de lama roşie. Îşi ținea ochii pe ai lui, iar Malgus văzu flăcările Templului care ardea reflectate în irisurile verzi ale lui Zallow.

— Totul va arde, spuse Malgus.

Fruntea lui Zallow se încreți, poate de durere, poate de disperare. Oricum ar fi fost, Malgus se bucură. Aşteptă ca lumina să dispară din ochii lui Zallow înainte să-şi elibereze lama şi să lase corpul să cadă pe podea.

* * *

Şocul o lovi pe Aryn fără prea multe avertismente, senzația fiind la fel de bruscă şi de puternică precum o împuşcătură de blaster. Corpul ei avu un spasm. Brățara calmantă din mână, dăruită de Maestrul Zallow, se rupse în pumnul ei strâns şi bucățile de coral în formă de lacrimă plouară pe podea. Se îndoi şi gemu. Stomacul îi deveni ca piatra. Vederea i se înceţoşă. Camera se învârti. Picioarele i se topiră sub ea şi simți că alunecă, căzând, scufundându-se. Un nod i se formă în gât, strangulând strigătul care dorea să se elibereze şi lăsând să scape doar un geamăt slab, plin de durere.

Prin conexiunea lor în Forță, simți agonia pe care o simțise Maestrul Zallow, îşi simți propria respirație înmărmurită de compasiune când el îşi dădu ultima suflare şi

muri. Linia vieții lui, de obicei atât de strălucitoare în ochii minții ei când simțea Forța, de obicei atât de aproape de propria ei linie, dispăru din percepția ei.

Lângă ea, respirația scurtă şi surprinsă a lui Syo îi spuse că şi el simțise ceva.

În ciuda durerii şi a disperării crescânde, ea înțelese imediat realitatea. O văzuse în ochii bărbatului Sith.

— Ce a fost asta? întrebă Syo, vocea lui părând îndepărtată, dar întrebarea fiind plină cu posibilități urâte.

Îşi ridică capul, cu părul lung atârnându-i în fața feței, şi privi în cealaltă parte a camerei. Ambii Sith stăteau în picioare, cu trupurile încordate, ochii lor arătând că ştiau ce se întâmplase.

— Suntem trădați, răspunse ea, cu vocea ca un şuierat.

Nu îi mai spuse că Maestrul ei, cel care îi fusese ca un tată, era mort.

Fu surprinsă să constate că picioarele erau sigure sub ea, în timp ce se ridica. Un grup de persoane stătea lângă ea. Nu, nu erau persoane. Erau statui, statui Alderaaniene. Ea se afla pe Alderaan, pentru negocieri de pace cu Imperiul Sith.

Iar Imperiul îi trădaseră. Se mai luptase cu Sithul pe Alderaan, în timpul bătăliei pentru planetă. O va face din nou. Acum...

— De unde ştii, Aryn?

Dar vocea lui Syo, îndoiala lui, nu îi ştirbi din certitudine.

— Ştiu, scuipă ea.

Cei doi Sith ştiau şi ei. O ştiuseră de la început. Putea să o vadă pe fețele lor.

Vederea i se focusă până când constă în întregime doar din cei doi Sith şi nimic altceva. Un urlet îi umplu urechile, un val de durere şi furie în creştere. Auzi o voce care îi striga numele de undeva de departe, repetându-l ca pe o invocație, dar nu îi dădu atenție. Cei doi Sith o priviră amândoi cu atenție, pregătiți pentru luptă.

Bărbatul avea acelaşi rictus disprețuitor, curbura buzelor sale subțiri fiind mai urâtă decât cicatricile care-i sluțeau fața.

— Aryn! Syo era cel care o striga pe nume. Aryn! Aryn!

Ei ştiuseră. Cei doi Sith ştiuseră.

— Au ştiut tot timpul, spuse ea, vorbind atât pentru ea cât şi pentru Syo.

— Ce? Ce anume ştiau? Ce s-a întâmplat?

Ea nu se deranjă să răspundă. Se scufundă în Forță, trăgând putere din ea. Timpul păru să încetinească. Se simțea ca şi cum ar fi existat în afara ei, privindu-i pe ceilalți şi pe ea însăşi. Corpul ei se deplasă prin anticameră, cizmele ei împrăştiind coralii brățării. Violența îi umplu mintea în timp ce se mişca printre statuile paşnice ale bărbaților şi femeilor.

— Aryn! o strigă Syo. Nu o face.

Nu întinse mâna după sabia de lumină. Nevoia nu-i permitea o justiție atât de sterilă. Va răzbuna moartea Maestrului Zallow cu mâinile goale.

— Nu veți avea o moarte uşoară, spuse ea prin zidul dinților ei strânşi.

O parte îndepărtată din ea recunoscu derapajul emoțional, recunoscu în treacăt faptul că Maestrul Zallow nu ar fi fost de acord cu toate astea. Nu îi păsă. Durerea era prea adâncă, prea aprigă. Voia să se exprime prin violență, iar cei doi Sith din încăpere deveniseră centrul nevoii sale.

Bărbatul întinse mâna spre sabia de lumină. Înainte să o poată activa, Aryn declanşă o explozie de putere care îi ridică pe ambii Sith de pe picioare şi îi aruncă în perete. Două statui Alderaaniene, prinse sub efectul puterii ei, se izbiră de perete, de

ambele părți ale celor doi Sith şi se sfărâmară în bucăți. Cei doi trebuie să fi folosit Forța pentru a amortiza impactul, pentru că niciunul dintre ei nu părea rănit. Amândoi săriră în picioare şi se distanțară pentru a lua poziții de luptă. Mânerele săbiilor ajunseră în mâinile lor şi săbiile deveniră linii roşii în aer. Bărbatul îşi ținea sabia sus, deasupra capului, într-un stil neobişnuit, aşteptându-i atacul, stând uşor pe vârfurile picioarelor. Femeia o ținea joasă, într-o variantă a stilului mediu.

În spatele ei, Aryn auzi zumzetul activării lamei lui Syo. Nu îşi încetini înaintarea. Folosindu-se de Forță, smulse mânerul din mâna bărbatului şi îl aduse în zbor în propria ei mână. Apoi îl aruncă într-o parte, iar rânjetul lui se topi în căldura surprizei. Avansă spre el, fără să țină cont de femeie, imaginându-şi cum îşi simțea mâinile pe gâtul lui. El răspunse la apropierea ei cu o explozie de putere, dar ea făcu un V cu mâinile, formă o *pană* cu voința ei şi devie explozia de o parte şi de cealaltă. Mai multe statui se prăbuşiră, spulberându-se. Femeia Sith, prinsă în explozia deviată, fu aruncată zece paşi înapoi.

Se apropie la cinci paşi de el, la patru. Bărbatul Sith luă poziție de luptă. Nu aveau să lupte cu săbii de lumină, ci avea să fie o luptă corp la corp, sângeroasă.

Aryn folosi Forța pentru a-şi spori puterea şi viteza. O simțea curgând în şi împrejurul ei, transformându-i corpul într-o armă...

— Aryn Leneer! spuse o voce autoritară – vocea Maestrei Dar'nala. Cavaler Jedi Aryn Leneer!

Syo, de asemenea, îi strigă: *Aryn! Opreşte-te!*

Combinația vocilor lui Dar'nala şi a lui Syo pătrunse prin ceața stării ei emoționale. Şovăi, încetini, apoi se opri. Rațiunea îşi croi drum dincolo de tumultul ei emoțional, iar ea dădu glas gândurilor pe care le avea.

Fără să-şi ia ochii de la bărbatul Sith, spuse:

— Sithul ne-a trădat, Maestră Dar'nala. Negocierile au fost o stratagemă.

Dar'nala nu vorbi pentru o clipă. Apoi spuse:

— Tu... ai simțit asta?

Lacrimile se luptară să cadă din ochii lui Aryn, dar le forță să se retragă. Aprobă din cap, fără să poată vorbi. Următoarele cuvinte ale Maestrei Dar'nala o loviră ca un pumn în stomac.

— Ascultă-mă, Aryn. Ştiu. *Chiar ştiu.* Dar ascultă-mă acum – Coruscantul este în mâinile Imperiului.

Aryn rămase fără suflare. Afirmația nu avea sens. Coruscantul, inima Republicii, căzuse în mâinile Imperiului?

— Ce? întrebă Syo. Cum? Credeam că...

— Nu se poate, spuse Aryn.

Probabil că nu auzise bine. Se întoarse de la bărbatul Sith, care îşi recăpătase rânjetul, pentru a se confrunta cu lidera delegației Jedi. Maestra Dar'nala stătea în cadrul uşii, cu pielea de un roşu mai intens decât de obicei. Senatorul Am-ris şi un Cavaler Jedi senior, Satele Shan, o flancau. Senatorul, un Cerean al cărui smoc de păr alb îi acoperea fruntea încrețită, era mai înalt decât ceilalți doi. Ochii lui îngrijorați priveau de pe fața încrețită, dar nu se concentrau pe nimic. Părea pierdut. Satele, pe de altă parte, părea la fel de meticuloasă ca o bobină ionică, cu privirea fixată drept înainte, cu părul castaniu ciufulit, expresia ei neutră neputând să mascheze emoția care clocotea dedesubt.

Nici Am-ris şi nici Satele nu părură să observe distrugerile din sală. Amândoi

păreau ameţiţi – ca nişte refugiaţi rătăcind printre ruinele evenimentelor. Doar Dar'nala părea liniştită, cu mâinile împreunate în faţă, ochii ei observând detaliile din încăpere – sculpturile sparte şi poziţia lui Aryn în raport cu cei doi Sith.

Aryn se întrebă ce se întâmplase în sala de negocieri. Pentru o clipă, speranţa răsări în ea, sperând că tovarăşii ei Jedi îşi dăduseră seama de trădarea Sith şi îi arestaseră sau uciseseră pe negociatorii Sith, dar speranţa dispăru atunci când principalul negociator Sith, Lord Baras, ieşi din cameră şi se opri lângă Dar'nala.

Faţa lui zbârcită nu mai putea reţine îngâmfarea pe care o simţea. I se scurgea prin colţurile ridicate ale gurii. Părul său întunecat, pieptănat pe spate, se potrivea cu hainele şi ochii săi întunecaţi. Pe o voce arogantă de bariton, spuse:

— Se poate, Cavaler Jedi. Şi aşa şi este. Coruscantul a căzut.

Satele se încordă vizibil; mâna ei stângă se strânse în pumn. Am-ris cedă. Dar'nala închise ochii pentru o clipă, ca şi cum s-ar fi luptat să-şi păstreze calmul.

— Începând de acum, continuă Lordul Baras, Coruscantul aparţine Imperiului.

— Cum...? începu Aryn, dar Dar'nala ridică o mână.

— Nu mai spune nimic. *Nu mai spune nimic.*

Aryn înghiţi întrebarea pe care dorea să o pună.

— Dezactivează-ţi sabia, îi spuse Dar'nala lui Syo, iar acesta o făcu.

Femeia Sith făcu acelaşi lucru.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Lordul Baras, cu ochii la fratele şi sora Sith, privind apoi încăperea ruinată.

Bărbatul Sith făcu o plecăciune, folosi Forţa pentru a-şi aduce mânerul sabiei în mână şi îl agăţă la centură.

— Un uşor dezacord, Lord Baras. Nimic mai mult. Vă rog să iertaţi gălăgia.

Baras se uită o vreme la bărbatul Sith, apoi la femeie.

— Este bine că dezacordul nu a dus la vărsare de sânge. La urma urmei, ne aflăm aici pentru a discuta despre pace.

Părea aproape pe punctul să izbucnească în râs. Am-ris se răsuci spre el. Satele apucă mantia Senatorului, aşa cum ar fi făcut-o cu o lesă, pentru a-l împiedica să se apropie prea mult de Baras.

— Staţi calm! Toată această procedură a fost o farsă...

— Domnule Senator, spus Dar'nala şi îl luă pe Am-ris de braţ.

Dar Am-ris nu voia să accepte aşa ceva. Vocea lui căpătă volum pe măsură ce-şi dădea frâu liber furiei.

— Nu aţi venit aici pentru a discuta despre pace! Aţi venit pentru a masca un atac pe furiş împotriva Coruscantului. Sunteţi nişte mincinoşi necinstiţi, demni de...

— Domnule Senator! spus Dar'nala, iar tonul ei trebuie să fi ajuns la Am-ris, pentru că acesta tăcu, cu respiraţia accelerată şi grea.

Lordul Baras păru netulburat de izbucnirea lui Am-ris.

— Vă înşelaţi, domnule Senator. Imperiul se află aici pentru a discuta despre pace. Am vrut doar să ne asigurăm că Republica va fi mai receptivă la condiţiile noastre. Ar trebui să înţeleg că izbucnirea dumneavoastră înseamnă că Republica nu mai este interesată să negocieze?

În timp ce Am-ris se înroşea şi se bâlbâia, Dar'nala interveni.

— Negocierile vor continua, Lord Baras.

— Eşti întotdeauna vocea înţelepciunii, Dar'nala, spuse Baras. Imperiul se va aştepta la o revenire la masa negocierilor mâine la aceeaşi oră. Dacă nu, lucrurile vor

merge... prost pentru populația de pe Coruscant.

Pielea lui Dar'nala se întunecă şi mai mult, dar vocea ei rămase placidă.

— Delegația noastră va discuta problemele şi vă va contacta mâine.

— Voi aştepta cu nerăbdare acest lucru. Odihniți-vă bine.

Am-ris îl înjură pe Baras în Cereană dar Baras se prefăcu că nu aude.

În timp ce anturajul Republicii îşi croia drum prin ruinele din sală – prin ruinele din inimile lor – Aryn simți ochii batjocoritori ai bărbatului Sith asupra ei şi abia îşi putu stăpâni un strigăt de furie. Înainte să părăsească încăperea, îngenunche şi luă una dintre mărgelele de coral care alcătuiseră brățara sfărâmată.

Capitolul 3

Malgus cercetă ruina. Carcasa navei de desant încă fumega şi ardea pe alocuri. Bucățile de metal înnegrit erau răspândite prin sală. Zidurile şi coloanele fuseseră prefăcute în grămezi de moloz. Crăpăturile împânziseră pereții şi tavanul. Lumina soarelui muribund al zilei trasa linii pline de praf din acoperiş până pe podea. Cadavrele, multe dintre ele Sith, dar şi mai multe Jedi şi militari ai Republicii, zăceau împrăştiate pe podea, printre dărâmături. Câteva gemete se auzeau ici şi colo. Mandaloriana stătea în fața intrării sfărâmate a Templului. Îşi ținea casca sub braț, iar soarele îi strălucea în părul lung. Ochii ei priveau distrugerile, iar linia dură a gurii nu arăta nicio emoție. Trebuie să fi simțit ochii lui Malgus asupra ei. Îi întâlni privirea şi dădu din cap. El îi întoarse gestul, ca un războinic care îl recunoştea pe celălalt. Ea îşi puse casca pe cap, se întoarse, îşi aprinse pachetul propulsor şi se ridică pe cerul Coruscantului. Imperiul avea să se ocupe de plata ei.

Din cei cincizeci de războinici Sith care asaltaseră Templul, abia rămăseseră în picioare vreo douăzeci. Malgus fu nemulțumit, dar nu surprins să îl vadă pe Lordul Adraas printre cei vii. Schimbară şi ei o privire peste ruine, dar nu urmă niciun gest reciproc de recunoaştere a calității de războinic a celuilalt. Niciunul nu-l credea pe celălalt în stare de ceva. După ce bătălia se încheiase, războinicii Sith rămaşi se adunară lângă nava de desant şi îşi ridicară pumnii în semn de salut pentru Malgus, scoțând un strigăt de victorie în mijlocul duşmanilor căzuți. Pentru o clipă, Adraas rămase printre ei şi nu făcu nimic, holbându-se doar la Malgus, apoi se alătură şi el, reticent, salutului. Malgus îi trecu cu vederea întârzierea. Deocamdată. Apoi acceptă salutul celorlalți cu aprobare din cap.

— Sunteți servitori ai Imperiului, spuse el. Şi ai Forței.

Ceilalți mai strigară încă o dată, în semn de răspuns.

Malgus dădu cu piciorul la o parte mânerul sabiei lui Zallow, îşi dezactivă propria sabie, păşi peste trupul lui Zallow şi merse printre dărâmături, incendii şi morți, până când ajunse la Eleena. Simți ochii războinicilor săi asupra lui, ochii lui Adraas, simți schimbarea de sentimente care se produse asupra lor. Nu îi păsă.

Îngenunche şi o luă pe Eleena în brațele sale. Ea încă era caldă, respirând. Rănile de blaster pe care i le făcuse Zallow arătau ca nişte guri negre în pielea umărului şi a pieptului ei. Dar părea să nu aibă niciun os rupt.

— Eleena. Deschide ochii. Eleena.

Ochii ei se deschiseră.

— Veradun, şopti ea.

Faptul că o auzi rostindu-i numele în fața altor Sith îl surprinse, iar mâna i se închise într-un pumn atât de strâns încât îl durură articulațiile degetelor. Nu trebuia niciodată – absolut niciodată – să se comporte familiar cu el în fața altor Sith.

Ea trebuie să-i fi simțit furia, căci păli şi se ghemui, privind cu ochii mari pumnul închis. Faptul că ea înțelesese că încălcase regula îi mai atenuă furia. Îşi desfăcu pumnul şi îşi întinse mâna.

— Poți să te ridici?

— Da. Mulțumesc, Stăpâne.

O ridică cu brutalitate în picioare, fără să țină cont de rănile ei. Ea tresări de durere şi se sprijini de el. El îi permise. Răsuflarea ei ieşea în gâfâieli dureroase.

— Cheamă o echipă medicală de pe *Steadfast*, îi ordonă el lui Adraas.

Ochii lui Adraas se îngustară. Credea, fără îndoială, că sarcina nu era pe măsura statutului său.

— L-ați auzit pe Darth Malgus, îi spuse Adraas unui războinic Sith din apropiere. Cheamă o echipă medicală.

— Nu, spuse Malgus. Fă-o tu, Adraas.

Adraas se uită la el o clipă, cu furie în ochi, înainte să-şi mascheze iritarea şi să-şi facă fața inexpresivă.

— Cum doreşti, Darth Malgus.

Exploziile de afară se auziră ca un tunet, în ritmul constant al unui bombardament intens. Flota lui Angral îşi începuse atacul asupra Coruscantului.

— I-am semnalat lui Darth Angral că Templul este capturat, spuse Adraas, cu o uşoară urmă de sfidare în ton. Păreai... preocupat de alte lucruri în acel moment.

Privirea lui Adraas căzu pe Eleena, apoi se întoarse la Malgus.

Malgus se uită la Adraas, cu pumnul încleştat, şi se luptă cu fulgerul de mânie care îl cuprinse. Nu avea să permită ca insubordonarea la limită a lui Adraas să-i diminueze entuziasmul pe care îl simțea cu victoria sa.

— Îți voi ierta aroganța, de data asta, dar nu mai călca strâmb, spuse Malgus. Acum pleacă din fața mea.

Adraas se coloră de furie, gura lui fiind o linie subțire de mânie, dar nu îndrăzni să mai spună încă un cuvânt. Făcu o jumătate de plecăciune şi plecă.

Malgus îşi îmblânzi strânsoarea asupra Eleenei în timp ce se întorceau să privească afară. Intrarea ruinată a Templului, lărgită de nava de desant care se prăbuşise prin ea, se deschidea spre cerul senin. Împreună, el şi Eleena priviră bombardierele Imperiale ieşind din norii portocalii şi roşii şi aprinzând Coruscantul.

— Du-te să vezi, Stăpâne, şopti Eleena. Este victoria ta. Sunt în regulă. Du-te.

Ea nu era în regulă şi el ştia asta. Dar ştia, de asemenea, că trebuie să vadă. O lăsă şi merse pe hol până când ajunse la intrarea sfărâmată. Statuile Jedi care fuseseră aşezate la intrarea în Templu zăceau prăbuşite, sparte la picioarele lui. Privi punctul culminant al vieții sale.

Navele Imperiale se învârteau în aer. Bombele cădeau ca o ploaie şi explodau în duşuri de roşu, portocaliu şi negru. Norii de fum se ridicau spre cer. Cele câteva speedere indigene care rămăseseră în aer erau urmărite de navele de vânătoare Imperiale şi doborâte. Sute de incendii umpleau câmpul vizual al lui Malgus. Un skyhook[9] ardea, ca un stâlp de flăcări atingând cerul. Exploziile secundare emiteau vibrații adânci, gemând, prin pământ. Din când în când, Malgus surprindea sunete de țipete îndepărtate, de panică. O mână de nave de vânătoare ale Republicii îşi luară zborul, dar fură rapid copleşite de navele de vânătoare Imperiale şi spulberate.

Deschise un canal de comunicații către *Darkness*, crucişătorul lui Angral.

— Darth Angral, ai auzit că Templul Jedi a fost capturat?

Sunetul unei punți ocupate servi drept zgomot de fond pentru răspunsul lui

[9] Skyhook – sau spacehooks – vehicule cu repulsor care pluteau deasupra suprafeței unei planete, dar rămâneau în atmosfera acesteia, uneori ancorate prin nanofibre de carbonită. Erau în mod obişnuit simboluri ale statutului în rândul celor foarte bogați şi se găseau de obicei pe lumi foarte populate, precum Coruscantul.

Angral.

— Am auzit. Te-ai descurcat bine, Darth Malgus. Câți războinici au murit în asalt?

— Adraas nu ți-a spus şi asta?

Angral nu răspunse, ci doar aşteptă ca Malgus să-i răspundă la întrebarea inițială.

— Poate treizeci, spuse Malgus în cele din urmă.

— Excelent. Voi trimite un transportor să te ia, împreună cu războinicii tăi.

— Aş prefera să mai aşteptați.

— Da?

— Da. Vreau să văd Coruscantul arzând.

— Înțeleg, bătrâne prieten. Mă voi asigura că bombardierele vor cruța Templul. Deocamdată.

Canalul se închise şi Malgus se aşează cu picioarele încrucişate în uşa Templului. Curând, mai mulți războinici Sith se aşezară în jurul lui. Priviră împreună cum ardea Coruscantul

În mai puțin de o jumătate de oră standard, un transportor medical Imperial îşi făcu loc prin fumul, flăcările şi celelalte nave Imperiale care umpleau cerul pentru a ateriza într-un nor de praf pe aleea din fața Templului Jedi. Cei doi piloți, vizibili prin oțelul transparent al ferestrei cabinei de pilotaj, îl salutară pe Malgus.

Se deschise o rampă din burta navei şi doi bărbați îmbrăcați în costumația gri-albastră a Corpului Medical Imperial coborâră grăbiți pe ea. Amândoi purtau valize cu provizii şi instrumente şi amândoi aveau fizicul moale al unor bărbați care – în ciuda antrenamentului de războinici – nu mai văzuseră de ceva vreme o muncă grea. Droizii medicali bipezi, cu trupurile lor argintii lustruite reflectând focurile care ardeau în peisajul urban, veneau în spatele lor, fiecare trăgând câte un cărucior de tratament cu trei niveluri de tărgi.

Malgus se ridică şi se apropie de ei. Ochii medicilor se măriră la apariția lui – înfățişarea lui cicatrizată îi alarma pe mulți – şi îl salutară crispați.

— Sunt mai mulți răniți înăuntru, zise Malgus. Femela Twi'lek este servitoarea mea. Aveți grijă de ea aşa cum ați avea grijă de mine.

— O extraterestră, my lord[10]? întrebă cel mai în vârstă dintre cei doi, care avea o barbă cenuşie de o zi. După cum sunt sigur că ştii, facilitățile medicale Imperiale din teatrul de operațiuni sunt restricționate...

Malgus făcu un pas spre el şi gura doctorului se închise brusc.

— Ai grijă de ea aşa cum ai avea grijă de mine. Ai înțeles?

— Da, my lord, zise doctorul, iar echipa medicală se grăbi să treacă pe lângă el.

Alte explozii zguduiră peisajul urban. O bombă lovi o centrală electrică, iar o flacără enormă de plasmă se ridică jumătate de kilometru spre cer. O escadrilă de interceptoare ISF, care se remarcau prin aripile lor îndoite, survolară Templul. Războinicii Sith din jurul lui aplaudară.

Eleena ieşi din Templu, cu gura strânsă de durere. Doctorul venea în urma ei, îngrijorarea încrețindu-i fruntea.

— Vă rog, doamnă, spuse doctorul, privindu-l cu groază pe Malgus. Vă rog.

Ochii Eleenei se lărgiră în timp ce asimila amploarea bombardamentului, a

[10] My lord – la fel ca în Revan, se poate traduce şi folosi undeva la jumătatea dintre *domnule* şi *stăpâne.*

distrugerii. Malgus păşi în faţa ei.

— Du-te cu doctorii, spuse el. Este o navă medicală Imperială, *Steadfast*, pe orbită, laolaltă cu restul flotei de crucişătoare. Aşteaptă-mă acolo. Voi veni când voi termina aici.

— Nu am nevoie de îngrijiri, Stăpâne.

— Fă cum îţi poruncesc, spuse el, deşi vocea lui nu era aspră.

Ea înghiţi în sec, zâmbi şi aprobă din cap.

— Mulţumesc, my lord, îi spuse doctorul lui Malgus. Veniţi, doamnă.

O luă uşor pe Eleena de braţ şi o escortă la bordul transportorului, în timp ce bombele cădeau şi Republica murea.

După ce echipa medicală trie şi încărcă răniţii, războinicii Sith îşi încărcară proprii morţi la bord. Trupurile urmau să fie duse pe Dromund Kaas sau pe Korriban pentru a se îndeplini ritualurile adecvate.

Malgus îşi dori ca Adraas să fi fost printre ei.

După ce transportorul decolă, Adraas, mascat din nou, veni lângă Malgus.

— Ce facem cu trupurile Jedilor? întrebă Adraas.

Malgus se gândi la problemă. Jedii luptaseră bine, mai ales Zallow. Înţelegeau greşit Forţa, dar voia totuşi să-i trateze cu onoare.

— Fă din Templu mormântul lor. Dărâmaţi totul.

— Voi cere unui bombardier să...

Malgus clătină din cap şi se întoarse spre Adraas. Erau cam de aceeaşi înălţime, iar Adraas nu tresări la mişcarea lui Malgus.

— Nu, spuse Malgus. Încă avem mai mult decât suficienţi explozibili pe nava de desant. Folosiţi-i.

— Este un ordin... domnule?

Malgus îşi păstră cu greu calmul.

— Războinicii Sith ar trebui să distrugă Templul Jedi, nu piloţii Imperiali. Nu eşti de acord, Adraas?

Adraas păru să nu se fi gândit la asta. Malgus nu fu surprins. Şi Adraas înţelegea greşit Forţa şi nu prea avea simţul onoarei. Cu toate astea, făcu aşa cum i se spusese.

— Aşa se va face, domnule.

Curând, încărcăturile fuseseră setate, iar Malgus ţinea în mână detonatorul de la distanţă. Privi Templul pentru ultima oară, turnurile sale, etajele suprapuse ale structurii centrale, statuile răsturnate, marea intrare transformată de trecerea navei de desant într-un rânjet aspru şi neregulat.

Restul forţelor Sith erau adunate în jurul lui.

— Nu ar trebui să ne retragem la o distanţă sigură? întrebă Adraas.

Malgus îl privi cu dispreţ.

— Asta este o distanţă sigură.

— Ne aflăm la douăzeci de metri de intrare, spuse Adraas.

Privind fix la faţa lui Adraas, Malgus activă detonatorul. Răsunară o serie de bubuituri joase, începând din adâncul Templului şi apropiindu-se pe măsură ce încărcăturile explodau succesiv şi distrugeau fundaţia Templului.

O rafală puternică de praf şi resturi zbură prin intrare. Exploziile de la nivelurile superioare începură, devenind tot mai puternice şi mai distructive. Piatra se crăpă. Bucăţi mari din faţada Templului se desprinseră şi se prăbuşiră pe

pământ. Flăcările erau vizibile prin intrare. Urmă o serie întreagă de explozii în succesiune rapidă, semnificând sunetul coloanei vertebrale frânte a Ordinului Jedi.

Uriaşul edificiu – de secole un simbol al Jedilor – începu să se prăbuşească în el însuşi. Turnurile se prăbuşiră ultimele, turlele uriaşe căzând ca şi cum mişcarea lor ar fi fost încetinită. Un jet de foc şi bucăți de piatră care se mişcau mai repede decât viteza sunetului explodară prin intrarea care acum se prăbuşea.

În loc să se pună la adăpost, Malgus se scufundă în Forță, îşi ridică ambele mâini, cu palmele în afară, şi formă în fața lui şi a războinicilor săi un zid transparent de Forță. Colegii săi Sith i se alăturară, oglindindu-i gestul, oglindindu-i puterea. Pietrele şi resturile loviră bariera comună. Jetul de flăcări lovi zidul şi se despărți în jurul lui, ca apa de o piatră.

Templul îşi continuă prăbuşirea lentă, micşorându-se într-o movilă informă de moloz şi ruine. Şi apoi se termină. Un nor gros de praf atârna ca un giulgiu funerar peste muntele de oțel şi piatră sfărâmată care fusese Templul Jedi. Ar fi putut exista supraviețuitori Jedi la nivelurile inferioare ale Templului. Lui Malgus nu îi păsa. Ori erau zdrobiți, ori erau prinşi pentru totdeauna în capcană.

— Şi uite aşa cade Republica, spuse Malgus.

Războinicii Sith din jurul lui aplaudară.

* * *

Nimeni din delegația Republicii de pe Alderaan nu vorbi până când nu părăsiră sala. Nimeni nu părea să ştie ce să spună. Aryn se străduia să facă față agitației emoționale colective. Ca şi ea, ceilalți pendulau haotic între durere, dezamăgire şi furie. Chiar şi Dar'nala se străduia să rămână concentrată, deşi în aparență părea calmă. Dar'nala vorbi în cele din urmă, tonul ei, cel puțin, fiind unul de afaceri.

— Trebuie să-l contactăm pe Maestrul Zym cât mai curând posibil. Am nevoie de sfatul lui.

— Cum am putea fi siguri că încă este în viață? întrebă Satele. Dacă a căzut Coruscantul...

Ca unul singur, delegația şovăi. Syo şi Aryn schimbară priviri şocate. Lui Aryn nu-i trecuse prin minte că şi Maestrul Zym ar fi putut fi mort.

— Aş fi simțit dacă ar fi fost... mort, spuse Dar'nala, dând din cap ca şi cum s-ar fi asigurat pe sine. Aranjează o legătură de comunicare sigură, Satele.

— Da, Maestră Dar'nala.

— Nimeni nu trebuie să plece de aici, le spuse Dar'nala tuturor. Aryn văzu că ochii Maestrei erau injectați. Când vestea atacului va ajunge la public, presa va dori să comentăm. Nu vom oferi niciun comentariu până când nu ne vom stabili direcția de acțiune. Deocamdată, eu voi vorbi în numele acestei delegații. De acord?

Toți încuviințară din cap, chiar şi Senatorul Am-ris.

— Asta va fi, în cele din urmă, o decizie pe care o va lua Republica, domnule Senator, spuse Dar'nala. Jedii vă vor sfătui, desigur.

Am-ris se încovoie de spate atunci când vorbi, apăsat de evenimente.

— Voi discuta problemele cu şeful interimar al Senatului, spuse el.

— Senatul s-ar putea să nu mai existe începând de astăzi, spuse Dar'nala. S-ar putea să trebuiască să acționați în locul lui. Consilierii de aici vă pot ajuta. Vă vom sprijini pe dumneavoastră şi orice decizie va fi luată în cele din urmă.

Linii de îngrijorare încreţiră fruntea lui Am-ris. Înghiţi în sec şi aprobă din cap.

Merseră pe coridoarele goale, deznădăjduiţi. Clădirea Înaltului Consiliu fusese eliberată pentru negocieri. Chiar şi gărzile Alderaaniene staţionate de obicei în interiorul structurii fuseseră realocate la posturi din exterior.

Deşi ferestrele dădeau spre curţi cu iarbă şi arbuşti îngrijiţi, fântâni care curgeau uşor şi sculpturi elegante, Aryn se simţea totuşi ca şi cum ar fi mers printr-un mormânt. Ceva murise în interiorul clădirii. Gândurile ei erau frământate. Cu toţii păreau să fie pe punctul de a spune ceva, dar nimeni nu spunea nimic. În cele din urmă, Aryn dădu glas la ceea ce îşi imagina că se gândeau cu toţii.

— Nu putem permite ca această agresiune să rămână nepedepsită, Maestră.

Satele şi Syo dădură mici semne de acord. Dar'nala privea drept pe fereastră spre peisajul Alderaanian.

— Mă tem că nu vom avea de ales. Cancelarul este mort...

— Mort? întrebă Aryn.

— Am văzut cum s-a întâmplat, zise Satele, dând din cap, cu vocea încordată. Ei ne-au spus că o flotă Imperială a atacat Coruscantul. Se pare că atacul s-a concentrat asupra Senatului şi a Templului Jedi.

— Mă îndoiesc că s-au oprit acolo, spuse Am-ris.

— Erau Padawani în Templu, spuse Syo.

— Nu avem nicio idee despre numărul forţelor Imperiale, continuă Satele, sau despre ce alte pagube ar fi putut provoca.

— Nu putem preda Coruscantul, spuse Aryn.

Afirmaţia îi îngrozi pe toţi, reducându-i la tăcere.

— Sunt de acord, spuse în cele din urmă Dar'nala. Nu ar trebui să se ajungă la asta.

— *Nu ar trebui*? întrebă Syo.

Lui Aryn abia îi venea să creadă ceea ce auzea. Jedii fuseseră păcăliţi, eşuaseră în sarcina lor de a proteja Republica. Maestrul Zym ar fi trebuit să prevadă planul Sith. Privi pe fereastră în timp ce mergeau, dar abia dacă vedea peisajul Alderaanian şi râul din apropiere. Luptase cu forţele Imperiale pe Alderaan, le bătuseră, făcându-le să se retragă. Nu-şi dorea nimic altceva decât să lupte din nou cu ei, chiar acum.

Vocea lui Dar'nala o aduse înapoi în prezent.

— De unde ai ştiut că Sithul a atacat Coruscantul înainte să ieşim noi din sala de negocieri, Aryn?

— Nu am ştiut, recunoscu Aryn. Nu cu certitudine. Ştiam doar că... Încercă şi nu reuşi să îşi reţină emoţia din voce. Maestrul Zallow fusese ucis. Şi când am văzut privirea din ochii celor doi Sith...

Syo se apropie cu un pas de ea, ca şi cum ar fi vrut să o protejeze de durere.

— Maestrul Zallow este mort, atunci, spuse Dar'nala, înţepenind. Cuvintele ei sunară crispat, durerea scurgându-se prin fisurile din autocontrolul ei. Eşti sigură?

Aryn încuviinţă din cap, dar nu mai spuse nimic, pur şi simplu îşi construi un zid de voinţă pentru a-şi reţine lacrimile. Syo păru să vrea să-i ofere mângâiere, dar, în schimb, nu făcu nimic.

— Cu toţii îl plângem, Aryn, spuse Dar'nala. Şi pe ceilalţi pierduţi astăzi.

Aryn nu putu să-şi reţină furia din voce.

— Şi totuşi vreţi să ne întoarcem să negociem cu cei care au făcut asta.

Dar'nala se opri în loc, şi se întoarse cu faţa spre Aryn. Aryn ştia că întrecuse

măsura. Vocea lui Dar'nala rămase calmă, dar căldura din ochii ei ar fi putut să o aprindă pe Aryn.

— Sunt miliarde de ființe pe Coruscant. Copii. Viețile lor depind de faptul că trebuie să acționăm judicios, nu pripit. Emoțiile îți controlează limba. Nu le lăsa să-ți controleze şi gândirea.

— Are dreptate, Aryn, spuse Senatorul Am-ris şi puse o mână pe umărul lui Aryn. Trebuie să ne gândim la binele Republicii.

Aryn ştia că amândoi aveau dreptate, dar nu conta. Ea va obține dreptate pentru Maestrul Zallow, într-un fel sau altul.

— Iertați-mă, Maestră, spuse ea. Domnule Senator.

— Te înțelegem, zise Dar'nala, iar grupul începu să meargă din nou. Înțelegem prea bine.

* * *

Zeerid încercă şi nu reuşi să adoarmă în scaunul său, timp de câteva ore, în timp ce *Grăsanul* călătorea prin tunelul albastru al hiperspațiului. În schimb, îşi făcu griji cu privire la următoarea sa misiune. Mai mult, îşi făcea griji pentru slujba de după aceea şi pentru cea de după aceea. Îşi făcea griji pentru fiica lui, pentru cum va primi îngrijirile de care avea nevoie atunci când el – acum o vedea ca fiind ceva inevitabil – va muri în timpul uneia dintre misiuni. Groapa în care trăia părea să se adâncească tot mai mult, iar el nu era mai aproape de a-şi săpa o cale de ieşire.

Instrumentele emiseră un semnal sonor pentru a indica sfârşitul saltului. Îşi decoloră ferestrele cabinei de pilotaj când nava ieşi din hiperspațiu şi albastrul făcu loc negrului spațiului. Steaua Vultei ardea în depărtare. Vulta era vizibilă prin ferestre, partea sa de zi strălucind ca o bijuterie verde-albastră în întunericul spațiului. Sosirea în sistemul lui Vulta îl făcu imediat să se simtă mai bine. Partea din el care ținea munca la distanță se reafirmă. Gândul că o va vedea pe Arra îi provoca întotdeauna acest lucru. Porni motoarele şi *Grăsanul* acceleră prin spațiul gol dintre el şi fiica sa. Când se apropie de planetă, trecu nava pe pilot automat şi aşteptă semnal de la controlul planetar. În timp ce aştepta, apelă un canal de ştiri HoloNet. Micul său ecran video din cabină arătă imagini de la negocierile de pace de pe Alderaan. Uitase de ele. De când se înrolase, războiul dintre Imperiu şi Republică devenise pentru el doar un zgomot de fond. Ştia că Escadronul Havoc se descurcase bine pe Alderaan, dar nu mai mult de atât. Imaginile cu delegația Sith intrând în clădirea Consiliului umplură ecranul, urmară comentariile, apoi imaginile cu delegația Jedi făcând acelaşi lucru. I se păru că văzuse o față cunoscută printre Jedi.

— Îngheață imaginea şi măreşte la dreapta.

Ecranul video făcu aşa cum i se ordonase, şi iat-o acolo – Aryn Leneer. Încă purta părul lung şi nisipos desfăcut, încă avea aceiaşi ochi verzi, aceeaşi postură cocoşată, ca şi cum s-ar fi împotrivit unei furtuni.

Ceea ce chiar făcea, presupuse Zeerid, având în vedere acuitatea cu care simțea emoțiile celor din jur. Nu o mai văzuse de ani de zile. Deveniseră prieteni în lunile în care serviseră împreună pe Balmorra. Ajunsese să cunoască faptul că ea ştia să zboare destul de bine şi să lupte chiar foarte bine. Respecta acest lucru. Şi pentru că el însuşi lupta destul de bine şi zbura şi mai bine, credea că şi ea îl respecta pe el. Nu băuse niciodată cu Zeerid şi cu comandourile, dar întotdeauna

mergea la cantină cu ei. Doar îi privea. Zeerid presupusese că venea cu el pentru că îi plăcea temperatura emoțională a comandourilor atunci când beau – uşurarea şi bucuria de a supraviețui unei alte misiuni. Întotdeauna avea o față deschisă şi o expresie în ochi care spunea că înțelege. Firea ei deschisă atrăsese soldații beți ca muştele la nectarul mierii. Îşi doreau să se uite în ochii ei şi să-i mărturisească ceva.

Zeerid îşi imagina că trebuie să fi fost obositor pentru ea. Şi totuşi, fusese întotdeauna acolo pentru ei. De fiecare dată.

Videoclipul trecu la o imagine a Coruscantului şi un comentator spuse:

— Până astăzi, când un atac...

Unitatea de comunicații a navei dădu un semnal de primire şi Zeerid opri videoclipul. Aşteptându-se să fie controlul planetar, întinse mâna spre comunicator, dar se opri la jumătatea drumului când îşi dădu seama că era vorba de canalul subspațial criptat pe care îl folosea cu *Bursa*. Se gândi să ignore apelul. Să vorbească cu Oren atât de aproape de Vulta ar fi murdărit întâlnirea lui cu Arra. Nu voia să se gândească la afaceri când îşi vedea fiica. Pâlpâitul constant şi roşu al consolei continuă. În cele din urmă cedă, înjură şi apăsă butonul pentru a deschide canalul. Îl apăsă atât de tare încât crăpă plastoidul. Se încordă pentru ceea ce avea să audă.

— Ce e? lătră el.

Pentru o clipă, Oren nu spuse nimic, apoi:

— Dacă analiza vocii nu ar fi arătat că eşti tu cel care vorbeşte, aş fi presupus că am apelat pe altcineva.

— Am altceva în minte acum.

— Oh? Oren făcu o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat o explicație mai amănunțită. Zeerid nu îi oferi niciuna, aşa că Oren continuă: Aşa cum am făcut deja aluzie, am ceva urgent. Pentru livrare este nevoie de cineva cu abilități extraordinare de pilotaj. Cineva ca tine, Z-man.

— Tocmai am terminat o treabă, Oren. Am nevoie de timp...

— Această treabă îți va şterge totul.

Zeerid se aşează pe scaun, nefiind sigur că auzise corect.

— Mai spune o dată?

— M-ai auzit bine.

Zeerid îl auzise; doar că nu-i venea să creadă. Cu doar câteva ore în urmă, îşi imaginase că nu va putea scăpa niciodată de *Bursă*. Acum, Oren îi oferea tocmai asta. Încercă să-şi păstreze vocea constantă.

— E doar o livrare?

— Este o livrare.

— Care e încărcătura? Încercă să nu se înece cu următorul cuvânt. Mirodenii?

— Da.

— Unde trebuie duse?

Se gândi că va trebui să se îndrepte spre o planetă cu adevărat fierbinte pentru ca Oren să se fi oferit să-i achite toată datoria.

— Pe Coruscant.

Oren pronunță numele cu reticență, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Zeerid să se împotrivească.

— Asta e tot?

— Ai auzit ce am spus?

— Am auzit. Ai spus *Coruscant*. Şi care e şmecheria?

— Şmecheria?

— Coruscantul nu e chiar o zonă fierbinte. E o vacanță în comparație cu ceea ce sunt eu obişnuit. Deci, care e şmecheria?

— Nu ai prins holoştirile?

— Am fost în hiperspațiu.

— Bineînțeles. Oren chicoti. Imperiul a atacat Coruscantul.

Zeerid se aplecă înainte, încă o dată nefiind sigur că auzise corect. Simpla afirmație a lui Oren şi tonul plat cu care o rostise nu păreau să aibă mijloacele necesare pentru a transmite importanța cuvintelor pe care Zeerid credea că le auzise.

— Repetă? Pe Alderaan au loc negocieri de pace. Tocmai le-am văzut pe holo. Ce vrei să spui prin *atacat*?

— Vreau să spun atacat. O flotă Imperială se află pe orbită în jurul planetei. Forțele Imperiale au ocupat Coruscantul. Nimeni nu ştie prea multe alte detalii, pentru că Imperiul bruiază comunicațiile de pe Coruscant.

Gândurile lui Zeerid încă nu reuşeau să cuprindă ideea. Cum ar fi putut Imperiul să atace oricare dintre lumile centrale, cu atât mai puțin capitala?

— Cum au putut să treacă de grila de apărare? Nu are sens.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă de detalii, Z-man. Deşi înțeleg că a fost un atac surpriză care a avut loc chiar în mijlocul negocierilor de pace. Dacă nu pentru altceva, se poate aprecia îndrăzneala Imperiului. Tu ai luptat împotriva lor, nu-i aşa, Z-man?

Zeerid aprobă din cap. Schimbase focuri de armă cu forțele Imperiale de mai multe ori, inițial ca şi membru al unui comando în armata Republicii, apoi ca... orice ar fi fost el acum. Pentru o clipă, îi trecu prin cap ideea ridicolă că ar trebui să se înroleze din nou în armată. Se mustră pentru prostie.

— Poți afla restul din holoştiri, spuse Oren. Între timp, începe să-ți faci planuri pentru livrarea asta.

Livrare. Desigur.

— Vrei să pilotez o navă plină de mirodenii într-o lume proaspăt cucerită şi ocupată de Imperiu? Ai spus că au blocat traficul de comunicații. Şi vor reduce la minimum traficul orbital. Nu mă pot strecura prin aşa ceva, nici măcar zburând pe întuneric. Mă vor distruge din spațiu.

— Vei găsi o cale.

— Sunt deschis la sugestii.

— Am încredere că vei găsi o soluție.

— Cel puțin ar trebui să aşteptăm până când lucrurile se vor linişti. Probabil că Imperiul va permite reluarea traficului comercial normal de nave într-o săptămână sau două. În acel moment...

— Asta nu va funcționa.

— Trebuie.

— Nu. Încărcătura trebuie să fie transportată imediat.

Lui Zeerid începeau să-i placă din ce în ce mai puțin lucrurile. Simțul său olfactiv detectă ceva care se transforma în putregai.

— De ce?

— Nu trebuie să ştii.

— Ba da, dacă eu o car. Ceea ce nici măcar nu m-am decis încă.

Oren tăcu pentru o clipă. Apoi spuse:

— Este un transport de *modif-mirodenii*.

Zeerid scoase un oftat. Nu era de mirare că slujba avea să-i şteargă toată datoria. Mirodenia modificată chimic nu numai că dădea dependență, dar modifica şi chimia creierului utilizatorilor, astfel încât doar o cantitate mai mare din aceeaşi *marcă* de mirodenie le putea satisface nevoia. O simplă mirodenie nu mai era suficientă. Traficanții o numeau *lesa*, deoarece le oferea un monopol asupra utilizatorilor. Puteau să ceară mai mmult şi chiar o făceau.

— Avem un cumpărător pe Coruscant al cărui stoc este pe sfârşite. Are nevoie de comanda asta să ajungă rapid pe Coruscant, cu sau fără Imperiu. Ştii de ce.

Zeerid ştia de ce. Pentru că, dacă utilizatorii nu-şi puteau procura marca lor mirodenie, vor intra în sevraj. Şi dacă treceau prin asta...

— Îşi vor rupe dependența de marca respectivă şi cumpărătorul nostru îşi va pierde piața. Îngrijorarea lui în legătură cu asta este mare, bineînțeles. Ceea ce înseamnă că *Bursa* poate să îşi stabilească prețul.

— Ceea ce funcționează bine pentru tine, Z-man. Nu mai fi atât de disprețuitor.

Zeerid îşi muşcă colțul buzei. Se simțea un pic amețit. Pe de o parte, putea fi liber dintr-o singură livrare. Pe de altă parte, văzuse o dată pe Balmorra un bârlog cu *modif-mirodenii*, pe când servea în armată. Nu fusese ceva frumos.

— Nu, zise Zeerid. Ca să prindă putere, se uită prin fereastra cabinei de pilotaj la Vulta, unde locuia fiica lui, şi clătină din cap. Nu pot s-o fac. Mirodenia este destul de rea. *Modif-mirodenia* este prea mult. O să-mi câştig ieşirea din asta în alt mod.

Vocea lui Oren deveni dură.

— Nu, nu o vei câştiga. Poți să mori încercând să faci această livrare sau poți să mori fără să o faci. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, am înțeles, scrâşni Zeerid din dinți.

— Mă bucur. Priveşte lucrurile în felul următor. Dacă reuşeşti să livrezi, eşti chit cu *Bursa*. Poți chiar să pleci, nu? Dacă nu reuşeşti, eşti mort şi cui îi mai pasă?

Oren chicoti de propria-i istețime, iar Zeerid nu îşi dori nimic altceva decât să-l sugrume pe ticălos.

— Atunci am nevoie de mai mult, spuse Zeerid. Dacă avea să se murdărească, voia să aibă suficiente credite în mână pentru a-şi cumpăra un *duş* pentru conştiința lui. Nu vreau doar să mă achit. Vreau două sute de mii de credite pe lângă ştergerea datoriei, şi vreau ca o sută să fie plătite înainte să aterizez pe Vulta, ceea ce înseamnă că ai la dispoziție un sfert de oră.

— Z-man...

— Asta nu este negociabil.

— Ai nevoie de nişte bani de joacă, nu?

— Ceva de genul ăsta.

— Bine. S-a făcut. Prima sută va ajunge în contul tău înainte să aterizezi.

Zeerid îşi muşcă buza de furie. Ar fi trebuit să ceară mai mult.

— Când plec?

— Încărcătura este în drum spre Vulta chiar acum. Şi când o să spun eu că e timpul să pleci, îți mişti coada.

— Bine. Zeerid respiră adânc. Ai terminat de vorbit, Oren?

— Am terminat.

— Atunci mai am un singur lucru.

— Ce anume?

— Cu cât te cunosc mai bine, cu atât mai mult îmi vine să te împuşc în față. Vreau să auzi asta de la mine, măcar o dată. Cu sau fără două sute de mii.

— De asta îmi placi, Z-man, spuse Oren. Înregistrează-ți nava ca *Piticul Roşu* şi urmează instrucțiunile de andocare. Te contactez atunci când încărcătura va fi gata.

— Încarci *Grăsanul*, sau pilotez altceva?

— Nu ştiu încă. Probabil că vom încărca *Grăsanul*, în modul obişnuit – un droid de întreținere modificat. Vei şti când voi şti şi eu.

— Dacă nu e *Grăsanul*, asigură-te că e ceva rapid.

— Ținem legătura.

— Bine, spuse Zeerid, deşi nu era bine.

Închise canalul, se aşează pe spate în scaun şi se uită în spațiu.

* * *

Dar'nala îi trimise pe Aryn şi Syo la treburile lor, probabil pentru ca ea, Satele şi Senatorul Am-ris să se poată sfătui în particular cu Maestrul Zym. Neavând nimic de făcut şi nimic de spus, Aryn se întoarse în camera ei pentru a... Pentru ce?

Nu ştia ce să facă. Se simțea de parcă ar fi trebuit să facă ceva, dar habar nu avea ce. Aşa că mâncă fără să simtă gustul, păşi pe podea şi medită, încercând să țină durerea la distanță prin faptul că se ținea ocupată. Când nu funcționă, verifică HoloNetul pentru ştiri. Nu era de mirare că rapoartele erau pline de speculații fără bază reală despre atacul Imperial asupra Coruscantului şi despre ce însemna asta pentru negocierile de pace. Nu putu suporta sunetul prezentatorilor de ştiri, aşa că dezactivă sonorul ecranului video. Nu existau imagini de pe Coruscant după atac, aşa că Aryn presupuse că Imperiul trebuia să fi bruiat comunicațiile. În schimb, arătau imagini vechi ale capitalei Republicii. Milioane de speedere, swoopuri şi vehicule aeriene se mişcau în linii organizate deasupra peisajului din duracretă şi oțel transparent. Mii de pietoni se plimbau pe trotuare şi prin piețe. Imaginea se schimbă într-una a Templului Jedi, luată de pe un aparat de înregistrare aeropurtat. Aryn nu-şi putea lua ochii de la imagine, de la turnuri, de la straturile etajate ale structurii. Statuile înalte ale vechilor Maeştri, cu săbiile de lumină îndreptate spre cer, se înşirau pe bulevardul larg care ducea spre uşile enorme ale Templului. Îşi amintea sentimentul de uimire pe care îl simțise când trecuse pentru prima dată pe sub acele statui, alături de Maestrul Zallow. Era mică, iar Templul şi statuile păreau imposibil de mari.

— Asta e casa ta acum, Aryn, spusese Maestrul Zallow şi îi zâmbise în felul lui.

Se întrebă cum arăta Templul acum, după atac, se întrebă dacă mai era încă în picioare. Şi-l imagină pe Maestrul Zallow, comandând Cavalerii Jedi şi Padawanii, luptând cu războinicii Sith în umbra acelor statui, aşa cum luptase ea cu războinicul Sith în mijlocul statuilor Alderaaniene. Şi-l imagină căzând, murind.

Lacrimile curseră din nou. Încercă să se lupte cu ele, dar nu reuşi. Nu-şi putea echilibra starea emoțională; nici măcar nu era sigură că ar fi vrut să o facă. Durerea provocată de moartea Maestrului Zallow era tot ce-i mai rămăsese de la el.

Avu un gând, iar gândul se transformă într-o nevoie urgentă. O idee se înfiripă în mintea ei, în măruntaiele ei, şi nu putu să scape de ea. Vroia să ştie numele şi chipul ucigaşului Maestrului Zallow. Voia să-l vadă. Trebuia să-l vadă. Şi dacă putea să-l vadă pe Sith, să-i afle numele, atunci îl putea chiar răzbuna pe Maestrul Zallow.

Cu cât se gândea mai mult la această idee, cu atât mai necesară devenea. Dar nu putea afla nimic de pe Alderaan, ca parte a unei delegații de negocieri de pace. Ştia ce vor decide Zym, Dar'nala şi Am-ris, ceea ce trebuiau să decidă. Se vor preface că negociază, apoi vor accepta toate condițiile impuse de Sith. Vor trăda memoria Maestrului Zallow, a tuturor Jedilor care luptaseră şi muriseră în Templu.

Era ceva obscen, iar Aryn nu va lua parte la asta. Incapabilă să-şi stăpânească emoția, strigă un şuvoi de înjurături, una după alta, un râu lung şi *larg* de blasfemii de genul celor pe care nu le mai rostise din adolescență.

Câteva clipe mai târziu, răsună o bătaie urgentă în uşa ei.

— Cine este? strigă ea, cu vocea încă aspră şi iritată.

— Syo. Eşti... bine? Am auzit...

— A fost videoecranul, minți ea şi îl opri. Acum vreau să fiu singură, Syo.

Urmă o tăcere lungă, apoi:

— Nu trebuie să suporți asta singură, Aryn.

Trebuia să o facă singură. Amintirea Maestrului Zallow era povara ei de dus.

— Ştii unde mă găseşti, spuse Syo.

— Mulțumesc, spuse ea, prea încet pentru ca el să o audă.

Îşi petrecu orele în singurătate. Ziua făcu loc nopții şi nu află nicio veste de la Maestra Dar'nala sau de la Satele. Încercă să doarmă, dar nu reuşi. Se temea de ceea ce va aduce dimineața. Stătea întinsă în patul ei, în întuneric, uitându-se la tavan.

Luna Alderaanului, convexă şi înceţoşată, răsări şi pictă camera într-o lumină palidă. Totul părea decolorat, fantomatic, suprarealist. Pentru o clipă, se lăsă să se simtă ca şi cum ar fi intrat într-un vis. Cum altfel ar fi putut lucrurile să se desfăşoare astfel? Cum altfel ar fi putut Jedii să eşueze în felul acesta?

Vocea Maestrei Dar'nala îi răsună în minte, iar şi iar: *Mă tem că nu vom avea de ales*. Durerea cuvintelor venea din faptul că erau corecte. Jedii nu puteau sacrifica Coruscantul. Republica şi Consiliul Jedi vor accepta un tratat. Trebuiau să o facă. Tot ce mai rămânea de făcut era să negocieze termenii, termeni care trebuiau să fie favorabili Imperiului. În cele din urmă, trădarea Imperiului, trădarea Sith, va fi răsplătită cu o capitulare Jedi. În timp ce Aryn recunoştea caracterul rezonabil al cursului de urmat, nu putea totuşi să scape de sentimentul că era greşit. Maestra Dar'nala se înşela. Senatorul Am-ris greşea. Un astfel de gând nu-i mai trecuse niciodată prin minte. Şi asta îi aduse durere. Totul se schimbase pentru ea. Pumnii i se strângeau de furie şi de durere şi simțea cum îi urcă în gât mai multe blasfemii. Respirând adânc, regulat, căută să-şi înăbuşe pierderea controlului. Ştia că Maestrul Zallow nu ar fi fost de acord cu una ca asta.

Dar Maestrul Zallow era mort, ucis de Sith. Şi în curând avea să fie dezamăgit de Ordin, memoria lui fiind ucisă de necesitatea politică.

Mintea ei se perinda printre amintirile cu Maestrul Zallow, nu despre învățăturile lui, ci despre zâmbetele lui, despre mustrările lui severe dar grijulii la adresa rătăcirii ei, despre mândria pe care ştia că o simțise când ea fusese promovată Cavaler Jedi. Acestea erau lucrurile care îi legaseră, nu pedagogia.

Gaura care se deschisese în ea atunci când îi simțise moartea încă persista. Se temea că s-ar putea să se scurgă ea însăşi prin ea. Ştia cum se numea gaura. *Iubire*.

Îl iubise pe Maestrul Zallow. Fusese un tată pentru ea. Nu i-o spusese niciodată, iar acum nu va mai putea. Pierderea persoanei pe care o iubise o sfâşie într-un mod la care nu se aşteptase. Durerea o rănea, dar era corectă. Ordinul

crease o galaxie în care binele capitula în fața răului, unde sentimentele umane – sentimentele lui Aryn – erau zdrobite sub greutatea neataşamentului Jedi.

La ce bun toate astea dacă au dus la problema de acum?

Gândurile frenetice o ridicară din pat. Era prea agitată pentru a dormi. Îşi puse picioarele pe podeaua mochetată şi îşi lăsă capul în piept, încercând să-şi adune gândurile care săreau haotic prin mintea ei. Îşi dădu seama că încă purta roba, nu hainele de noapte. Traversă camera şi trecu prin uşile glisante care dădeau spre balcon. Vântul iute îi ciufuli părul. Mirosul de flori sălbatice şi de lut satura aerul. Insectele bâzâiau. O pasăre de noapte țipă. În alte circumstanțe, ar fi fost liniştitor.

O sută de metri mai jos, peisajul Alderaanului se desfăşura în fața ei, o pajişte cu ierburi înalte, arbuşti şi copaci subțiri care şopteau şi se legănau în bătaia vântului. Nu putea vedea pereții complexului prin vegetație.

Era frumos, acceptă Aryn. Cu toate astea, avea totuşi senzația că se afla la locul unei crime. Aerul răcoros al nopții şi decorul calm nu făceau nimic pentru a-i atenua sentimentul că Jedii eşuaseră catastrofal. Se prinse atât de tare de balustrada balconului încât o dureau degetele.

Dincolo de complex, în depărtare, suprafața unui râu larg şi sinuos strălucea în lumina lunii. Luminile de navigație ale câtorva bărci îi presărau suprafața. Le privi traversarea lentă, hipnotică, peste apă. Cerul, de asemenea, era punctat de trafic. I se părea exasperant faptul că viața mergea mai departe pentru toți ceilalți, în timp ce pentru ea, totul se schimbase. Se simțea ca şi cum ar fi fost golită de conținut.

— Te gândeşti să sari? spuse o voce, cu un zâmbet blând în ton.

Tresări înainte să recunoacă vocea lui Syo. Pentru o clipă, sunase exact ca cea a Maestrului Zallow. Syo se afla pe balconul propriei camere, la cinci metri în dreapta ei. Trebuia să fi fost acolo tot timpul. Poate că nici el nu putuse să doarmă.

— Nu, spuse ea. Doar mă gândeam.

Expresia lui calmă obişnuită era stricată de o sprânceană încruntată şi de ochii îngrijorați.

— La Maestrul Zallow? întrebă el.

O duru să audă pe altcineva pronunțând numele Maestrului ei în acel moment. Emoția năvăli în ea şi i se puse un nod în gât. Aprobă din cap, incapabilă să vorbească.

— Îmi pare rău pentru tine, Aryn. Maestrul Zallow ne va lipsi.

Ea îşi regăsi vocea.

— Pentru mine a fost mai mult decât un simplu Maestru.

El dădu din cap ca şi cum ar fi înțeles, dar ea bănuia că nu înțelegea – nu cu adevărat.

— Să vorbeşti despre neataşamente, să înțelegi conceptul, este una. Dar să îl practici... El o privi fix. Este cu totul altceva.

— Îmi ții o predică, Syo?

— Îți reamintesc, Aryn. Toți Jedii trebuie să se sacrifice. Uneori sacrificăm legăturile emoționale care de obicei leagă ființele unele de altele. Uneori sacrificăm... mai mult, aşa cum a făcut Maestrul Zallow. Asta este natura serviciului nostru. Nu pierde asta din vedere în durerea ta.

Îşi dădu seama că o despărțeau de Syo mai mult decât cei cinci metri de spațiu. Durerea îi permitea să vadă asta pentru prima dată.

— Tu nu înțelegi, spuse ea.

Pentru o vreme el nu spuse nimic, apoi:

— Poate că nu înțeleg. Dar sunt aici dacă ai nevoie să vorbeşti. Sunt prietenul tău, Aryn. Întotdeauna voi fi.

— Ştiu asta.

El tăcu pentru o clipă, apoi se depărtă de pervazul balconului său.

— Noapte bună, Aryn. Ne vedem mâine dimineață.

— Noapte bună, Syo.

O lăsă singură cu gândurile ei, cu noaptea.

Sacrificiu, spusese Syo. Aryn sacrificase deja multe în viața ei, iar Maestrul Zallow sacrificase totul. Nu se dădea în lături de la sacrificii, dar trebuia să aibă un sens. Şi acum vedea că totul fusese în zadar. Întotdeauna îşi potolise nevoile, dorințele, sub povara sacrificiului, a neataşării, a serviciului. Dar acum, nevoia ei era prea mare. Îi datora prea mult Maestrului Zallow ca să lase moartea lui să rămână nepedepsită. Dar'nala, Zym, Am-ris şi restul puteau accepta condițiile Sith pentru a salva Coruscantul. Asta era o chestiune politică. Problema lui Aryn era personală şi nu se va eschiva de la ea. Se întoarse în camera ei şi porni ecranul video. Văzu mai multe comentarii despre atac, un expert Cerean oferind analiza modului în care asta schimba echilibrul de putere în negocierile de pace. Aryn urmări videoclipurile pentru a-şi distrage atenția, dar abia dacă le vedea.

Videoclipuri.

— Videoclipuri, spuse ea, ridicându-se.

Sistemul de supraveghere al Templului ar fi înregistrat atacul Sith. Dacă ar fi putut ajunge la el, l-ar fi putut vedea pe ucigaşul Maestrului Zallow. Presupunând că Templul încă mai exista. Presupunând că înregistrarea nu fusese descoperită şi distrusă. Presupunând că Jedii nu predau Coruscantul Imperiului.

Nu ar trebuit să se ajungă la asta, spusese Maestra Dar'nala.

Nu ar fi trebuit să se ajungă la asta. Aryn nu-şi va lăsa nevoia la voia întâmplării, nu şi de data asta. Până la urmă, *chiar se gândise* să sară.

După ce luase decizia, ştia că trebuia să acționeze imediat sau să lase îndoiala să-i asalteze certitudinea. Se ridică, simțindu-se uşoară pe picioare pentru prima dată după multe ore. Îşi strânse rucsacul, îşi strânse roba şi ieşi din nou pe balcon. Vântul se întețise. Frunzele şuierau în vânt. Următorul pas, odată făcut, era irevocabil. Ştia asta. Aruncă o privire spre camera lui Syo, văzând că era întuneric.

Bătăile inimii i se accelerară, se întoarse şi sări în gol, urmându-şi gândurile spre pământ, dezlegată de Ordin, de neataşamente, de orice altceva în afară de nevoia ei de a îndrepta o greşeală. Folosindu-se de Forță pentru a-şi încetini coborârea, atinse pământul în poziție ghemuită şi țâşni în viteză. Nimeni nu o văzuse plecând şi nimeni nu avea să-i observe absența înainte de răsăritul soarelui. Ar fi ajuns la nava ei şi ar fi plecat cu mult înainte de asta. Trebuia să găsească o cale să ajungă pe Coruscant şi avea o idee despre cine ar fi putut să o ajute.

Voia acele înregistrări ale camerelor de supraveghere. Şi apoi voia să-l găsească pe Sithul care îl ucisese pe Maestrul Zallow. Ordinul ar putea fi forțat să trădeze ceea ce reprezenta, dar Aryn nu va trăda niciodată memoria Maestrului ei.

Capitolul 4

Restul forțelor Sith se întorseseră la flotă, dar Malgus rămăsese. Stătea singur printre ruinele Templului Jedi. Își oprise comunicatorul, ceea ce îl pusese în afara contactului cu forțele Imperiale, şi îşi împărtăşi singurătatea cu Forța. Plimbându-se prin perimetrul ruinelor, zăbovi asupra distrugerilor, mulțumit de victoria sa, dar abătut de faptul că îşi învinsese duşmanul şi că nu mai avea niciun înlocuitor evident. Tânjea după conflict. Ştia asta despre el însuşi. Avea nevoie de conflicte. Vor mai fi şi alte bătălii cu Jedii şi cu Republica, desigur, dar odată cu capturarea şi distrugerea Coruscantului, căderea Republicii era o certitudine, doar o chestiune de timp. În curând, viziunea oferită de Forță va fi realizată, şi apoi... ce?

Va trebui să aibă încredere că Forța îi va prezenta un alt duşman, un alt război care să merite să fie purtat. Escaladând o movilă de moloz, găsi un postament care oferea o privelişte excelentă asupra peisajului urban din jur. Chipul crăpat al statuii lui Odan-Urr se afla pe movilă lângă el, privindu-l cu jale. Acolo, călare pe ruinele inamicului său, Malgus aştepta ca flota Imperială să înceapă incinerarea planetei.

Trecu o oră, apoi încă una şi, pe măsură ce amurgul făcea loc nopții, numărul navelor Imperiale care brăzdau cerul de deasupra Coruscantului începu să se subțieze în loc să se îngroaşe. Bombardierele se întorseseră la crucişătoarele lor, iar navele de vânătoare renunțară la formația de atac şi trecură la cea de patrulare.

Ce se întâmpla? Flota Imperială nu avea resursele necesare pentru a gestiona o ocupație pe termen lung a Coruscantului. Ar fi trebuit să distrugă planeta şi să plece înainte ca forțele Republicii să se poată aduna pentru un contraatac. Şi totuşi... nu se întâmpla nimic. Malgus nu înțelegea.

Îşi activă comunicatorul şi îşi apelă crucişătorul, *Valor*.

— Darth Malgus, spuse secundul său, Comandantul Jard. Nu am reuşit să vă apelăm de câteva ore. Am fost îngrijorat pentru bunăstarea dumneavoastră. Tocmai am trimis un transportor să vă caute la Templu.

— Ce se întâmplă, Comandante Jard? Unde sunt bombardierele? Când o să înceapă bombardamentul planetar?

— My lord... eu..., se poticni Jard în răspunsul său. Darth Angral...

Mâna lui Malgus strânse comunicatorul în timp ce bănuia semnificația din spatele răspunsului bâlbâit al lui Jard.

— Vorbeşte clar, Comandante.

— Se pare că negocierile de pace continuă pe Alderaan, my lord. Darth Angral a ordonat tuturor forțelor să se retragă până când lucrurile se vor limpezi acolo.

Malgus privi o patrulă de interceptoare Mark VI care zburau pe deasupra.

— Negocieri de pace?

— Aşa am înțeles, Darth Malgus.

Malgus răbufni, privind o coloană de fum scoasă de un skyhook în flăcări.

— Mulțumesc, Jard.

— Vă veți întoarce pe *Valor*, my lord?

— Nu, spuse Malgus. Dar trimite-mi transportorul imediat. Voi cere audiență la Darth Angral.

* * *

Termenii negocierilor interziceau delegațiilor Imperiale sau Republicane să amplaseze pază externă în jurul clădirii şi a complexului Înaltului Consiliu. În schimb, ambele delegații extinse erau postate în oraşele din apropiere.

Mişcându-se cu viteza potențată de Forță, Aryn evită cu uşurință gărzile Alderaaniene postate în incinta complexului. Câinele uneia dintre echipele de pază trebuie să-i fi prins mirosul. Mârâi când trecu pe lângă el, dar înainte ca gărzile să-şi pornească scanerele cu infraroşu, Aryn era deja la o sută de metri distanță. Nu ieşi prin niciunul dintre punctele de control. În schimb, îşi croi drum prin grădini până când ajunse la zidurile complexului, vălurite de liane verzi cu flori galbene şi albe. Fără să încetinească, apelă la Forță, sări în sus şi făcu un arc peste zidul de cinci metri. Atinse pământul pe partea cealaltă, liberă. Spre surprinderea ei, nu simți nicio dorință să se întoarcă. Luă acest lucru ca pe un semn că luase decizia corectă.

Clădirea Înaltului Consiliu se afla în vârful unui deal împădurit. Drumurile sinuoase, pârâurile şi potecile pitoreşti duceau în josul dealului spre un mic oraş-stațiune cuibărit la poalele acestuia. Luminile de la clădirile oraşului pâlpâiau printre copaci şi celelalte plante. Susurul traficului şi al vieții de oraş urca pe deal spre ea.

Era târziu, dar nu atât de târziu încât să nu poată apela un taxi aerian şi să ajungă la portul spațial înainte ca absența ei să fie observată. Fără să se uite înapoi, plecă în viteză prin noapte. Când ajunse în oraş, localiză o linie de taxiuri automate parcate în fața unui restaurant în aer liber, plin cu tineri. Un bucătar Rodian era la grătarul central, mânuind mai multe cuțite şi satâre. Mirosul de carne prăjită, fum şi un condiment pe care nu-l putea identifica umplea aerul. Muzica răsuna din difuzoare, basul făcând pământul să vibreze. Îşi ținu gluga trasă peste față şi sări în primul taxi de la rând. Şoferul, un droid antropomorfic, îşi puse un cot pe scaun şi se întoarse cu fața spre ea. Purta o pălărie ridicolă din pânză, concepută pentru a-l face să pară mai uman. Având în vedere propriile ei emoții fragile, Aryn fu încântată să aibă un şofer droid. Droizii erau ca nişte goluri pentru simțul ei empatic.

— Destinația, vă rog.

— Portul spațial Eeseen, răspunse ea.

— Foarte bine, stăpână, spuse droidul.

Uşa taxiului se închise, motorul porni, iar vehiculul urcă în aer. Oraşul rămase sub ei. Programarea socială a droidului intră în funcțiune şi acesta încercă să facă o mică conversație menită să liniştească pasagerul.

— Sunteți din Alderaan, stăpână?

— Nu, spuse Aryn.

— Ah, atunci pot să vă recomand să încercați...

— Nu am nevoie de conversație, spuse ea. Te rog să conduci în linişte.

— Da, stăpână.

Odată ce taxiul se poziționă la o altitudine comercială şi intră pe band de rulare, droidul acceleră la câteva sute de kilometri pe oră. Aveau să ajungă la portul spațial în jumătate de oră. Se gândi să pornească ecranul video din maşină, dar decise să nu o facă. În schimb, se uită pe fereastră la trafic, la terenul întunecat al Alderaanului.

— Avem portul spațial în față, stăpână, spuse droidul.

Mai jos şi în față, portul spațial Eeseen – unul dintre multele de pe Alderaan – apăru la vedere. Aryn nu avea cum să-l rateze. Luminile sale străluceau ca o galaxie.

Fiind una dintre cele mai mari structuri de pe planetă, portul spațial era de fapt o serie de structuri interconectate care se întindeau pe cincizeci de kilometri pătrați. Centrul principal al portului era o serie de brațe concentrice etajate care se învârteau în jurul unui nucleu format în mare parte din oțel transparent, pe care localnicii îl numeau *bula*. Era în mare măsură un oraş autonom, cu propriile hoteluri, restaurante, facilități medicale şi forțe de securitate.

Aryn ştia că de sus, portul spațial semăna cu o galaxie cu brațe spiralate. Puteau andoca câteva sute de nave în acelaşi timp, de la super-cargoboturile mari care aterizau pe platformele de marfă de la nivelul inferior până la navele cu o singură persoană care veneau pe platformele superioare. Un turn pentru controlul planetar ieşea din vârful bulei ca o antenă groasă. Din cauza orei târzii, majoritatea platformelor de andocare superioare erau întunecate, dar nivelurile inferioare erau luminate şi pline de activitate. În timp ce Aryn privea, un cargobot mare coborî spre una dintre platformele inferioare, în timp ce alte două nave îşi începeau ascensiunea lentă din docuri. Firmele de transport îşi desfăşurau adesea o mare parte din activitate pe timp de noapte, când traficul în atmosferă era redus. Urmărind totul, Aryn fu încă o dată frapată de ciudățenia faptului că viața continua pentru toți ceilalți din galaxie, în timp ce Republica însăşi era în mare pericol. Îşi dorea cu disperare să țipe la toți: *Ce credeți că se va întâmpla în continuare!* Dar, în schimb, ținea totul în ea, o presiune emoțională despre care credea că în curând va face să îi explodeze o arteră. Zeci de speedere, swoopuri şi droizi de încărcare zburau, bâzâiau, rulau şi se rostogoleau de-a lungul numeroaselor docuri ale portului şi prin aer în jurul platformelor de aterizare. Macaralele automatizate ridicau containerele uriaşe în cale cargoboturilor. Chiar şi de la o jumătate de kilometru distanță, Aryn putea vedea rândurile de ființe şi droizi care se deplasau cu trotuarele şi lifturile automate din interiorul bulei centrale a portului spațial. Întreaga structură arăta ca un stup de insecte. O porțiune din bulă, aproape de vârf, adăpostea un hotel de lux. Fiecare cameră avea un balcon care dădea spre frumusețea naturală a Alderaanului. Văzându-le, Aryn se gândi la conversația ei cu Syo.

— Un Jedi trebuie să se sacrifice, spuse ea.

Era pe punctul de a face exact asta.

— Îmi pare rău, stăpână, zise droidul. Ați spus ceva?

— Nu.

— La ce intrare doriți, stăpână?

— Trebuie să ajung la nivelul unu, subnivelul D.

— Foarte bine, stăpână.

Vehiculul coborî de pe banda de circulație pentru a se opri la una dintre intrările de la nivelul unu ale portului spațial. Droidul îi întinse mâna pe care avea integrat un scaner de carduri, iar Aryn îşi aplică cartea de credit. Ordinul ar fi putut să o urmărească pentru că o utilizase, dar nu avea altă modalitate de a plăti. Ieşi din aerodrom şi se grăbi să treacă prin uşile automate ale portului. Odată intrată înăuntru, se mişcă rapid, abia văzând celelalte ființe de pe pasarele şi din lifturi. În jurul ei se purtau conversații, dar, pierdută în gândurile ei, le auzea doar ca pe un zumzet îndepărtat. Muzica răsuna dintr-o cantină întunecată. Un cuplu tânăr – un bărbat uman şi o femelă Cereană – ieşea braț la braț dintr-un restaurant, cu capetele

apropiate, râzând de un secret comun. Droizii treceau pe lângă Aryn, transportând încărcături şi bagaje.

— Scuzați-mă, spuneau droizii în timp ce treceau pe lângă ea.

Ecranele video erau dispuse în locuri strategice prin toată clădirea. Privi unul, văzu o imagine a Coruscantului, care apoi lăsă locul unei imagini a complexului Înaltului Consiliu de pe Alderaan. Evită să se uite la orice alt video în timp ce mergea. Îşi ținea ochii concentrați pe nimic, sperând că ora târzie o va scuti de orice contact cu alți membri ai delegației Jedi care ar fi putut fi staționați în portul spațial. Se temea că sunetul vocilor lor ar putea sparge bula controlului ei emoțional.

Grăbindu-se de-a lungul coridoarelor, lifturilor şi pasajelor automate, ajunse la nivelul unde aterizase *Corbul* ei şi îşi permise să se relaxeze. Îşi ridică la gură comunicatorul de la încheietura mâinii, gândindu-se să îl apeleze pe T6, dar o voce din spate o strigă pe nume şi îi spulberă calmul.

— Aryn? Aryn Leneer?

Inima ei tresări când se întoarse şi îl văzu pe Vollen Sor, un alt Cavaler Jedi, ieşind dintr-un lift din apropiere şi grăbindu-se să o ajungă din urmă. Padawanul lui Vollen, un Rodian pe nume Keevo, îl urma, ca un satelit pe orbita planetei reprezentată de Maestrul său. Amândoi purtau hainele tradiționale. Îşi purtau săbiile de lumină la vedere, în afara hainelor, aşa cum ar fi făcut-o într-o zonă de luptă.

Se încordă. Poate că Maestra Dar'nala îi observase absența şi îi dedusese intențiile. Poate că Vollen şi Keevo veniseră să o oprească.

Îşi lăsă mâna să zăbovească lângă mânerul sabiei de lumină.

* * *

Până când transportorul aterizâ lângă Templu, Malgus urmări destule discuții pentru a înțelege ce se întâmplase. Iar ceea ce aflase nu făcuse decât să-l înfurie şi mai tare. Sări în transportor şi se opri în micuța cală de marfă din spate.

— Lăsați compartimentul deschis în timp ce zburați, îi ordonă pilotului prin interfonul transportorului.

— My lord?

— Urcă la o sută de metri şi fă un cerc. Vreau să văd suprafața.

— Da, Darth Malgus.

În timp ce nava îl ridica departe de ruinele Templului Jedi, vântul bătu prin cală şi îi flutură mantia. Stătea la marginea rampei, folosind Forța pentru a rămâne pe loc. De acolo, scană Coruscantul – planeta care ar fi trebuit să fie distrusă. Cea mai mare parte a peisajului urban era luminată, aşa că noaptea nu ascundea distrugerile. O ceață de fum plutea ca un giulgiu funerar peste ruinele încă în flăcări. Aerul purta un miasmă slabă şi bolnăvicios de corpuri arse şi plastoid topit. Încercă să ghicească numărul morților: cu siguranță, în jur de zeci de mii. O sută de mii? Nu putea şti. Ştia însă că ar fi trebuit să fie miliarde. Traverse de oțel ieşeau ca nişte oase din grămezile de duracretă sfărâmată. Ici şi colo, echipele de excavație asistate de droizi scotoceau printre dărâmături, căutând supraviețuitori sau cadavre. Fețele lor înspăimântate se întorceau să privească trecerea transportorului.

— Ar trebui să fiți morți, le spuse Malgus. Nu doar speriați.

Zonă după zonă din Coruscant fusese transformată în moloz. Dar nu suficient de mult. Majoritatea clădirilor încă mai stăteau în picioare şi majoritatea ființelor de

pe planetă încă trăiau. Republica fusese rănită, dar nu ucisă.

Şi nimic nu era mai periculos decât un animal rănit.

Malgus avea dificultăți în a-şi stăpâni furia pe care o simțea. Îşi strângea şi îşi deschidea din reflex pumnul. Fusese indus în eroare. Mai rău, fusese trădat. O parte dintre războinicii săi muriseră fără alt motiv decât acela de a întări poziția de negociere a Imperiului.

Sirenele țipau în depărtare, abia audibile din cauza vântului. Navele medicale neînarmate ale Republicii zburau pe cer. Speederele şi swoopurile punctau aerul ici şi colo, traficul fiind slab şi dezordonat.

Malgus aflase că Darth Angral dizolvase Senatul şi declarase legea marțială. Dar cu planeta ocupată, Angral le permisese salvatorilor să salveze ce mai puteau. Malgus se gândi că Angral va permite în curând şi libera circulație a civililor. Viața va începe din nou pe Coruscant. Nu putea înțelege modul de gândire al lui Angral.

Nu. Nu înțelegea gândirea Împăratului, pentru că Împăratul trebuie să fi fost cel care decisese să cruțe Coruscantul. Nimic nu era aşa cum trebuia să fie. Malgus intenționase – se aşteptase – să transforme Coruscantul în cenuşă. Ştia că Forța voia ca el să răstoarne Republica şi pe Jedii corupți care o conduceau. Viziunea îi arătase asta. În schimb, Împăratul îi dăduse Republicii o lovitură uşoară şi apoi începuse negocierile.

Negocieri.

O escadrilă de zece nave de luptă Imperiale trecu în viteză, aripile lor reflectând strălucirea roşie a sirenelor unei nave medicale din apropiere. Coloanele de fum de la mai multe incendii în curs de desfăşurare şerpuiau pe cer.

Malgus ar fi putut spera că Împăratul plănuia să forțeze Republica să predea Coruscantul Imperiului, dar ştia că nu era aşa. Flota securizase temporar planeta, dar nu aveau forțele necesare pentru a o menține prea mult timp. Planeta era prea mare, iar populația prea numeroasă, pentru ca flota Imperială să o ocupe pe termen lung. Nici măcar o capitulare oficială nu ar fi pus capăt rezistenței populației, iar o insurecție în rândul unei populații atât de numeroase ar fi devorat resursele Imperiale. Nu, ori o distrugeau, ori o returnau. Şi se părea că Împăratul hotărâse să accepte a doua variantă, folosind amenințarea primeia ca pârghie în negocieri.

Vocea pilotului răsună în interfon.

— Să continui survolul, my lord?

— Nu. Du-mă la clădirea Senatului. Anunță-l pe Darth Angral de sosirea noastră iminentă.

Văzuse tot ce trebuia să vadă. Acum trebuia să audă o explicație.

— *Pace*, spuse el, cuvântul fiind ca un blestem.

* * *

Zeerid observă în cele din urmă semnalul de la controlul planetar de pe Vulta. Îl privi clipind, pe jumătate amețit, neavând idee de cât timp primise semnalul. Îşi scutură capul pentru a-şi limpezi gândurile, apelă registrul fals al cargobotului pe care îi spusese Oren să-l folosească, îl rulă prin computerul *Grăsanului* şi îl folosi pentru a răspunde automat la semnal.

În câteva clipe primi aprobarea de aterizare şi instrucțiuni de andocare.

— Bun venit pe Vulta, *Piticul Roşu,* spuse controlorul. Aterizați pe pista de 1-11

B de pe Lacul Yinta.

Zeerid încercă să lase căldura intrării în atmosferă să ardă gândurile legate de Oren, de *Bursă* sau de *modif-mirodenii*. În schimb, încercă să se concentreze doar asupra celor o sută de mii de credite care ar fi trebuit să-l aştepte şi asupra a ceea ce putea face cu ele. În momentul în care nava părăsi stratosfera şi intră în traficul de pe cerul Vultei, începuse din nou să se distanţeze de muncă şi de persoana pe care o necesita aceasta. Dar dezbrăcarea de *contrabandistul de vicii* era din ce în ce mai greu de făcut. Gaura devenea tot mai adâncă, costumul tot mai lipicios. I-ar fi fost ruşine dacă fiica lui ar fi aflat vreodată cum îşi câştiga existenţa.

Trecu *Grăsanul* pe pilot automat şi se duse în mica încăpere de sub cabina de pilotaj, pe care o transformase în cabina lui. Perioada petrecută în armată îl învăţase valoarea organizării, iar camera lui reflecta acest lucru. Patul era făcut cu grijă, deşi nu-l vedea nimeni în afară de el. Hainele îi atârnau ordonat într-un dulap de perete, lângă hublou. Ţinea blastere suplimentare, de diferite mărci, depozitate prin cameră, iar într-o cutie de valori ţinea suficiente pachete de încărcătoare suplimentare pentru a putea fi în stare să tragă timp de un an standard. Partea de sus a micului său birou de lucru din metal era liberă, fără nimic deasupra, cu excepţia unui computer şi a unui teanc de facturi frauduloase. Integrat în podeaua de lângă el se afla un seif ascuns. Îl accesă, introduse combinaţia şi îl deschise. Înăuntru se afla un card de plată la purtător, cu puţinele credite de rezervă pe care reuşise să le ascundă şi, cel mai important, o mică holoimagine cu fiica sa. Văzând holoimaginea, schiţă un zâmbet. O luă în mână. Întotdeauna observa aceleaşi trei lucruri la acea imagine: părul lung şi creţ al Arrei, zâmbetul ei, la fel de strălucitor ca o novă, în ciuda handicapului, şi scaunul cu rotile în care stătea.

Ar fi putut alege o holoimagine care să nu includă scaunul, dar nu o făcuse. Îl durea să o vadă în el şi avea să continue să îl doară până când o va scăpa de el.

Şi acesta era scopul. Holoimaginea îi amintea de scopul său. Se uita la ea înainte să se culce în cabină şi se uita la ea atunci când se trezea.

Ura scaunul cu rotile. Era păcatul pe care trebuia să-l ispăşească.

Val şi Arra veniseră să-l vadă într-un concediu pe planetă. Pe atunci încă era în armată. Val suferise de ameţeli, dar insistase să vină oricum, iar el, disperat să-şi vadă soţia şi fiica, nu făcuse nimic pentru a o descuraja. Ea avusese un alt episod în timp ce conducea şi intrase cu vehiculul într-un altul. Accidentul o ucisese pe Val şi o lăsase pe Arra aproape moartă. Picioarele îi fuseseră zdrobite în urma impactului, iar medicii fuseseră nevoiţi să i le taie. Se retrăsese din armată pentru a o plânge pe Val şi a avea grijă de Arra, fără să se gândească prea mult dincolo de ziua respectivă şi apoi de următoarea. Nu avusese pensie, nu avusese proprietăţi şi, curând, află că nici măcar cu abilităţile sale de pilot, nu putea găsi o slujbă legală care să fie plătită măcar cât să-i acopere strictul necesar şi alte nevoi. Nu numai că îngrijirea imediată de după accident a Arrei dusese la facturi medicale enorme, dar reabilitarea continuă costa la fel de mult. Disperat, deznădăjduit, încercase ceva, sărind de foarte de sus şi sperând că nimerea în ape adânci. Apelase la nişte cunoştinţe vechi, dinainte de intrarea în armată, iar acestea îl puseseră în contact cu *Bursa*. Când auzise de oferta lor, se înhămă, crezând că ar putea face totul să meargă cum trebuie. De atunci, datoriile sale nu făcuseră decât să crească. Se îndatorase la o societate deţinut de *Bursă* pentru a cumpăra *Grăsanul* şi pretindea că are o problemă cu jocurile de noroc, pentru care lua uneori împrumuturi suplimentare. În realitate, creditele din

împrumuturi se duceau pentru îngrijirea continuă a Arrei.

Dar abia se descurca. Abia reuşea să plătească dobânzile şi, în timp ce încerca să se mențină cu capul deasupra apei, Arra rămânea într-un scaun cu rotile preistoric, fără motor. Zeerid nu câştiga suficient pentru a-i cumpăra nici măcar un simplu scaun plutitor, cu atât mai puțin picioarele protetice pe care le merita.

Auzise cândva vorbindu-se despre o tehnologie din Imperiu care putea chiar să facă să crească membrele, dar refuza să se gândească prea mult la asta. Dacă exista undeva, costul ar fi fost cu mult peste posibilitățile sale. Voia doar să-i facă rost de un scaun plutitor, sau de proteze, dacă ar fi putut să dea lovitura. Merita cel puțin atât, iar el plănuia să se ocupe de asta.

Transportul de *modif-mirodenii* spre Coruscant era începutul, punctul de cotitură. Numai cu banii de avans i-ar fi putut cumpăra un scaun şi, după ce ar fi fost liber de datoria către *Bursă*, ar fi putut începe să facă credite reale fără ca toți banii să fie folosiți pentru plata datoriilor. Credite pentru proteze. Poate chiar credite pentru picioare regenerate. Ar fi văzut-o alergând din nou, jucând *grav-ball*[11].

Băgă holoimaginea în seif şi se dezbrăcă de hainele de *lucru* – îndepărtându-l pe *Z-man contrabandistul de mirodenii* pentru a-l descoperi pe *Zeerid tatăl* – şi le aruncă într-un coş de rufe. După ce ateriza, activa micul droid de întreținere pe care îl ținea la bord; acesta ar fi curățat şi măturat nava şi i-ar fi spălat hainele.

Îşi puse o pereche de pantaloni, un maiou şi vesta cu armură, apoi luă o cămaşă cu guler de pe umeraş şi o mirosi. Mirosea rezonabil de curat.

Îşi scoase tocurile de şold cu GH-44-urile lor, luând tocul pentru arme uşoare pe care îl purta pe sub jachetă şi în care va pune un E-11[12], apoi îşi luă două blastere E-9, unul într-un toc la gleznă, celălalt la brâu, la spate. Arra nu-l mai văzuse niciodată ținând un blaster în mână de când se înrolase şi, dacă soarta îi va permite, nici nu-l va vedea vreodată. Dar Zeerid nu mergea nicăieri neînarmat.

Înainte să plece din cabină, se aşeză în fața computerului, se logă şi verifică soldul din contul fictiv pe care îl folosea cu *Bursa*.

Şi erau acolo – o sută de mii de credite, proaspăt depuse.

— Mulțumesc, Oren.

Transferă creditele pe un card la purtător nedetectabil. Era mai mult decât ținuse vreodată în mână până atunci.

* * *

Vrath stătea pe una dintre multele bănci metalice care se găseau în portul spațial Lacul Yinta de pe Vulta. Droizii treceau în viteză pe lângă el. Lumea trecea în grupuri de câte doi, trei sau patru. Vocea cuiva răsuna într-un difuzor.

La fel ca fiecare port spațial de pe fiecare planetă din galaxie, locul era plin de activitate: droizi, holoecrane, vehicule, conversații. Vrath ignora totul. Un ecran video mare, atârnat de tavan, arăta cele mai recente ştiri în partea dreaptă, iar în stânga cele mai recente sosiri şi plecări de nave. El urmărea doar sosirile. Panoul arăta fiecare navă căreia controlul planetar îi dăduse instrucțiuni de andocare, derularea

[11] Grav-ball – sport popular în întreaga galaxie, care avea mai multe poziții: atacantul central, doi atacanți, atacanți de bandă, un şuteur, doi fundaşi, doi apărători şi un portar. Jocul avea mai multe seturi diferite de reguli. Se juca pe o grilă de 64 de metri, care era împărțită în opt octeți.

[12] E-11 – puşcă blaster uşoară, dar puternică, fabricată de BlasTech.

făcându-se la fel de rapid ca şi activitatea din port. Vrath aştepta un nume în mod special. Printr-un exercițiu de voință, aprinse anumiți neuroni, făcând ca ochii lui artificiali să treacă la o mărire de trei ori. Cuvintele de pe ecran deveniră mai clare.

Cârtița Huttilor, din *Bursă*, îi dăduse lui Vrath un nume de navă, ceea ce însemna că avea un pilot, ceea ce însemna că putea să găsească *modif-mirodeniile* şi să împiedice nava să ajungă vreodată pe Coruscant. Huttii vroiau ca dependenții de pe Coruscant să fie eliberați de dependența față de *modif-mirodenia* competitorului lor, astfel încât să poată deveni dependenți de cea a Huttilor, deschizând astfel o nouă piață de desfacere, după cum înțelegea Vrath lucrurile. În realitate, i se părea surprinzător faptul că *Bursa* reuşise să găsească un pilot suficient de nebun încât să dea o fugă până pe Coruscant, o lume aflată sub izolare Imperială. *Bursa* trebuie să fi avut un pilot cu o îndemânare ieşită din comun. Sau de o prostie ieşită din comun.

Ecranul video de deasupra capului arăta aceleaşi ştiri pe care probabil că le arătau toate ecranele video şi holovidurile din galaxie: un alt reportaj despre negocierile de pace de pe Alderaan. O femelă Togruta – Vrath ştia că era Maestru Jedi, dar nu-şi amintea numele ei – dădea un interviu. Părea severă şi neînduplecată în timp ce vorbea. Vrath nu-i putea desluşi cuvintele. Zgomotul motoarelor şi al trecătorilor le făcea imposibil de auzit. Ar fi putut activa implantul auditiv din urechea dreaptă pentru a capta sunetul, chiar şi prin zgomot, dar chiar nu-i păsa ce aveau de spus Jedii. Nu-i păsa cum decurgea războiul dintre Republică şi Imperiu, atâta timp cât putea să se strecoare printre ele şi să facă bani.

Spera să se retragă în curând, poate pe Alderaan. Dacă ar fi reuşit să elimine dependența de *modif-mirodenii* de pe Coruscant, Huttii îl vor recompensa bine. Cine ştie? Poate că asta va fi ultima lui slujbă, după care se va îmbăta, se va îngrăşa şi va îmbătrâni – în această ordine.

Îşi alternă atenția între ştiri şi panoul cu sosiri până când văzu numele pe care îl aştepta – *Piticul Roşu*. Îşi aruncă pe umăr ghiozdanul în care ținea echipamentul, se ridică şi merse spre platforma de aterizare a *Piticului Roşu*. Zăbovind în mijlocul agitației, privi discret cum cargoul învechit cobora pe platforma de aterizare. Observă carcasele modificate ale motoarelor. Presupuse că *Grăsanul* era rapid.

Băgă mâna în rucsac şi scoase distribuitorul de nanodroizi. În mod normal, prefera să folosească o versiune aerosolizată a nanodroizilor de urmărire, dar portul era prea aglomerat pentru asta. Fiind pregătit, aşteptă momentul prielnic.

* * *

Clădirea Senatului deveni vizibilă – o cupolă de oțel transparent cu un turn în vârf care era îndreptat spre cer ca o lamă de cuțit. Majoritatea ferestrelor erau întunecate. Transportorul se îndreptă spre platforma de aterizare din vârful clădirii. Proiectoarele scăldau acoperişul în lumină. Malgus văzu lângă platforma de aterizare o echipă de gărzi Imperiale, cenuşii ca nişte umbre în armurile lor complete, şi un singur ofițer în uniformă. Ofițerul îşi ținea mâna pe caschetă ca să nu-i fie smulsă de vânt.

Malgus nu aşteptă ca nava să aterizeze. Când vehiculul se afla încă la doi metri înălțime, sări din cala de marfă deschisă şi ateriză în fața ofițerului, ai cărui ochi se făcură mari la vederea metodei de debarcare a lui Malgus.

Tânărul ofițer, cu uniforma sa gri bine călcată, cu părul pieptănat cu grijă sub

caschetă, probabil că nu mai trăsese nici măcar un foc de blaster de ani de zile. Malgus nu se obosi să-şi mascheze dispreţul. Îl tolera pe ofiţer şi pe cei ca el doar pentru că ofereau sprijinul necesar celor care luptau efectiv pentru Imperiu.

— Darth Malgus, bine aţi venit, spuse ataşatul. Numele meu este Roon Neele. Darth Angral...

— Vorbeşte doar dacă trebuie, Roon Neele. Politeţea mă enervează în cel mai bun caz. Iar acesta nu este cel mai bun caz.

Gura lui Neele rămase deschisă pentru o clipă, apoi se închise.

— Excelent, spuse Malgus, în timp ce transportorul ateriza şi greutatea sa făcea să vibreze platforma de aterizare. Acum, du-mă la Darth Angral.

— Bineînţeles.

Traversară acoperişul până la turbolift. Trupe imperiale în armură flancau uşa de o parte şi de alta. Amândoi îl salutară pe Malgus. Neele şi Malgus coborâră în tăcere, cu liftul, câteva etaje. Uşile se deschiseră pentru a dezvălui un hol lung şi lat, mărginit de uşi de birou în dreapta şi în stânga şi care se termina cu o pereche mare de uşi duble pe care erau gravate cuvintele:

BIROUL CANCELARULUI REPUBLICII

Alţi doi soldaţi imperiali înarmaţi şi cu armuri stăteau de pază la uşi.

Biroul de recepţie, în formă de arc de cerc, aflat imediat înaintea liftului – probabil domeniul secretarului Cancelarului – era gol, personalul fiind plecat demult.

Roon indică biroul Cancelarului, dar nu se mişcă pentru a ieşi din lift.

— Darth Angral a rechiziţionat biroul Cancelarului. Vă aşteaptă.

Malgus ieşi din lift şi păşi pe hol. Birourile de pe ambele părţi erau goale, toate prezentând semnele unei evacuări grăbite – ceşti de cafea vărsate, hârtii împrăştiate pe mochetă, un scaun răsturnat. Malgus îşi imaginä şocul pe care trebuie să-l fi simţit ocupanţii în timp ce priveau cum forţele Imperiale se revărsau din cer. Se întrebă ce făcuse Angral cu Senatorii şi cu personalul lor. Ştia că unii fuseseră ucişi în atacul iniţial. Alţii fuseseră probabil executaţi ulterior.

Când ajunse la capătul sălii, soldaţii Imperiali îl salutară, se despărţiră şi îi deschiseră uşile. Intră înăuntru, iar uşile se închiseră în urma lui.

Angral stătea la biroul Cancelarului Republicii, în capătul îndepărtat al unei încăperi vaste. Părul său negru, străbătut de gri, era pieptănat cu grijă, amintind de cel al lui Roon Neele. Broderii elaborate îi decorau mantia colorată. Faţa lui ascuţită, netedă şi bărbierită, îi amintea lui Malgus de o secure.

Obiecte de artă din diferite lumi atârnau pe pereţi sau stăteau pe soclurile de expunere – sculpturi în os de pe Mon Calamari, un peisaj în ulei de pe Alderaan, o sculptură în lemn a unei creaturi pe care Malgus nu o putu identifica, dar care îi amintea de una dintre bestiile zillo[13], mitice, de pe Malastare. O sticlă de vin de boboci, deschisă, stătea pe biroul lui Angral într-un decantor de cristal. Două potire erau aşezate lângă ea, ambele pe jumătate pline cu băutura spirtoasă rară, de un

[13] Bestia Zillo – denumită uneori, pur şi simplu, *Bestia*, era o specie reptiliană semi-gânditoare. Fiind o creatură gargantuescă asemănătoare unui şarpe, cu o înălţime de 97 de metri, se ridica deasupra tuturor speciilor de pe planeta sa natală, Malastare, şi era considerată a fi în vârful lanţului trofic, până la presupusa sa dispariţie. Coada sa conţinea opt ţepi ascuţiţi, iar fiara însăşi poseda, în mod unic, un al treilea braţ care îi ieşea din spate. Avea doi ochi verzi strălucitori şi era capabilă să vadă în întuneric total. De asemenea, avea gheare puternice şi fălci care puteau muşca din metal. Poseda o coadă lungă, asemănătoare unui bici, acoperită cu ţepi enormi.

galben pal. Angral ştia că Malgus nu bea alcool. Două scaune mari, cu spătar înalt, din piele, erau aşezate în faţa biroului, cu spatele la uşă. În ele ar fi putut să se aşeze oricine. În spatele biroului, o fereastră din oţel transparent din podea până în tavan dezvăluia peisajul urban. Coloanele de fum negru se încolăceau pe cerul nopţii, golit în mare parte de nave şi luminat de numeroasele incendii de pe întreaga planetă. Pentru Malgus, liniile de fum păreau a fi mâzgăliturile unor giganţi. Un labirint de clădiri din duracretă se întindea până la orizont.

— Darth Malgus, spuse Angral şi făcu un gest către unul dintre scaune. Te rog să iei loc.

Cuvintele izbucniră din Malgus înainte ca acesta să le poată opri.

— Ţinem Coruscantul în pumnul nostru şi nu trebuie decât să strângem. Cu toate astea, am înţeles că negocierile de pace continuă.

Angral nu păru surprins de izbucnirea lui. Sorbi din vin şi puse potirul la loc.

— Ai înţeles corect.

— De ce? puse Malgus întrebarea ca pe o acuzaţie. Republica e îngenuncheată în faţa noastră. Dacă o înjunghiem, moare.

— Folosirea lui ca o pârghie în negocierile de pace...

— Pacea este pentru birocraţi! răbufni Malgus, prea tare şi prea dur. Nu pentru războinici.

Faţa lui Angral încă îşi păstra calmul.

— Pui la îndoială înţelepciunea Împăratului?

Cuvintele răcoriră enervarea lui Malgus. Îşi stăpâni temperamentul.

— Nu. Nu pun la îndoială înţelepciunea Împăratului.

— Mă bucur să aud asta. Acum ia loc, Malgus.

Tonul lui Angral nu lăsa nicio îndoială că vorbele erau un ordin. Malgus îşi croi drum printre operele de artă. Înainte să fi ajuns la jumătatea biroului, Angral spuse:

— Adraas te-a bătut la chestia asta.

Malgus se opri.

— Ce?

Adraas se ridică de pe unul dintre scaunele din faţa biroului şi se întoarse cu faţa spre Malgus. Nu mai purta masca, iar faţa lui – frumoasă şi curată, ca a Maestrului Zallow, cu ciocul bine tuns – purta o îngâmfare confortabilă. Malgus îşi aminti experesia de pe faţa lui Zallow atunci când murise şi îşi imagină că înlocuia expresia actuală a lui Adraas cu una care să reflecte aceeaşi grimasă de moarte.

— Darth Malgus, spuse Adraas, zâmbetul său fals fiind mai mult un rictus. Îmi pare rău că nu m-am anunţat înainte de... izbucnirea ta.

Malgus îl ignoră pe Adraas şi i se adresă direct lui Angral.

— El de ce se află aici?

Angral zâmbi, numai inocenţă.

— Lordul Adraas îmi dădea raportul complet despre atacul asupra Templului.

— Raportul?

— Da. A vorbit foarte frumos despre tine, Darth Malgus.

Adraas luă celălalt potir de pe biroul lui Angral şi sorbi.

— El? A vorbit frumos despre mine?

Malgus nu se pricepea bine la politica Sith, dar deodată se simţi ca şi cum ar fi intrat într-o ambuscadă. Ştia că Adraas era favoritul lui Angral. Îi întinseseră vreo cursă? Cu siguranţă ar fi putut folosi împotriva lui condamnarea negocierilor de

pace. Cu un efort, îşi recăpătă controlul şi se scufundă pe scaunul de lângă Adraas. Adraas, de asemenea, se aşeză. Malgus se strădui să-şi aleagă cu grijă cuvintele.

— Atacul asupra Templului nu ar fi putut decurge mai bine. Planul pe care l-am elaborat a funcționat perfect. Jedii au fost prinşi complet nepregătiți. Se întoarse cu fața spre Adraas. Dar raportul tău ar fi trebuit să fie aprobat de mine înainte să ajungă la Darth Angral. Se întoarse spre Angral. Îmi cer scuze, my lord.

Angral flutură o mână disprețuitor.

— Nu sunt necesare scuze. Eu i-am solicitat raportul direct.

Malgus nu ştia ce să înțeleagă din asta şi nu-i plăcea că nu ştia.

— În mod direct? De ce?

— Crezi că-ți datorez o explicație, Darth Malgus?

Malgus călcase din nou strâmb.

— Nu, my lord.

— Cu toate astea, îți voi da una, spuse Angral. Motivul este simplu. Nu am reuşit să te localizez.

— Mi-am oprit comunicatorul în timp ce...

Adraas îl întrerupse şi Malgus trebui să îşi stăpânească impulsul de a-l lovi cu palma peste față.

— Am presupus că ai verificat starea femeii tale, spuse Adraas.

— *Ați presupus*? zise Malgus. Vorbeşti în numele lui Darth Angral, Adraas?

— Bineînțeles că nu, spuse Adraas, cu un ton exasperant de lipsit de griji. Dar când nu v-am putut localiza, Darth Angral m-a rugat să vorbesc în numele vostru.

Şi iată că se destăinuia, fără ocolişuri şi pe față. Nici măcar lui Malgus nu-i putea scăpa. Adraas recunoscuse, în esență, că îşi dorea locul lui Malgus în ierarhie, iar participarea lui Angral sugera că acesta aprobase acapararea puterii.

Vocea lui Malgus deveni gravă şi periculoasă.

— Ai nevoie de mai mult decât cuvinte, pentru a vorbi în numele meu, Adraas.

— Fără îndoială, spuse Adraas, şi răspunse privirii Malgus cu una proprie.

Ochii lui întunecați nu tresăriră în fața furiei lui Malgus. Angral îi privi, apoi se lăsă pe spate în scaunul său.

— Unde ai fost, Darth Malgus? întrebă Angral.

— Evaluam situația de după bătălie din jurul Templului, my lord, zise Malgus fără să-şi ia ochii de la Adraas. Încercam să înțeleg...

Se opri. Fusese cât pe ce să spună: *Încercam să înțeleg de ce Imperiul nu distruge complet Coruscantul.*

— Încercam să înțeleg mai bine situația de pe planetă.

— Înțeleg, spuse Angral. Dar femela de care a pomenit Adraas? Înțeleg din raportul lui că a fost un pericol pentru voi în timpul atacului asupra Templului?

Malgus îl privi pe Adraas. Adraas zâmbi în spatele marginii potirului în timp ce-şi bea vinul.

— Adraas se înşeală.

— Serios? Atunci femela asta nu e un pericol pentru tine? Este o extraterestră, nu-i aşa? O femelă Twi'lek?

Adraas pufni cu dispreț, se întoarse de la Malgus şi îşi sorbi vinul, gesturile surprinzând perfect viziunea Imperiului asupra extratereştrilor ca fiind – în cel mai bun caz – ființe de mâna a doua. Angral împărtăşea acea părere şi tocmai îi dăduse de înțeles asta lui Malgus.

— Este, răspunse Malgus.

— Înțeleg, spuse Angral.

Adraas îşi aşează potirul cu vin pe biroul lui Angral.

— O recoltă excelentă, Darth Angral. Chiar la sfârşitul perioadei de păstrare în pivniță.

— Aşa cred şi eu, spuse Angral.

— Lasă lucrurile să zăbovească prea mult timp şi pot deveni râncede.

— De acord, spuse Angral.

Malgus auzea totul, dar nu putea spune nimic.

Adraas pocni din degete ca şi cum tocmai îşi amintise ceva.

— Oh! Darth Malgus, regret că a trebuit să refuz tratamentul femelei tale la bordul lui *Steadfast*.

Un tic făcu ochiul stâng al lui Malgus să aibă un spasm. Degetele i se înfipseră în brațele scaunului şi îi străpunseră pielea.

— Ce ai făcut?

— Prioritatea trebuie acordată forțelor Imperiale, continuă Adraas. Forțelor umane. Sunt sigur că înțelegi.

Malgus se săturase.

— Ce este asta? îi spuse el lui Angral. Ce se întâmplă aici?

— Ce vrei să spui? întrebă Angral.

— Femela Twi'lek e pe planetă, spuse Adraas, ca şi cum nu ar fi vorbit nimeni altcineva. Sunt sigur că îngrijirea pe care o va primi, va fi... adecvată.

— Mă refer la ceea ce se întâmplă aici, acum, în această cameră, zise Malgus. Care este scopul tău în toate asta, Angral?

Expresia lui Angral se înăspri şi îşi lăsă jos paharul cu un clinchet audibil.

— Scopul meu?

— Ce este această femelă pentru tine, Darth Malgus? insistă Adraas. Prezența ei în bătălia pentru Templul Jedi te-a făcut să faci greşeli.

— Pasiunile pot duce la greşeli, spuse Angral.

— Pasiunile înseamnă putere, îi spuse Malgus lui Angral. Războinicii Sith ştiu asta. Îşi fixă privirea asupra lui Adraas, iar cuvintele ieşiră ca un răcnet. La ce greşeli te referi, Adraas? Spune-le.

Adraas ignoră întrebarea.

— Ții la ea, Malgus? O iubeşti?

— Este o servitoare, iar tu eşti un prost, spuse Malgus, cu furia crescând. Îmi satisface nevoile atunci când o cer. Nimic mai mult.

Adraas zâmbi ca şi cum ar fi marcat un punct.

— Este sclava ta, atunci? O curvă corcită care te satisface pentru că trebuie?

Căldura înăbuşitoare a mâniei lui Malgus deveni flacără deschisă. Mârâind, sări din scaun, îşi activă sabia şi lansă o lovitură peste mână pentru a-i despica lui Adraas capul în două. Dar Adraas, anticipând atacul lui Malgus, sări în picioare, îşi activă propria sabie şi pară lovitura. Cei doi bărbați îşi apăsară săbiile unul împotriva celuilalt în fața biroului lui Angral, energia sfârâind, scânteile zburând.

Malgus testă puterea lui Adraas.

— Ți-ai ascuns puterea, spuse el.

— Nu, răspuns Adraas. Eşti doar prea orb pentru a vedea lucrurile din fața ta.

Malgus îşi folosi o rezervă de putere şi îl împinse pe Adraas înapoi cu un pas.

Se priviră unul pe celălalt în ochi, cu ură.

— Asta va fi tot, spuse Angral, ridicându-se în picioare.

Nici Malgus, nici Adraas nu îşi luară ochii de la celălalt şi niciunul nu îşi dezactivă sabia.

— Asta va fi tot, spuse din nou Angral.

Ca unul singur, ambii bărbați se dădură înapoi încă un pas. Adraas îşi dezactivă sabia, apoi Malgus.

— Ar fi trebuit să o trimiți pe nava mea pentru îngrijiri, spuse Malgus, îndreptând comentariul spre Adraas, dar intenționând să-l adreseze amândurora.

Angral păru dezamăgit.

— După toate astea, încă mai spui astfel de lucruri? Foarte bine, Malgus. Femela se află într-o unitate medicală a Republicii, aflată în apropiere. Voi trimite informația către pilotul tău.

Malgus înclină capul în semn de mulțumire.

— În ceea ce te priveşte, Lord Adraas, spuse Angral, accept raportul tău despre bătălie.

— Mulțumesc, Darth Angral.

Angral se ridică la înălțimea sa maximă.

— Amândoi veți urma ordinele mele fără întrebări sau ezitări. Voi trata cu asprime orice abatere de la acest ordin. Ați înțeles?

Angral îşi îndreptase reproşul către amândoi, dar Malgus înțelese că îi era destinat lui.

— Da, Darth Angral, spuseră ei la unison.

— Sunteți servitori ai Imperiului.

Malgus, fierbând, nu spuse nimic.

— Plecați amândoi din fața mea, acum, spuse Angral.

Încă nervos, Malgus se îndreptă spre uşă. Adraas rămase un pas în urma lui.

— Darth Malgus, strigă Angral.

Malgus se opri şi se întoarse. Adraas se opri şi el, păstrând ceva spațiu între ei.

— Ştiu că tu crezi că prin conflict îți perfecționezi înțelegerea asupra Forței. Îl lăsă pe Malgus să aştepte o clipă înainte să adauge: Voi fi curios să văd dacă evenimentele îți validează punctul de vedere.

— Ce evenimente? întrebă Malgus, apoi înțelese.

Angral îl lăsa pe Adraas să-şi facă jocul pentru acapararea rolului lui Malgus în ierarhie. Intenționa să vadă cine va învinge într-un conflict între Malgus şi Adraas, un conflict desfăşurat în umbră, în conformitate cu toate regulile ridicole ale politicii Sith. Conflictul subtil şi pe la spate nu era punctul forte al lui Malgus. Se uită la Adraas, care îl privi şi el.

— Asta va fi tot, atunci, spuse Angral, iar Malgus se îndreptă spre uşi.

— Adraas, rămâi un moment, spuse Angral, iar Adraas zăbovi.

Malgus se uită peste umăr şi văzu că Adraas îl privea. Ieşi singur din birou, în acelaşi mod în care intrase. Fusese făcut de râs şi fusese jucat spre amuzamentul lui Angral. Mai rău, victoria pe care o obținuse cu atât de mult preț avea să fie în zadar, o simplă pârghie pe care Împăratul o putea manevra în negocierile de pace. După încheierea negocierilor, Imperiul va părăsi Coruscantul.

În hol, trânti un pumn pe biroul secretarului, producând o crăpătură în blatul de marmură.

Capitolul 5

Pe măsură ce Vollen şi Keevo se apropiau, Aryn îşi dădu seama ce făcea şi îşi lăsă mâna să cadă pe lângă ea. Nu va lupta niciodată cu un alt Jedi. În plus, nu simțea ostilitate în ei. Încercă să-şi şteargă emoția de pe față în timp ce Vollen şi Keevo evitau un droid tren de marfă şi se apropiau de ea. Părul şaten al lui Vollen îi atârna liber peste ochii injectați. Nu se bărbierise, iar cearcănele care îi întunecau pielea sub ochii căprui anunțau nevoia lui de somn. Aryn îşi închipui că şi ea trebuia să arate cam la fel. Propria ei stare emoțională făcea să-i fie greu să-şi mențină scuturile empatice. Atât Vollen, cât şi Padawanul său transpirau nelinişte. Se desprindea de pe ei în valuri.

— Bună, Vollen, Keevo.

Amândoi îi răspunseră la salut.

— Ce faci aici la ora asta, Aryn? întrebă Vollen.

Pentru o clipă, ea rămase fără cuvinte. I se păru ciudat că ştiuse că întrebarea avea să vină, dar nu de gândise la niciun răspuns. Poate că nu voise să mintă. Aşa că nu o făcu.

— Fac ceva... ceva ce Maestrul Zallow ar vrea ca eu să fac.

Tensiunea se scurse vizibil din expresia lui Vollen. Uşurarea amândurora o inundă pe Aryn.

— Atunci Maestrul Zallow a supraviețuit atacului Sith, spuse Vollen, strângând pumnul şi zâmbind. Asta este o veste minunată. Ştiu că ai rămas apropiată de el. Se întoarse spre Padawanul său. Vezi, Keevo. Încă mai există speranță.

Rodianul dădu din cap. Membranele nictitante îi spălară ochii întunecați şi mari. Uleiul care îi hidrata pielea verde granuloasă strălucea în luminile de deasupra.

— Întotdeauna există speranță, zise Aryn şi ignoră cât de fals sunau cuvintele.

Nu se putea hotărî să le frângă inimile spunându-le adevărul. Avea să-i lase să simtă o oarecare uşurare, chiar şi numai pentru o vreme.

O pereche de droizi de marfă trecură pe lângă ei, bipând în limbajul lor.

Vollen se apropie de ea şi îşi coborî vocea, ca şi cum ar fi conspirat.

— Deci, ce se întâmplă în sala Înaltului Consiliu? Am auzit că negocierile vor continua. Cum poate Dar'nala să justifice asta? Ar trebui să plănuim un contraatac. Întreaga delegație Sith ar trebui să fie luată ostatică.

Keevo îşi puse mâna pe mânerul sabiei şi mormăi ceva în Rodiană pe care Aryn îl luă drept un acord. Rodianul se uită în jur ca şi cum ar fi fost îngrijorat că l-ar fi putut auzi cineva.

Aryn simți presiunea insinuantă a furiei lor reprimate, a dezamăgirii lor. Se simțeau trădați, înşelați. Auzi în cuvintele lor ecoul propriilor ei gânduri şi începu să rostească un acord. Dar înainte ca vorbele să-i iasă de pe buze, văzu cum cuvintele ei, gândurile ei, dacă li s-ar fi dat frâu liber, ar fi fragmentat Ordinul Jedi.

Pentru prima dată, pricepu consecințele deciziei sale, dar chiar şi aşa, ştia că nu putea face altă alegere. Sacrificiul era al ei. Alți Jedi, însă, nu puteau face aceeaşi alegere, altfel Ordinul s-ar fi dezintegrat.

— Ai încredere că Maestra Dar'nala ştie ce face, spuse ea.

Vollen făcu un gest disprețuitor şi continuă ca şi cum Aryn nu ar fi vorbit.

— Mulți dintre noi suntem gata să acționăm, Aryn. Dacă ne putem coordona cu membrii supraviețuitori ai Ordinului de pe Coruscant, putem...

— Vollen, spuse Aryn, cu vocea moale, dar cu intenția clară.

El se opri din vorbit, iar ochii li se întâlniră.

— Fă cum spune Maestra Dar'nala. Trebuie, sau Ordinul va cădea. Ai înțeles?

— Dar să negociezi cu Sithul după toate astea este o nebunie! Suntem la cel mai de jos nivel. Trebuie să preluăm inițiativa...

— Fă cum spune ea, Vollen. Nici n-ar trebui să-ți spun asta. Vorbi cu voce fermă şi clară, pentru a rupe vraja conspirativă pe care o aruncaseră Vollen şi Keevo cu şoaptele lor. Ai depus jurământul. Amândoi ați făcut-o. Intenționați să îl încălcați?

Vollen se coloră. Keevo se clătină pe picioare şi îşi lăsă ochii în jos.

— Nu, spuse Vollen.

Aryn înota în frustrarea lui Vollen şi în propria-i frustrare. Se simțea ipocrită.

— Bine, spuse ea şi îi atinse umărul. Lucrurile se vor rezolva. Consiliul ştie ce face. Noi suntem un instrument al Republicii, Vollen. Vom face ceea ce este mai bine pentru Republică.

— Sper că ai dreptate, spuse Vollen, părând neconvins.

Keevo dădu din cap că este de acord.

Aryn nu-şi mai putea suporta propria falsitate.

— Trebuie să plec. Să fii sănătos, Vollen. Şi tu, Keevo. Fie ca Forța să fie cu voi amândoi.

Rostirea despărțirii familiare păru să-i liniştească.

— Şi cu tine, spuse Vollen.

— Să fii sănătoasă, Aryn Leneer, spuse Keevo în Bazică, pe un ton înalt.

— Încă nu ne-ai spus unde te duci, spuse Vollen.

— Nu, nu am spus, zise Aryn. Este... ceva personal.

Se întoarse şi se îndreptă spre nava ei. În timp ce mergea, îşi activă comunicatorul şi îşi apelă astromecul.

— T6, pregăteşte nava pentru lansare.

Droidul confirmă primirea şi o întrebă care era planul de zbor.

— Niciunul, spuse Aryn, iar droidul scoase un bipăit lung şi suferind.

Când ajunse în zona de aterizare, T6, cu cupola sa portocalie ieşindu-i din priza PT-7[14], emise un semnal sonor de salut. Nava de luptă *Raven* era deja în faza de pre-lansare, iar zumzetul bobinelor motoarelor care se încălzeau făcea să vibreze platforma sub picioarele ei. Rămase acolo o vreme, uitându-se la scara care ducea în cabina de pilotaj, ascultând zumzetul motoarelor, gândindu-se că, dacă urca scara şi decola, nu se va mai putea întoarce niciodată. Se gândi la durerea pe care o simțise atunci când murise Maestrul Zallow. O simțise fizic, un şoc arzător în abdomen, care îi arse toată îndoiala. Închizând ochii, inspiră adânc şi renunță la veşmintele Jedi, veşminte pe care le câştigase sub tutela Maestrului Zallow.

Nu-l putea răzbuna ca Jedi. Putea şi trebuia să-l răzbune ca prietenă.

— Ce faci, Aryn? strigă Vollen din spatele ei.

Se întoarse şi văzu că Vollen şi Keevo o urmaseră până la navă. Vollen avea o încruntare îngrijorată.

[14] Priză PT-7 – priza cu care se conectează un droid la nava pe care o deserveşte.

— Mă urmăreşti? întrebă Aryn.

— Da.

— Nu o face, spuse ea.

— Ce faci, Aryn?

Ea puse o mână pe scara care urca în cabina de pilotaj.

— Ți-am spus deja, Vollen. Ceva pentru Maestrul Zallow.

— Dar hainele tale? Nu înțeleg.

Ea nu le putea oferi nicio explicație care să-i satisfacă. Se întoarse, urcă scara spre cabina de pilotaj şi îşi puse casca. Din fericire, T6 îşi reținu orice întrebare pe care ar fi putut să o aibă. Vollen şi Keevo se îndreptară spre navă.

Aryn simți îngrijorarea lui Vollen şi nesiguranța lui. Se oprise când ajunsese în dreptul hainelor lui Aryn. Arăta de parcă ar fi stat deasupra unui mormânt. Poate că ştia ce însemna faptul că Aryn le lăsase acolo.

— Spune-i Maestrei Dar'nala că îmi pare rău, zise ea. Spune-i-o, Vollen.

Vollen şi Keevo nu se apropiară mai mult. Era ca şi cum hainele aruncate delimitau o graniță pe care nu o puteau trece.

— Îți pare rău pentru ce? strigă Vollen. Aryn, te rog, spune-mi ce faci. De ce îți laşi hainele aici?

— Ea va înțelege, Vollen. Rămâi cu bine.

Coborî cupola din oțel transparent a cabinei de pilotaj şi nu mai putu auzi nimic din ce ar fi putut spune Vollen ca răspuns. Motoarele vuiră mai zgomotos, iar Vollen rămase pe pista de aterizare, privind-o pe Aryn. Keevo stătea lângă el, cu ochii întunecați fixați pe hainele lui Aryn.

— Scoate-ne de aici, T6, zise ea. Stabileşte cursul spre Vulta, în zona de mijloc.

Cunoscuse pe cineva acolo, cândva. Spera că încă mai era acolo. Dacă o putea duce cineva pe Coruscant, acela era Z-man.

Droidul emise un bip de aprobare, iar motoarele ridicară nava de pe platformă.

Privi în jos pentru ultima oară şi îl văzu pe Vollen adunându-i hainele cu aceeaşi delicatețe cu care s-ar fi putut purtat dacă ar fi fost un camarad căzut la datorie.

* * *

Malgus reluă discuția cu Adraas şi Angral, iar şi iar, în minte. Furia îi rămase nestinsă când coborî din lift pe acoperişul clădirii Senatului şi se îndreptă spre vehiculul său, ignorând gărzile care îl salutară în timp ce trecea pe lângă ele. Pilotul transportorului aştepta pe rampa coborâtă.

— Ai primit o locație de la Darth Angral? îl întrebă Malgus pe pilot. Un spital?

— Da, my lord.

— Du-mă acolo.

Se urcă în transportor, uşile se închiseră fără zgomot, iar nava se ridică imediat în ceața distrugerilor care umplea cerul nocturn al Coruscantului. Zborul nu dură mult. În mai puțin de un sfert de oră, vocea pilotului se auzi prin interfon.

— Ne apropiem acum de spital, my lord. Unde să aterizez?

Jos, Malgus văzu dreptunghiul cu mai multe etaje al unității medicale. Vehiculele medicale, speederele şi swoopurile se înghesuiau pe pista de aterizare luminată artificial de pe acoperişul acesteia. Zeci de ființe se mişcau printre vehicule

– doctori, asistente, medici, răniți. Cadavrele zăceau pe targă ici şi colo.

La nivelul solului, scena era cam la fel. Vehiculele şi fiinţele se îmbulzeau pe artera rutieră şi o mulțime se înghesuia la intrarea principală a unității.

— Aterizați la nivelul solului, ordonă Malgus.

Unii dintre cei de pe acoperiş observară însemnele Imperiale ale transportului. Fețele priviră spre cer, nesigure, speriate, iar câțiva fugiră spre lifturi. Cineva se împiedică de o targă şi căzu. Un altul se lovi de un medic şi îl trânti pe jos.

— Darth Angral a rechiziționat temporar acest spital pentru trierea răniților Imperiali, spuse pilotul prin interfon. Au fost deja mutați cu toții pe *Steadfast*.

— Nu toți, zise Malgus, dar nu suficient de tare pentru a fi auzit prin interfon.

— Sunt mulți acolo jos, my lord. Nu văd niciun loc liber pentru a ateriza.

Malgus se holbă la el, cu furia clocotind.

— Aterizează. Se vor da la o parte.

Transportorul se învârti, pluti şi începu să coboare. Mulțimea se despărți când nava se apropie de duracretă. Malgus le putea auzi strigătele prin pereții etanşi.

— My lord, ar trebui să trimit după nişte trupe? Ca să vă păzească?

— Nu am nevoie de pază. Păstrați nava în siguranță. Nu voi sta mult timp.

Malgus apăsă comutatorul care deschidea uşa laterală a transportorului, iar o cacofonie de sirene şi strigăte furioase se revărsă prin deschidere. Malgus, cu propria furie mai mult decât egală cu cea a mulțimii, îşi dădu deoparte mantia, dezvăluindu-şi fața plină de cicatrici şi aparatul respirator, şi ieşi pe rampă.

La vederea lui, mulțimea rămase mută. Doar sirenele continuară să urle.

O mare de fețe se uitau la el, palide în lumina reflectoarelor, speriate, mânjite de praf şi sânge, dar mai presus de toate, furioase. Furia şi frica lor colectivă îl copleşiră. Stătea în fața lor, privindu-i pe rând. Nimeni nu-i putu susține privirea. Coborî pe rampă şi pătrunse în mijlocul lor. Se dădură la o parte din fața lui. În momentul în care puse piciorul pe pământ, strigătele reîncepură.

— Monstrule!

— Asasinule!

— Avem nevoie de provizii medicale!

— E singur. Omorâți-l.

— Laşule!

Prezența lui printre ei le concentră furia. Pe măsură ce tumultul creştea, nu mai putu distinge cuvintele. Auzea doar un singur urlet prelung, plin de ură, un val de pumni şi dinți dezveliți. Erau ecoul propriei lui emoții, alimentând-o, amplificând-o. De undeva din față, o bucată de duracretă de mărimea unui pumn se arcui peste mulțime, spre el. Fără să se mişte, o opri în plin zbor cu ajutorul Forței. O lăsă suspendată în aer pentru o clipă, pentru ca mulțimea să o poată vedea, înainte să folosească Forța pentru a o sfărâma în bucăți. Mulțimea amuți din nou, în timp ce pietricelele şi praful plouau peste capetele lor.

— Cine a aruncat-o? întrebă Malgus, cu căldura mâniei sale supraalimentate.

Sirenele urlară. Se auzi o tuse de undeva. Vedea ochi înfricoşați peste tot.

Malgus îşi ridică vocea.

— Am întrebat cine a aruncat-o?

Nu urmă niciun răspuns. Furia mulțimii se transformă în nelinişte.

— Împrăştiați-vă, spuse Malgus, propria lui furie crescând pe măsură ce a lor se diminua. Acum.

Simțindu-i furia, cei de lângă el începură să se îndepărteze. Unii de pe margine se întoarseră şi fugiră. Cei mai mulți îşi păstrară poziția, deşi se uitau nesiguri unii la alții.

— Avem rude înăuntru.

— Avem nevoie de îngrijire, strigă altcineva.

Malgus se scufundă în Forță, în timp ce furia lui ieşea la suprafață.

— Am spus să vă împrăştiați!

Când mulțimea nu răspunse la cererea lui, îşi trânti un pumn în palmă şi lăsă puterea alimentată de furie să explodeze în afara corpului. Răsunară țipete în timp ce explozia împingea totul departe de el, în toate direcțiile. Corpurile zburară înapoi, se izbiră unul de altul, de pereți, de ferestre şi prin ferestre. Transportorul cu care venise se clătină din cauza exploziei. Uşile unității medicale zburară din suporturile lor şi se prăbuşiră la pământ. Sirenele continuară să sune.

Parțial descărcat, îşi reveni în fire.

Gemetele şi scâncetele îndurerate răsunau din jurul lui. Un copil plângea. Ccorpurile zăceau împrăştiate ca nişte păpuşi de cârpe. Geamurile sparte acopereau pământul. Speederele şi swoopurile zăceau pe partea cealaltă. Vântul agita hârtiile.

Nepăsător, Malgus continuă pe drumul, acum liber, spre unitatea medicală. Înăuntru, pacienții şi vizitatorii se ascundeau în spatele scaunelor, a birourilor sau unul după altul. Respirația lui Malgus era cel mai puternic sunet din încăpere. Nimeni nu îndrăznea să se uite la el.

— Unde sunt Jedii? spuse cineva.

— Jedii sunt morți în Templul lor, zise Malgus. Acolo unde i-am lăsat. Nu mai este nimeni care să vă salveze.

Cineva plânse. Un altul gemu.

Malgus găsi un om supraponderal, îmbrăcat în uniforma albastră palidă a unui lucrător de spital şi îl trase în picioare de cămaşă.

— Caut o femelă Twi'lek cu o cicatrice pe gât, spuse Malgus. A suferit două răni de blaster şi a fost adusă aici ceva mai devreme, astăzi. Numele ei este Eleena.

Ochii bărbatului se roteau de parcă ar fi căutat să sară din capul lui.

— Nu cunosc nicio femelă Twi'lek. Pot să verific jurnalele.

— Dacă i s-a făcut vreun rău aici...

O asistentă solidă, cu părul roşcat strâns într-un coc la spate, se ridică din spatele unui birou. Uniforma părea un cort albastru pe corpul ei solid. Pistruii îi presărau fața.

— O ştiu pe femela la care vă referiți. Vă pot duce la ea.

Malgus îl aruncă pe bărbat pe podea şi o urmă pe asistentă pe coridoare. Aerul mirosea a antiseptic. Pereții şi podelele erau de un alb curat sau argintiu.

Personalul şi droizii medicali se grăbeau pe holuri, abia observându-l pe Malgus, în ciuda desfigurării sale. O voce feminină îi chema aproape continuu, prin interfon, pe doctori la una sau alta dintre sălile de tratament, sau anunța coduri în diverse locuri din unitate.

Malgus şi asistenta luară un lift până la o sală de tratament, trecând pe lângă camerele supraaglomerate cu pacienți. Plânsul unei femei se auzea pe hol. Gemete de durere răsunau din alte camere. O echipă de chirurgi trecu în grabă, cu fețele ascunse în spatele unor măşti stropite cu sânge.

Asistenta nu se uită la Malgus când vorbi.

— Femela Twi'lek a fost lăsată la uşă de un transportor nemarcat. Nu ne-am dat seama că era... Imperială.

Malgus mârâi.

— Nu ați fi tratat-o dacă ați fi ştiut?

Asistenta se opri, se întoarse pe călcâie şi privi fața plină de cicatrici a lui Malgus.

— Bineînțeles că am fi tratat-o. Nu suntem sălbatici.

Lui Malgus nu îi scăpă accentul subtil al femeii pus pe *suntem*. Decise să îi permită asistentei momentul ei de sfidare. Curajul ei îl impresionase.

— Duceți-mă la ea.

Eleena zăcea într-un pat într-o sală mică de tratament, alături de alți trei pacienți. Unul dintre ei, un bărbat în vârstă, era ghemuit în poziție fetală pe pat, gemând, cu cearşafurile însângerate. O femeie de vârstă mijlocie cu fața tăiată, îi privi pe Malgus şi pe asistentă intrând, cu o expresie absentă. Al treilea pacient părea să doarmă.

O linie de fluide era conectată la brațul nevătămat al Eleenei şi mai multe cabluri – *cabluri!* – o conectau la echipamentul de monitorizare. Facilitatea medicală trebuie să fi fost foarte aglomerată dacă folosea o tehnologie atât de învechită. Rănile provocate de blaster, cel puțin, fuseseră tratate şi bandajate. Brațul cu umărul rănit fusese imobilizat într-o eşarfă. Eleena îl văzu, se ridică şi zâmbi.

Îşi dădu seama că era singura persoană din galaxie care zâmbea când îl vedea.

— Veradun, spuse ea.

Vederea chipului şi vocea ei îl afectară mai mult decât îi plăcea. Furia se scurse din el ca şi cum ar fi avut o gaură în călcâie. Uşurarea îi luă locul şi nu se luptă cu ea, deşi îşi dădea seama că lăsase ca sentimentele pentru ea să devină periculos de puternice. Când o privea pe Eleena, îşi privea propria slăbiciune.

Cuvintele lui Angral îi ricoşară prin minte. *Pasiunile pot duce la greşeli.*

Trebuia să o aibă şi trebuia să rămână fidel Imperiului. Trebuia să facă un cerc să devină pătrat. Se hotărî să găsească o cale.

Se duse la căpătâiul ei, îi atinse fața cu mâna lui calmă şi începu să o deconecteze de la linia de fluide şi de la cabluri.

— Vei fi tratată la bordul navei mele. În instalații adecvate.

O voce de bărbat din spatele lui spuse:

— Tu de colo! Opreşte-te! Nu poți face asta!

Malgus se uită peste umăr şi văzu un infirmier bărbat care stătea în pragul uşii. Omul tresări când văzu chipul lui Malgus, dar se ținu tare.

— Nu are permisiunea să fie externată.

Bărbatul începu să intre în cameră ca şi cum ar fi vrut să-l oprească pe Malgus, dar asistenta care îl condusese la Eleena se strecură în fața lui.

— Lasă-i în pace, Tal. Pleacă.

— Dar...

— Lasă-i în pace.

Malgus nu putu vedea fața asistentei solide, dar şi-o imagină încercând, cu expresia ei, să îi comunice asistentului că Malgus era un Sith.

El o întrebă pe Eleena:

— Poți să mergi?

Înainte ca ea să poată răspunde, o luă în brațe.

— Pot să merg, spuse ea cu jumătate de gură.

El o ignoră, trecu pe lângă asistentă şi ajunse pe coridor. Pentru o vreme, Eleena se uită în camerele pe lângă care trecură, la răniți, la muribunzi. Dar curând deveni prea mult şi îşi îngropă capul în pieptul lui Malgus. Malgus se bucură de senzația ei în brațele lui, de căldura pe care o emana, de mirosul ei ca de mosc.

— Eşti gânditor, şopti ea.

Senzația răsuflării ei pe urechea lui trimise fiori de dorință prin el.

— Mă gândesc la geometrie, spuse el. La pătrate şi cercuri.

— E un mod ciudat de a gândi.

— Poate că nu atât de ciudat pe cât crezi.

Când ieşi din clădire, ea văzu zecile de corpuri împrăştiate pe jos. Echipele medicale se aflau deasupra câtorva dintre ele, tratându-le rănile. Fețele se întoarseră spre Malgus, cu ochii mari, dar nimeni nu scoase un cuvânt în timp ce acesta se îndrepta spre transportor.

— Ce s-a întâmplat aici? Cu ei? Nu era aşa când am ajuns eu.

Malgus nu spuse nimic.

— Le este frică de tine.

— Ar trebui să le fie.

Când urcară la bordul transportorului, Malgus îl instrui pe pilot să-i ducă la *Valor*, crucişătorul de pe orbită pe care îl comanda. Apoi o aşeză pe Eleena pe o canapea extensibilă şi o acoperi cu o pătură. Ea îi atinse mâna în timp ce o învelea.

— Există blândețe în tine, Veradun.

Îşi luă mâna de sub a ei şi se ridică.

— Dacă îmi mai spui vreodată Veradun în public, te voi ucide. Ai înțeles?

Zâmbetul ei se topi în căldura furiei lui. Arăta ca şi cum i-ar fi dat un pumn în stomac. Se ridică într-un cot.

— De ce spui asta?

Vocea lui se auzi tare şi aspră.

— Ai înțeles?

— Da! Da! Aruncă pătura, se ridică şi rămase în fața lui, cu trupul tremurând. Dar de ce eşti atât de furios? De ce?

El se uită fix la chipul ei minunat, înghiți în sec şi clătină din cap. Furia lui era doar parțial din vina ei. Era furios pe Adraas, pe Angral, pe Împăratul însuşi. Ea era doar un recipient convenabil pentru toate asta.

— Trebuie să faci ceea ce îți cer, Eleena, spuse el, mai încet. Te rog.

— O voi face, Malgus.

Făcu un pas înainte, ridică o mână şi trasă liniile ruinate de pe pielea feței lui. Atingerea ei îl excită.

— Te iubesc, Malgus. Îi îndepărtă aparatul respirator pentru a-i descoperi gura ruinată. Tu mă iubeşti?

El îşi linse buzele cicatrizate, cu gândurile învârtindu-i-se în cap, şi, din nou, nu găsi cuvintele adecvate.

— Nu trebuie să răspunzi, zise ea cu vocea moale, zâmbind. Ştiu că mă iubeşti.

* * *

Zeerid îşi verifică înfățişarea în oglinda mică din baia navei şi se mustră pentru

că uitase să se bărbierească. Activă droidul de întreținere al navei şi ieşi în agitația docurilor. Platformele de marfă şi droizii treceau pe lângă el cu o viteză amețitoare, claxoanele de semnalizare eliberând calea în fața lor. Droizii cu roți rulante se mişcau de-a lungul pasarelelor. Membrii echipajelor şi muncitorii portuari îşi făceau meseria, încărcând şi descărcând lăzile de marfă cu ajutorul droizilor macara.

Unul dintre şefii de docuri, un om gras, cu chelie, dar cu barbă şi mustață lungă, se plimba prin haos, strigând din când în când câte un ordin către cineva de pe docuri, iar uneori spunea câte ceva în comunicator. Purta o cheie dinamometrică uriaşă într-o mână şi părea că vrea să lovească ceva – sau pe cineva – cu ea. Aerul mirosea a gaze de evacuare şi de eşapament de la motoare, dar mai ales a lac.

Oraşul Lacul Yinta înconjura cel mai mare lac de apă dulce de pe planetă, care purta acelaşi nume. Emisiile geotermale menținеau apa caldă chiar şi iarna, iar diferența dintre temperatura apei şi cea a aerului de toamnă făcea ca lacul să transpire aburi, aşa că aerul se simțea întotdeauna încărcat şi umed. Îi amintea lui Zeerid de putrefacție şi, de fiecare dată când se întorcea, avea impresia că oraşul se mai descompusese puțin în absența lui.

Lacul Yinta începuse ca o escapadă de iarnă, fără nume, pentru bogații planetei – cei care îşi făcuseră averile din fabricarea armelor – vilele formând un inel subțire în jurul malului lacului. Pe atunci, inelul fusese numit *Centura Bogăției*. Cu timpul, prezența celor bogați atrăsese un port spațial de dimensiuni medii pentru a aduce bunuri din afara lumii către banii de pe planetă. Asta îi adusese pe muncitori, apoi pe negustori, apoi pe cei mai puțin bogați, iar la urmă, pe cei foarte săraci.

Şi atunci, locul de vacanță fără nume devenise Yinta, un oraş, şi nu înceta să crească. Acum era o metropolă – Lacul Yinta – un disc de acumulare a ființelor şi clădirile se adunau în jurul atracției gravitaționale a lacului.

În timp, transportul maritim poluase apa lacului, cei bogați plecaseră, în mare parte, iar oraşul începu o spirală lentă spre decrepitudine. Conacele cândva grandioase de pe malul lacului fuseseră vândute dezvoltatorilor şi transformate în locuințe ieftine. *Centura Bogăției* se umpluse de mahalale şi de docuri de încărcare.

Zeerid crescuse în aceste mahalale, simțind mirosul acru şi putred al lacului în fiecare zi a copilăriei sale. Îi asigurase fiicei sale un trai mai bun, dar nu cu mult.

Sunetul profund şi grav al unui claxon străbătu oraşul, chemarea uneia dintre navele de marfă uriaşe care transportau mărfuri şi oameni pe lac sau în sus şi în jos pe râul care îl alimenta. Zeerid zâmbi când îl auzi. Se trezise cu acel sunet aproape în fiecare zi a copilăriei sale.

Păşi în tumult, simțindu-se, în mod ciudat, ca acasă şi aşteptând cu nerăbdare să-şi vadă fiica.

* * *

După tunsoare, constituția musculară şi postura dreaptă, Vrath înțelese că pilotul fusese militar. Vrath fusese şi el militar, servind în infanteria Imperială.

Bărbatul zâmbea în timp ce mergea şi Vrath constată imediat că îi plăcea omul. Păcat că, probabil, va trebui să-l ucidă. Ținând distribuitorul de soluții nanodroide în brațul său subțire, Vrath trecu prin mulțime spre pilot. Îi tăie calea, încetinindu-l, fiind doar o altă persoană din mulțime, şi scurse o doză de suspensie pe jos, la picioarele lui. Vrath îşi lipi un zâmbet fals şi ridică cealaltă mână într-un

salut frenetic către nimeni.

— Rober! Rober, sunt aici!

Se grăbi ca şi cum ar fi vrut să se întâlnească cu cineva, dar îl privi pe pilot din lateral tot timpul. Pilotul nici măcar nu se uită în jos, nu păru să-l observe deloc pe Vrath. Fără să bănuiască nimic, bărbatul păşi în suspensia uleioasă pe care Vrath o lăsase pe sol în faţa lui. Mai călcară şi alţii în ea după aceea, dar asta nu avea să conteze. În câteva clipe, toate urmele dispăruseră.

Vrath reveni în spatele pilotului şi luă din rucsacul său nanoactivatorul.

* * *

Zeerid nu ar fi trebuit să zâmbească şi, cu siguranţă, nu ar fi trebuit să se simtă în largul lui. Ştia, ca întotdeauna, că greşea, fiind la doar un singur pas ghinionist distanţă de momentul în care cineva avea să o descopere pe Arra şi să o folosească împotriva lui. Sau, şi mai rău, să-i facă rău. Gândul acesta îi făcea rău la stomac. Nu putea să se lase să devină neglijent.

Se urcă în spatele unei platforme de marfă condusă de un droid şi călători pe ea până când se apropie de una dintre ieşirile portului. Portul spaţial şi toate vehiculele din jurul lui erau ruginite de la aerul bogat în umiditate al Lacului Yinta; petele maro de pe pereţi şi de pe la colţuri păreau să fie pete de sânge.

Uşile de la ieşire se deschiseră glisând, iar el sări de pe platforma de marfă. Vocea colectivă a străzii îl lovi imediat. Şoferii de taxiuri aeriene strigau, întrecându-se pentru curse – Lacul Yinta trebuie că avea mai multe taxiuri decât orice alt oraş din Inelul Mijlociu –, vânzătorii ambulanţi vindeau tot felul de alimente, vehiculele claxonau, motoarele urlau.

— Vă îndreptaţi spre inelul interior, domnule? spuse unul dintre şoferii de taxi, un bărbat micuţ. Urcaţi.

— Am cele mai mici tarife din Yinta, domnule, spuse un altul, un bătrânel cu părul cărunt, băgându-se în faţa primului.

— Peşte proaspăt luat de pe grătar, strigă un vânzător. Chiar aici. Chiar aici, domnule.

În dreapta lui, o femelă Zeltron, cândva frumoasă, dar acum doar hâdă, se sprijinea de un perete. Când zâmbea, îşi arăta dinţii pătaţi ai unui dependent de mirodenii. Zeerid tresări. Ruşinea îi încălzi obrajii.

Doar suta de mii din buzunar şi ceea ce putea face cu ei pentru Arra îl menţineau pe drumul cel bun.

Aeronave şi speederele se aliniau pe stradă, chiar şi câteva vehicule pe roţi. Trecu prin mulţimea de pietoni şi îşi croi drum prin traficul aglomerat până la o staţie publică de comunicaţii de peste drum.

* * *

După ce pilotul ieşi din portul spaţial, Vrath îndreptă pe furiş activatorul spre el şi îl porni. Nanodroizii care aderaseră la cizma pilotului prinseră viaţă. Apăsarea unui alt buton sincroniză activatorul cu semnătura specială a droizilor de pe pilot şi numai cu acei droizi. Nu voia să îi capteze şi pe ceilalţi, care aderaseră la alţi pietoni.

Corpurile nanodroizilor de urmărire, cam de mărimea unei singure celule şi

proiectate în formă de cârlig, se contractaseră pentru a se înfige în talpa bocancilor pilotului. De acolo, ar fi răspuns la semnalul lui Vrath şi de la o distanță de până la zece kilometri. Celulele de energie îi menținеau receptivi timp de trei zile standard.

Vrath ştia că era mai mult decât suficient. *Bursa* trebuia să ducă rapid *modif-mirodenia* pe Coruscant, altfel piața ar fi fost pierdută. Ar fi fost surprins dacă nu ar fi încercat să ducă mirodenia chiar în seara aceea.

Îl privi pe pilot cum traversa strada şi se îndrepta spre o stație publică de comunicații. Întorcându-şi urechea în direcția lui, Vrath îşi activă implantul audio.

* * *

Zeerid închise uşile stației pentru intimitate, tăind zgomotul exterior, şi introduse numărul lui Nat. Nu o apelase niciodată de pe unitatea de comunicații a navei sau de pe comunicatorul său personal, de teamă că cineva din *Bursă* îl putea monitoriza. Excesul de paranoia îi salvase viața de mai multe ori, cel mai recent pe Ord Mantell.

Nat nu răspunse, aşa că îi lăsă un mesaj.

— Nat, sunt Zeerid. Sunt pe planetă. Dacă răspunzi repede, adu-o pe Arra şi ne întâlnim în Parcul Karson peste o oră. Abia aştept să vă văd pe amândouă.

Se deconectă şi chemă un taxi. Un şofer Bothan subțirel, cu o față care amintea de un cal, îl privi fix prin oglinda retrovizoare.

— Încotro?

— Tu doar condu. Zboară jos.

— Tu plăteşti, amice.

* * *

Chiar şi de la distanță, Vrath reuşi să asculte prin pereții de plastic sintetic ai stației de comunicații. Până la terminarea apelului, avea numele pilotului – Zeerid – şi numele unor persoane la care pilotul părea să țină – Nat şi Arra.

Se urcă într-un taxi aerian şi monitoriză activatorul droizilor de urmărire. Pilotul droid se uită înapoi la el.

— Încotro, domnule?

— Parcul Karson, în cele din urmă, spuse Vrath. Dar, deocamdată, urmează-mi întocmai instrucțiunile.

— Da, domnule.

Zeerid dăduse dovadă de discreție chemând-o pe Nat de la o stație publică de comunicații, aşa că Vrath se aştepta să adopte un traseu sinuos, poate să schimbe vehiculele de câteva ori. Se pregăti pentru o călătorie lungă.

Chiar dacă îl pierdea, ştia cum să-l regăsească.

* * *

Aeronava se ridică de la sol şi intră în trafic. Zeerid îl puse pe şofer să ia o serie de viraje bruşte timp de aproximativ zece minute. În tot acest timp, îşi ținu ochii în spatele lui, încercând să vadă dacă îl urmărea cineva. Pentru o vreme, crezu că l-ar fi putut urmări un alt taxi, dar acesta se îndepărtă şi nu se mai întoarse.

Semnul luminos al unui cazinou pe care îl cunoştea, *Şoimul de Argint*, strălucea în față.

— Chiar aici, şofer.

Îl plăti pe Bothan, coborî, intră pe uşa din față a cazinoului şi ieşi prin spatele acestuia. Acolo, chemă un alt taxi şi trecu prin acelaşi exercițiu.

Tot nu văzu pe nimeni. Răsuflă uşurat. Chemă un alt taxi, unul care putea găzdui un scaun plutitor, condus de un droid.

— Încotro, domnule?

Chiar şi droidul avea ceva rugină de la aer. Capul îi scârțâia când se întorcea.

— Trebuie să cumpăr un scaun plutitor.

Droidul se opri pentru o clipă, în timp ce procesoarele sale căutau în fişierul cu harta oraşului.

— Bineînțeles, domnule.

Taxiul decolă şi îl duse la un vânzător de dispozitive medicale folosite. Intră în depozitul cavernos, deservit de un singur bărbat în vârstă care îi amintea lui Zeerid de o sperietoare de ciori. Acolo, optzeci şi şapte de mii de credite îi cumpărară lui Zeerid un scaun plutitor folosit, de mărimea unui copil de şapte ani, şi un curs intensiv despre cum trebuia folosit. Zeerid nu se putea opri din zâmbit în timp ce droidul angrosistului încărca scaunul în partea din spate a taxiului.

— Nu văd prea des carduri la purtător, spuse bătrânul, privind cu atenție cardul lui Zeerid.

— Creditele sunt credite, spuse Zeerid.

Ştia la ce trebuia să se fi gândit omul.

— Adevărat. Să ştii că am fost asistent medical. Scaunul ăla este bun.

— O să-i placă, spuse Zeerid.

Bătrânul îşi frecă mâinile.

— Dacă asta e tot, domnule, vreau doar să completați câteva formulare. Cardul la purtător este nedetectabil, după cum ştiți.

— Putem să o facem altă dată? spuse Zeerid, şi începu să meargă spre uşă. Chiar trebuie să plec.

Bătrânul se strădui să țină pasul cu el.

— Dar, domnule, este un dispozitiv medical reglementat. Chiar şi la revânzare am nevoie de numele dumneavoastră şi de o adresă de pe planetă. Domnule! Vă rog!

Zeerid sări în taxi.

— O să mă întorc mâine, spuse el şi închise uşa taxiului. Parcul Karson, îi spuse el droidului.

— Desigur, domnule.

Capitolul 6

Prin geamul taxiului, Zeerid văzu dedesubt Parcul Karson.

Băncuțele înconjurau un iaz mare în care înotau greenbeaks[15]. Aleile de mers pe jos traversau în zigzag o mică pădure. Mesele de picnic presărau iarba ici şi colo. Terenurile publice de atletism, majoritatea crăpate dar încă utilizabile, formau locuri de întâlnire geometrice unde veneau şi se jucau tinerii din cartier.

Zeerid îşi verifică ceasul în momentul în care ateriză taxiul. Exact la timp.

Îl plăti pe şofer, îşi puse pălăria, descărcă scaunul plutitor şi îl împinse în fața lui când intră în parc. Scaunul se simțea uşor în mâinile lui, deşi se gândea că poate era doar emoționat. Se îndreptă direct spre aleea şi băncile din jurul iazului.

În față, o văzu pe Nat împingând-o pe Arra în scaunul ei cu rotile. Arra arunca spre greenbeaks hrana procesată vândută de droizii utilitari care curățau parcul. Râdea în timp ce animalele scoteau un fel de cotcodăcit şi se certau pentru hrană.

Pentru Zeerid, sunetul bucuriei ei era ca o muzică. Aruncă o privire rapidă în jur, văzând mulți pietoni şi câțiva droizi, dar nimic care să-l îngrijoreze.

— Nat! strigă el şi le făcu semn cu mâna. Arra!

I se părea că vocea lui suna diferit pe planetă față de cum suna pe *Grăsanul*, şi aproba schimbarea. Nu era vocea unui contrabandist de mirodenii, nici măcar vocea unui soldat. În schimb, era vocea blândă a unui tată care îşi iubea fiica. Arra îl făcea mai bun. Ştia asta. Şi trebuia să se asigure că o vedea cât mai des.

Nat întoarse scaunul Arrei şi amândouă făcură ochii mari când îl văzută.

— Tati! spuse Arra.

Dintre toate cuvintele din galaxie, acesta era cel care îi plăcea cel mai mult să-l audă. Fata învârti scaunul spre el, lăsând-o în urmă pe Nat şi animalele care încă se certau.

— Ce este ăsta? întrebă ea în timp ce se apropia.

Avea ochii mari, iar zâmbetul îi era strălucitor. El îngenunche şi o luă în brațe de pe scaun. O simțea mică.

— Este surpriza mea pentru tine, spuse el.

Fața Arrei se schimonosi într-o întrebare.

— Şi ce este asta? întrebă ea, atingând vesta cu armură pe care o purta pe sub haine.

El simți că i se încălzesc obrajii.

— Ceva pentru muncă. Atâta tot.

Ea păru să accepte răspunsul.

— Uite, mătuşă Nat. Un scaun plutitor!

— Văd, spuse Nat, venind în spatele ei.

— Este pentru mine? întrebă Arra.

— Bineînțeles că da! răspunse Zeerid.

Arra țipă de bucurie şi îl îmbrățişă din nou pe Zeerid, scoțându-i pălăria.

— Eşti cel mai bun, tăticule. Pot să îl încerc chiar acum?

[15] Greenbeaks – tip de animal întâlnit pe Vulta.

— Sigur, spuse Zeerid şi o aşează în el. Comenzile sunt aici. Sunt intuitive, aşa că...

Ea manipulă comenzile, porni scaunul şi zbură înainte ca el să mai spună un cuvânt. El doar o privi zâmbind cum pleca.

— Bună, Nat, spuse el.

Cumnata lui părea îmbătrânită, fiind prea tânără pentru ridurile de pe fața ei, pentru cearcănele de sub ochi. Îşi purta părul şaten într-un stil despre care chiar şi Zeerid ştia că era depăşit cu cinci ani.

Zeerid se întrebă cum arăta el în ochii ei. Probabil, la fel de îmbătrânit.

— Zeerid. A fost foarte drăguț din partea ta. Scaunul, vreau să spun.

— Da, spuse Zeerid. Se pare că îi place.

Arra zbură cu scaunul după nişte greenbeaks, iar aceştia fugiră în apă.

— Ai grijă, Arra! strigă el.

— Sunt bine, tati, spuse ea.

El şi Nat stăteau acolo, unul lângă altul, dar cu un abis între ei.

— A trecut ceva timp, spuse Nat. Arra are nevoie să te vadă mai des.

— Ştiu. Încerc.

Ea păru că vrea să spună ceva, dar se abținu.

— Cum merge treaba?

— Sunt chelneriță într-un cazinou, Zeerid, spuse ea în derâdere. O chelneriță bătrână. Munca este grea. Mă dor picioarele. Mă doare spatele. Sunt obosită. Iar apartamentul nostru este cât un taxi aerian.

El nu se putu abține să nu ia totul în nume personal.

— Voi încerca să trimit mai mult.

— Nu, nu. Ea făcu semn cu mâna pentru a-şi puncta cuvintele. Dacă nu ar fi fost creditele pe care le trimiți, am fi rămas flămânzi. Nu despre asta e vorba. Doar că... mă simt de parcă aş fi pe o bandă rulantă, ştii? Nu mă pot opri din alergat, dar nu ajung nicăieri.

El aprobă din cap.

— Te înțeleg foarte bine.

— Uite, tati! îl strigă Arra.

Zbură cu scaunul într-un cerc strâns, râzând tot timpul.

— Ai grijă, Arra, spuse el, dar zâmbi.

— Aşteaptă până când te vei obişnui cu el, spuse Nat.

Rămaseră împreună, tăcuți, pentru o vreme. Apoi vocea ei deveni serioasă.

— Cum de ți-ai permis să cumperi scaunul, Zeerid?

El nu se uită la ea, temându-se ca ea să nu-i vadă îndoiala de pe chip.

— Prin muncă. Cum altcumva?

— Ce fel de muncă?

Nu îi plăcu tonul întrebării.

— La fel ca întotdeauna.

Ea se întoarse spre el, iar expresia severă de pe fața ei o imită atât de bine pe a lui Val încât voința lui aproape că se prăbuşi.

— Ne trimiți o sută, două sute de credite pe lună de aproape un an. Azi apari cu un scaun plutitor care ştiu că trebuie să coste mai mult decât vehiculul pe care îl conduc eu.

— Nat...

— În ce te-ai băgat, Zeerid? Ai o pălărie ridicolă pe cap, armură.

— Aceeaşi...

— Crezi că sunt oarbă? Proastă?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Pot să ghicesc ce faci, Zeerid. Arra şi-a pierdut deja mama. Nu poate să-şi piardă şi tatăl. Asta o va zdrobi.

— Nu se va întâmpla nimic cu mine, spuse el.

— Nu mă asculți. Crezi că ar prefera să aibă picioare decât să-şi aibă tatăl? Că vrea scaunul ăla mai mult decât pe tine? Străluceşte de bucurie când ştie că vii să ne vezi. Ascultă-mă, Zeerid. Orice ai face, renunță. Vinde-ți nava aia, ia-ți o slujbă pe planetă şi fii un tată pentru fiica ta.

El îşi dori să o poată face.

— Nu pot, Nat. Nu încă. Se întoarse cu fața spre ea. Încă o cursă şi totul se va schimba. Doar una.

Ea se uită înapoi la el, cu pielea palidă din cauza lipsei de soare şi a alimentației inadecvate.

— I-am spus să nu se mărite cu un soldat, cu atât mai puțin cu un pilot.

— Lui Val?

— Da, lui Val.

— Nat...

— Nu ştii când să te opreşti, Zeerid. Niciodată nu ai ştiut. Cu toții, vă puneți armura, intrați în cabina de pilotaj şi credeți că sunteți invulnerabili, că un blaster nu vă poate ucide, că nava voastră nu poate fi distrusă. Poate fi, Zeerid. Şi dacă se va întâmpla cu nava ta, asta o va răni pe Arra mai mult decât accidentul care i-a luat picioarele.

El nu găsi nimic de spus, pentru că ştia că ea avea dreptate.

— O să-i cumpăr o înghețată. Vrei şi tu una?

Ea clătină din cap, iar el se îndreptă spre standul vânzătorului. Simți ochii lui Nat în spatele lui pe tot drumul.

* * *

Vrath îl privi pe Zeerid îndepărtându-se de cumnata lui, şi mergând spre standurile vânzătorilor pentru a lua o înghețată pentru fiica lui. *Fiica lui.* Nu era de mirare că Zeerid avea atâta grijă să nu fie urmărit. Vrath ştia ce putea face o organizație ca *Bursa*, sau una de-a Huttilor, unui om cu familie. Un copil mic era o pârghie care abia aştepta să fie folosită, sfori de marionetă care să-l facă pe om să danseze. Cineva care ducea viața pe care o duceau Zeerid şi Vrath trebuia să aibă suficientă putere – sau un patron cu suficientă putere – pentru a-şi proteja familia, altfel familia sa ar fi fost în pericol. Zeerid nu avea nici putere, nici patron. Vrath respecta faptul că Zeerid reuşise să o țină pe fiica lui în afara jocului atât de mult timp. Nu era o performanță uşoară. Dar acum, fata era în joc, o piesă pe tablă.

Vrath nu o va folosi, bineînțeles. Ca o chestiune de mândrie profesională, Vrath nu recurgea niciodată la a amenința sau răni familia cuiva, cu atât mai puțin un copil. Nu era ceva *precis*, era ceva ce ar fi făcut un pilot de bombardier, nu un lunetist. Iar Vrath încă era lunetist în sufletul său. O singură lovitură, o crimă, fără pagube colaterale. Se întoarse de la Nat şi Arra pentru a-l localiza pe Zeerid şi îl găsi

stând chiar în spatele lui, cu o înghețată roşie într-o mână, una verde în cealaltă şi cu ochii ca nişte sulițe.

— Te cunosc, prietene? zise Zeerid, ochii lui privind hainele şi ținuta lui Vrath.

Vrath se aplecă puțin, adoptând o privire cât se poate de inofensivă.

— Nu prea cred. Eşti de pe aici?

Zeerid făcu un pas mai aproape, înclinându-şi corpul ca pentru o lovitură. Vrath trebui să se lupte cu instinctul de a-şi schimba propria poziție pentru a contracara unghiul apropierii lui Zeerid. Zeerid şi-ar fi dat seama. Iar Vrath nu-şi putea permite să-l ucidă pe Zeerid acum, nu înainte să-l folosească pentru a localiza *modif-mirodenia*.

— La ce te uitai, prietene? întrebă Zeerid.

— Tăticule! strigă Arra, dar ochii lui Zeerid nu părăsiră fața lui Vrath.

— Mă uitam doar la greenbeaks. Îmi place să-i hrănesc.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn de pelete de hrană pe care le cumpărase de la unul dintre droizii din parc.

— Tati, vreau înghețata verde! spuse Arra.

Văzând peletele de hrană, Zeerid se relaxă vizibil, deşi nu în întregime.

— Bineînțeles, spuse el. Îmi pare rău, amice.

— Este fiica ta? întrebă Vrath, dând din cap către Arra.

— Da, răspuns Zeerid, iar o urmă de zâmbet îi curbă buzele.

— Pare foarte fericită, spuse Vrath. Să aveți o zi bună, domnule.

Vrath trecu pe lângă Zeerid şi se încadră printre alergătorii, bicicliştii şi celelalte persoane care foloseau parcul. În timp ce o făcea, se mustră pentru că îşi luase ochii de pe Zeerid. Omul avea în mod clar un nas foarte bun pentru a mirosi problemele.

Zeerid se întoarse să-l privească pe bărbat cum se îndepărta. Ceva în legătură cu el i se părea ciudat, dar Zeerid nu putu spune ce anume. Prea părea interesat de Arra şi Nat şi avea o răceală în ochi, în ciuda rânjetului stupid.

— Tati! Se topeşte!

Arra îndreptă scaunul spre el şi el îi dădu înghețata, ştergându-şi mâinile pe jachetă.

— Mulțumesc, spuse ea şi luă o muşcătură. Mmm. Deeeeeeelicioasă!

El îi zâmbi, iar când se uită în urmă, nu îl mai putu zări nicăieri pe bărbat.

— Cine era? întrebă Nat când se apropie.

Zeerid îi oferi absent lui Nat cealaltă înghețată, uitându-se în continuare în direcția în care plecase bărbatul.

— Nu ştiu. Nimeni.

Nat trebuie să fi sesizat îngrijorarea lui Zeerid.

— Eşti sigur?

— Da, spuse el şi forță un zâmbet. Sunt sigur.

Numai că nu era.

— Cred că o să vă conduc pe amândouă acasă, bine?

— Ura! spuse Arra.

— Ce este? întrebă Nat.

Încă nu luase înghețata.

— Nimic, zise el, nevrând să o alarmeze. Nu pot să-mi conduc fetele până acasă?

— Nu merg pe jos, spuse Arra, zâmbind. O să zbor.

* * *

Nava lui Aryn ieşi din hiperspațiu. Îşi lăsase hainele şi regretele înapoi pe Alderaan.

— Direct spre Vulta, T6.

Astromecul preluă controlul zborului şi *Raven* țâşni prin spațiu. Vulta apăru prin cupolă, o planetă singuratică care se învârtea în jurul stelei sale. Lumina soarelui strălucea de pe numeroşii sateliți artificiali de pe orbită şi pe traficul spațial care se deplasa spre şi dinspre planetă.

— Trimite controlului planetar acreditările noastre oficiale ale Republicii, îi spuse ea lui T6. Cere o platformă la portul spațial de la Lacul Yinta.

Droidul fluieră un răspuns afirmativ. Aryn avea să afle în curând dacă absența ei fusese observată. Dacă da, probabil că acreditările ei nu vor mai fi bune.

T6 scoase o serie de semnale sonore mulțumite în timp ce instrucțiunile de aterizare defilau pe ecranul virtual al cabinei navei lui Aryn.

— Coboară-ne, T6. Şi, de asemenea, conectează-te la directorul planetar şi găseşte-mi o adresă pentru Zeerid Korr.

Nu-l mai văzuse pe Zeerid de ani de zile. Ar fi putut fi mort. Sau s-ar fi putut să nu fie dispus să o ajute. Fuseseră prieteni buni: Aryn fusese singura persoană căreia Zeerid îi spusese despre moartea soției sale înainte să plece din armată. Îl ajutase să treacă peste şocul inițial. Şi încă mai simțea durerea intensă şi disperarea pe care o îndurase el la aflarea veştii. Era similar cu ceea ce simțise ea când murise Maestrul Zallow. Ştia că Zeerid îi fusese recunoscător pentru că fusese înțelegătoare. Dar acum avea să-i ceară foarte mult.

T6 emise un bip negativ. Nu era niciun Zeerid Korr în director.

Aryn îşi strânse pumnul în timp ce planeta se mărea.

— Soția lui avea o soră. Natala... cumva. Natala... Yooms. Încearcă-o pe ea, T6.

În câteva clipe, T6 avea o adresă. Locuia pe malul Lacului Yinta şi avea tutelă legală asupra unei fetițe pe nume Arra Yooms.

— Arra?

Aryn ştia că Arra era numele fiicei lui Zeerid. Dacă Natala avea custodia fetei, atunci Zeerid putea foarte bine să fie mort. Planul ei începu să se năruie. Nu mai avea pe nimeni altcineva la care să apeleze. Dacă Zeerid era mort, atunci la fel era şi şansa ei de a-l răzbuna pe Maestrul Zallow. Nu avea de ales decât să încerce. Nu ştia cum ar fi putut trece de blocada Imperială de pe Coruscant fără ajutor.

Raven coborî prin atmosferă într-un înveliş de căldură şi flăcări. Când ieşi pe cerul albastru al Vultei, putu vedea marele oval albastru al Lacului Yinta şi inelul urban care îl înconjura. T6 îi introduse în fluxul de trafic aerian şi se îndreptă spre pista de aterizare de la Lacul Yinta. De acolo, avea să o găsească pe Natala.

* * *

Zeerid se simți ca un tată în timp ce le conducea pe Nat şi pe Arra înapoi la apartamentul lor de lângă lac, dar se simți ca un ratat când văzu cât de ponosit era. Locuiau într-unul dintre conacele transformate în locuințe subvenționate de către

autoritatea planetară. Rugina, sticla spartă, piatra ciobită, dependenții de droguri şi beţivii păreau omniprezenți.

— Arată mai rău decât este de fapt, spuse Nat, suficient de încet pentru ca Arra să nu o audă.

Zeerid aprobă din cap.

— Ai auzit ce s-a întâmplat pe Coruscant? spuse Nat, aparent dornică să schimbe subiectul. E peste tot pe net.

— Am auzit.

— Cum crezi că se va termina?

El ridică din umeri. În timp ce mergeau, îşi ținu ochii deschişi după vreun suspect, dar nu văzu pe nimeni. Cu toate astea, nu putea scăpa de sentimentul că ceva mersese prost. Tipul din parc îi lăsase, pur şi simplu, o impresie ciudată.

Luară un lift şubred şi urcară cele câteva etaje. Zeerid nu intră în apartament, iar Nat nu îl invită înăuntru. Arra îşi întoarse scaunul plutitor, manevrându-l ca o profesionistă în spațiul mic.

— Eşti fiica unui pilot, spuse el.

Ea radie de bucurie.

— Te iubesc, tati.

— Şi eu te iubesc.

O ridică de pe scaun şi o strânse atât de tare încât fata sughiță. Simți absența picioarelor ei ca pe o gaură în inima lui. Nu voia să o lase din brațe, dar ştia că trebuia să o facă. Putea să vadă puțin din micul apartament cu două camere peste umărul lui Nat. O fereastră, o bucătărie.

— O să te întorci curând, tati? întrebă Arra în timp ce o punea înapoi în scaun.

— Da, spuse el, la fel de categoric ca o lovitură de blaster. În curând. Îi fură nasul şi ea chicoti. Ți-l voi da înapoi când mă întorc.

Nat, care stătea lângă ea, îi mângâie părul.

— E timpul pentru teme, Arra. Apoi, ora de culcare.

— În regulă, mătuşă Nat. La revedere, tati, spuse ea, cu ochii înlăcrimați.

Încerca să fie puternică. Zeerid îngenunche.

— Mă voi întoarce în curând. În câteva zile. În regulă?

Ea aprobă din cap, iar el îi ciufuli părul. Ea întoarse scaunul şi se îndreptă spre camera ei. El îndosarie imaginea chipului ei în fişetul memoriei sale.

— Îi place scaunul ăla, spuse Nat. Te-ai descurcat bine, Zeerid.

— Am să vă scot pe amândoi de aici, zise el hotărât. După următoarea treabă...

Nat ridică o mână şi scutură din cap.

— Nu vreau să aud de treaba asta. Vreau doar să-mi promiți că nu-ți vei asuma riscuri inutile.

— Promit, spuse el.

— Ne vedem când te vei întoarce. Suntem bine aici, Zeerid. Nu pare cine ştie ce, dar suntem bine.

El băgă mâna în geacă şi scoase cardul de purtător.

— Sunt peste treisprezece mii de credite pe ăsta. Ia-l. Cumpără ceva frumos pentru tine şi pentru Arra.

Ea se uită la card de parcă ar fi putut să o muşte.

— Treisprezece mii... Îl privi în față. Cum ai făcut rost de suma asta?

El ignoră întrebarea şi ridică cardul până când ea îl luă.

— Îți mulțumesc, Nat. Pentru tot.

O îmbrățișă, gestul fiind la fel de ciudat ca întotdeauna. Se simțea prea slabă, la fel de ponosită ca un pulover vechi. Îşi jură, atunci şi acolo, că îi va scoate pe amândoi din mahala aia. Va face tot ce va trebui să facă.

— Ai grijă de tine, Z-man, spuse Nat.

— O să am. Şi mă voi întoarce curând.

La asta, ea nu răspunse nimic.

În momentul în care uşa se închise şi încuietorile pocniră la locul lor, el apăsă comutatorul din creierul său. Zeerid-tatăl, se topi în fața lui Z-man, soldatul şi contrabandistul. Cu bărbatul din parc totul fusese aiurea, de la păr, la haine, la răceala din ochii lui. Ar fi putut fi un nimeni. Sau ar fi putut fi *cineva*.

Zeerid decise că va zăbovi o vreme în clădirea de apartamente, ferit de ochii lumii, doar pentru a se asigura că Nat şi Arra erau în siguranță. Se postă pe etajul lor şi se făcu comod. Nu mai făcuse serviciu de santinelă de când fusese soldat.

Se simțea bine, totuşi.

* * *

Vrath stătea într-un taxi pe strada din fața clădirii de apartamente ponosite. Mirosul de peşte stricat şi de lac murdar umplea aerul. Privit îndelung, monitorizând mişcările lui Zeerid cu dispozitivul de urmărire. Nu se mai mişcase din loc. Poate că împărțea un apartament acolo cu Nat şi Arra. Îi mai dădu puțin timp, apoi se hotărî să arunce o privire. Îl plăti pe şoferul droid, sări din vehiculul aerian, se feri de cele câteva speedere dărăpănate şi de speederul autobuz public care zbura la joasă înălțime pe stradă şi se îndreptă spre clădirea de apartamente.

* * *

Ochii lui Zeerid se adaptaseră la luminile slabe care pâlpâiau intermitent pe hol. Uşa apartamentului lui Nat şi al Arrei se afla cam pe la jumătatea coridorului. Nu exista nicio altă cale de intrare sau de ieşire din apartament. Tot ce trebuia să facă era să stea de pază pe hol. Capătul îndepărtat al holului se termina cu o fereastră de sticlă crăpată. Partea apropiată se termina cu liftul şi o uşă spre scări. În afară de escaladarea clădirii din exterior, liftul şi scările erau singurele căi de acces la etajul patru. Le putea acoperi pe amândouă.

Se gândi să zăbovească pe hol şi să înfigă țeava blasterului în burta oricui se uita la el aiurea. Dar asta nu ar fi fost de ajuns. Nu voia să atragă prea multă atenție asupra sa şi nu voia să provoace o scenă inutilă. În cele din urmă, se hotărî să se aşeze pe scara de urgență din partea laterală a liftului. Lăsă uşa deschisă, astfel încât să poată vedea liftul, holul şi scările. Decise că avea un câmp bun de tragere.

Scoase pistolul blaster E-9 – mic, compact, dar cu o putere decentă –, îl puse în buzunarul din față al jachetei şi aşteptă. Minutele trecură, se transformară într-o jumătate de oră, o oră, şi începu să creadă că paranoia lui îl servise rău. Clădirea nu era foarte frecventată. Un droid utilitar aproape casat veni cu liftul scârțâitor şi aspiră podeaua, ignorându-l total pe Zeerid. După ce îşi termină măturatul, se retrase într-un dulap de serviciu de lângă lift. Zeerid stătea singur, având drept companie doar gândurile incomode, pe o scară care mirosea a urină şi vomă. Îşi

dezamăgise fiica. Pentru a încerca să îi ofere o viață mai bună, se transformase în genul de om pe care altădată l-ar fi privit cu dispreț. Şi ce avea ea din toate astea? Un apartament ponosit şi un tată absent care ar fi putut muri la următoarea cursă.

Şi un scaun plutitor, îşi aminti lui însuşi. Dar totuşi...

Trebuia să iasă din modul acela de viață. Dar nu avea cum să plece până nu-şi achita datoria față de *Bursă*. Aşa că va face o ultimă cursă până la Coruscant...

Uşa de la parter se deschise cu un scâncet furios. Aproape în aceeaşi clipă, auzi zgomotul ascensorului care urca. Alert şi încordat, se duse la balustrada de la marginea scării şi aruncă o privire în jos. Lumina de la instalația fluorescentă fixată pe tavan la două etaje deasupra lui nu lumina prea bine scara. Umbrele acopereau etajele inferioare, dar lui Zeerid i se păru că vede o siluetă, umanoidă, şi o privi cum începea să urce scările. Între timp, clopoțelul liftului anunță sosirea la etajul patru.

Ținându-şi blasterul în mână, Zeerid se sprijini de peretele de lângă uşa scării. Paşii care veneau de jos îşi continuau ascensiunea lentă. Se opreau din când în când, ca şi cum persoana nu era sigură de destinația sa – sau se oprea să asculte.

Uşile liftului se deschiseră şi Zeerid auzi susurul moale al unei mişcări calme. Uşile se închiseră, iar paşii de pe trepte începură din nou, apoi se opriră.

Zeerid numără până la trei şi băgă capul pe uşă pentru a avea o perspectivă mai bună asupra holului. O siluetă cu pelerină se furişa pe coridor, cam de mărimea bărbatului pe care îl întâlnise în parc. Verifica uşile în căutarea numerelor de apartament. Zeerid nu îi putea vedea mâinile.

Aruncă o privire înapoi spre casa scării, nu auzi nimic şi se furişă pe hol. Silueta se opri în fața apartamentului lui Nat şi consultă un computer portabil de mărimea unei palme, ca şi cum ar fi confirmat o adresă.

Zeerid văzu tot ce trebuia să vadă. Ridică blasterul E-9.

— Tu! Îndepărtează-te de uşa aia.

Silueta se întoarse spre el, întinse mâna spre ceva la nivelul taliei. Zeerid nu ezită. Apăsă pe trăgaci, iar vuietul înăbuşit al blasterului sună ca o tuse politicoasă. În concordanță aproape perfectă cu apăsarea lui pe trăgaci, mişcarea siluetei fu atât de rapidă încât deveni neclară, scoțând un cilindru argintiu care crescu într-o linie verde strălucitoare şi devie proiectilul în podea. Înainte ca Zeerid să mai tragă un foc, silueta îşi înclină capul şi dezactivă sabia.

— Zeerid?

Era o femeie. Zeerid nu îşi coborî nici arma, nici temperatura corpului. Nu reuşea să înțeleagă sensul sabiei de lumină. Era o Jedi?

— Cine eşti? întrebă el.

Silueta îşi dădu gluga pe spate pentru a dezvălui părul lung şi nisipos şi ochii verzi şi calzi pe care Zeerid nu-i uitase niciodată. Căldura şi tensiunea îl părăsiră imediat.

— Aryn? Aryn Leneer? Ce faci aici?

— Te căutam, spuse ea. Făcu semn spre uşa apartamentului lui Nat. M-am gândit să încerc la cumnata ta...

— Eşti singură? Te-a urmărit cineva?

Ea părea surprinsă de întrebările rapide.

— Eu... da, sunt singură. Nu m-a urmărit nimeni.

— Cum m-ai găsit?

— Din noroc. Mi-am amintit numele cumnatei tale. Am sperat că mă poate

ajuta să te găsesc.

— Rămâi acolo, spuse el, şi se grăbi să se întoarcă pe hol spre casa scării.

Se uită în jos şi nu văzu nimic şi pe nimeni. Oricine ar fi fost, dispăruse. Îşi spuse că, probabil, fusese doar un rezident care se întorcea acasă.

Se întoarse şi se trezi uitându-se la fața îngrijorată a lui Aryn. Arăta la fel ca atunci când îl ținuse în brațe în timp ce el plângea după moartea lui Val.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Fără îndoială că îi simțea încordarea.

— Probabil că nimic. Cred că exagerez.

Ea zâmbi, dar el văzu ceva nou în ochii ei – duritate. Nu avea nevoie să fie un utilizator al Forței pentru a şti că ceva era diferit.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă el. Tocmai te-am văzut pe net. Am crezut că eşti pe Alderaan.

Un văl îi căzu peste ochi şi îi blocă expresia. Nu-l mai văzuse niciodată, nu la ea, deşi îşi imagina că propria lui expresie arăta cam la fel atunci când lucra.

— Am fost. Asta este doar o parte din ceea ce vreau să vorbesc cu tine. Am nevoie de ajutorul tău. Putem merge undeva să vorbim?

— Chiar nu este un moment potrivit, Aryn.

— Este important.

El avu o străfulgerare de teamă, gândindu-se că Jedii aflaseră de transportul de *modif-mirodenii*, că aflaseră că el urma să îl livreze şi intenționau să-l oprească. Dar ea nu spuse nimic despre toate astea.

— Este o problemă personală, Z-man. Nu e ceva pentru Ordin.

El răsuflă mai uşor, ba chiar zâmbi la cât de caraghios suna numele lui când îl rostea ea. Poate că suna la fel de prostesc tot timpul. Aruncă o privire înapoi pe hol, spre apartamentul lui Nat. Era închis şi securizat, ca toate celelalte uşi de pe hol. O împuşcătură de blaster şi o sabie activată nu meritau nici măcar o uşă deschisă.

Trebuiau să le ia pe amândouă de acolo. Nu era un loc bun pentru un copil.

Aryn îi atinse brațul.

— Eşti în regulă?

El lăsă să iasă o respirație lungă şi încercă să se elibereze de stres. Reacționa exagerat. De când ajunsese pe planetă, îşi luase toate măsurile de precauție pe care le lua de obicei. Nimeni pe care nu dorea să îl cunoască nu ştia de relația lui cu Arra sau Nat, cu atât mai puțin unde locuiau. Aryn dăduse peste el doar pentru că erau prieteni de mult timp şi ştia numele lui Nat. Bărbatul din parc fusese probabil un nimeni, doar un trecător oarecare.

— Da, sunt în regulă. Ştiu un loc unde putem vorbi. De dragul vremurilor trecute. Dar s-ar putea să trebuiască să scurtăm discuția. Aştept un apel.

Zeerid putea să primească în orice moment semnalul de la Oren.

Ieşiră în stradă şi aşteptă, alături de o mică mulțime, să sosească un autobuz public. Se urcară în el şi acesta porni. Zeerid privi cum clădirea lui Nat şi a Arrei dispărea sub ei. Încercă să îşi umple golul din stomac spunându-şi că vor fi bine.

* * *

Vrath zăbovi în fața intrării pe casa scării apartamentului lui Zeerid.

Dispozitivul de urmărire îi arătase locația lui Zeerid înainte ca acesta să ajungă

la jumătatea scărilor. O ambuscadă sau era doar prudență extremă?

Sprijinindu-se de zidul de cărămidă ponosit, privi cu atenție dispozitivul de urmărire. Îl arăta pe Zeerid îndepărtându-se cu autobuzul speeder. Vrath o văzuse pe femeia care îl însoțea. Nu era Nat. Îşi activă comunicatorul şi chemă restul echipei, care se aflau toți la sau în apropierea portului spațial de la Lacul Yinta.

— Este în mişcare, într-un autobuz, se îndreaptă spre voi. Eu sunt pe drum.

* * *

Zeerid şi Aryn călătoriră în linişte cu autobuzul aerian până la o oprire în apropierea geometriei ruginite şi mari a portului spațial. De acolo, merseră pe jos pe strada aglomerată până la un cazinou pe care îl cunoştea Zeerid, *Spiral Galaxy*, unde lucra Nat. Îi întâmpină o mare copleşitoare de fum, strigăte, lumini intermitente şi muzică. Nu avea să-i audă nimeni acolo. Zeerid o conduse pe Aryn în zona barului, găsi o masă în colț care îi permitea să vadă restul încăperii şi se aşeză. Îi făcu semn chelnerului înainte ca tânărul să ajungă la masa lor. Aryn aruncă o privire prin cazinou, cu mici riduri între sprâncene. Părea să fi îmbătrânit cu zece ani de când o văzuse ultima oară. Îşi închipuia că şi el arăta la fel, dacă nu chiar mai rău.

Era surprins că ea îl recunoscuse. Dar poate că nu-l recunoscuse atât de mult după vedere, cât după simțuri. Se lăsă pe spate în scaun şi vorbi suficient de tare pentru a fi auzit peste sunetul ambiental.

— Ai spus că ai nevoie de ajutorul meu?

Ea aprobă din cap şi se aplecă în față pentru a-şi pune coatele pe masă. Se uita pe lângă el în timp ce vorbea, iar el avea impresia că recita ceva ce repetase.

— Trebuie să ajung pe Coruscant cât mai repede posibil.

— Asta vrem amândoi, chicoti el.

Răspunsul lui o derută.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează. Coruscantul nu este chiar prietenos cu Jedii în acest moment.

— Nu. Şi ceea ce vreau eu… nu este aprobat de Ordin.

Răspunsul ei îl năuci. Niciodată nu auzise ca Aryn să încalce ordinele.

— Serios?

— Serios.

— O să vrei să aştepți până când se vor încheia negocierile de pe Alderaan, nu? Să vezi cum se aranjează lucrurile? Poate vreo săptămână…

— Nu pot să aştept.

— Nu? De ce?

Ea se foi pe scaun ca şi cum ar fi vrut să pună o oarecare distanță între ei, pentru o minciună, probabil.

— Trebuie să iau ceva de la Templu.

— Ce?

— Ceva personal.

El se aplecă înainte, apropiindu-se de ea, reducând spațiul pentru minciuni.

— Aryn, nu ne-am mai văzut de ani de zile. Apari dintr-o nebuloasă şi îmi spui că vrei ajutorul meu pentru a ajunge pe o lume abia cucerită de Imperiu şi că ceea ce faci nu este aprobat de Ordin. O lăsă să se gândească la asta pentru o clipă înainte să continue. Poate că vreau să te-ajut cu ceea ce ai de făcut. Poate că aş putea.

Ea ridică privirea când îl auzi, cu speranță în ochi.

— Ai fost alături de mine când am trecut printr-o perioadă grea. Dar trebuie să înțeleg ce se întâmplă cu adevărat aici.

Ea zâmbi şi clătină din cap.

— Mi-a fost dor de tine şi nu mi-am dat seama.

El simți că i se aprind obrajii şi încercă să-şi ascundă disconfortul. Bineînțeles, nu putea să ascundă nimic de ea. Ar fi simțit căldura pe care cuvintele ei o stârneau în el. Ea îşi împinse scaunul înainte şi îşi încrucişă mâinile pe masă. El era conştient de cât de aproape erau mâinile ei de ale lui. Se părea că şi lui îi fusese dor de ea.

— Atacul a ucis pe cineva la care țineam.

Sentimentul de deznădejde pe care îl simți îl surprinse.

— Un soț?

Jedii puteau măcar să se căsătorească? Nu ştia. Dar ea clătină din cap.

— Maestrul meu. Ven Zallow.

— Îmi pare rău.

Îi atinse mâna în semn de compasiune şi asta îl stârni atât de tare încât şi-o retrase imediat. În mod surprinzător, nu văzu durere în expresia ei, ci furie.

— Templul are înregistrările video ale atacului. Trebuie să văd cum a murit.

— Ar fi putut fi o bombă, Aryn. Orice.

Ea scutură din cap înainte ca el să-şi termine fraza.

— Nu. A fost un Sith.

— Ştii sigură asta?

— O ştiu. Şi vreau să-l văd pe acel Sith, să-i ştiu numele.

El avu o intuiție.

— Vrei să-l omori.

Ea nu îl contrazise. El lăsă să-i scape un fluierat.

— La naiba, Aryn, am crezut că ai venit aici să mă arestezi.

— Să te arestez? De ce?

— Nu contează, zise el. Nu e de mirare că Ordinul nu a aprobat plecarea ta. Cum s-ar potrivi asta cu negocierile de pace? Vorbeşti despre asasinarea cuiva.

Răceala din ochii ei era ceva nou pentru el.

— Vorbesc despre răzbunarea Maestrului meu. Ei l-au ucis, Zeerid. Nu voi lăsa să rămână aşa. Crezi că nu ştiu exact ce fac? Şi cât mă va costa?

— Nu, nu cred că ştii.

— Te înşeli. Vreau să mă ajuți, Zeerid, nu să-mi ții o predică. Acum, trebuie să ajung pe Coruscant. Mă vei ajuta?

Lucrase singur de când plecase din armată. Prefera să fie aşa. Dar să lucreze cu Aryn era întotdeauna... bine. Dacă avea de gând să zboare cu cineva, ea ar fi fost persoana. Comunicatorul lui bâzâi. Îl verifică, văzu un mesaj criptat de la Oren şi îl decriptă. *Bunurile sunt la bordul lui Grăsanului. Pleacă imediat. Marfa e fierbinte.*

Privi peste masă la Aryn.

— Sincronizarea ta este bună.

Ochii ei formară o întrebare.

— Şi eu zbor spre Coruscant. Chiar acum.

— Ce? păru ea uimită.

El îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare.

— Vii?

Ea rămase pe scaunul ei.

— Zbori spre Coruscant? Acum?

— Chiar acum.

— Atunci da, vin, spuse ea ridicându-se în picioare.

— Orice navă ai pilotat până aici, trebuie să o laşi. Vom lua doar nava mea.

Aryn apăsă pe comunicatorul ei şi vorbi peste sunetele cazinoului.

— T6, pune *Raven* în izolare. Plec de pe planetă. Monitorizează canalul nostru subspațial obişnuit şi te voi contacta când voi putea.

Bipurile de răspuns ale droidului se pierdură în gălăgie. Începură să-şi facă drum prin mulțime. Aryn îl apucă de braț şi îi trase urechea spre gura ei.

— Nu poate fi o coincidență, să ştii. Gândeşte-te la sincronizare. Forța ne-a adus aici, în acest moment, pentru a ne putea ajuta unul pe celălalt. Vezi asta, nu?

La o masă din apropierea lor, clopoțelul sună şi un Zabrak îşi ridică brațele în aer, strigând de bucurie.

— Potul cel mare! spuse Zabrakul. Potul cel mare!

Zeerid decise că trebuie să-i răspundă. Strigă peste zgomot:

— Dacă Forța ne-a adus împreună, atunci are un simț ciudat al umorului.

Ochii ei se îngustară într-o întrebare.

— Despre ce vorbeşti?

El ezită.

— Ascultă, ceea ce fac eu face ca ceea ce faci tu să pară muncă de caritate.

Expresia ei căzu şi corpul ei se înclină uşor pe spate.

— Ce vrei să spui?

— O să-ți mai dau o şansă să pui întrebarea asta înainte să-ți răspund. Înainte să o faci, înțelege că aş fi făcut această cursă chiar dacă ai fi venit sau nu, Aryn. Nu sunt mândru de asta, dar trebuie să o fac. Acum, mai vrei să ştii?

— Da, spuse ea şi clipi. Dar mai târziu. Chiar acum – şi nu te uita în jur – sunt câteva persoane care ne privesc.

Cu un efort de voință îşi ținu ochii pe ea. Oren îi spusese că încărcătura era *fierbinte*, dar nu-şi dăduse seama că era atât de *fierbinte*. Simulă un zâmbet.

— Unde? Câte?

— Două, din câte văd. Un bărbat uman la bar, cu o jachetă maro, păr lung şi negru. Iar în dreapta mea, un alt bărbat uman cu o haină lungă, neagră, şi mănuşi.

— Eşti sigură? întrebă el aprobând din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu ceva ce spusese ea.

— În mare parte.

— Cum facem? întrebă el.

Ciudat cum reveneau atât de uşor în vechile roluri. Ea dând ordine şi el ascultându-le.

— Facem pe proştii şi ne îndreptăm spre portul spațial. Vom evalua în timp ce mergem. Apoi...

— Apoi?

Mâna ei se duse sub mantie, la mânerul sabiei de lumină.

— Apoi improvizăm.

El făcu un inventar mental al tuturor armelor pe care le purta şi al locației lor.

— Destul de bine, spuse el şi se îndreptară spre ieşire.

Capitolul 7

Naveta îi duse pe Eleena şi Malgus spre crucişătorul *Valor*. Malgus privise prin unul dintre hublouri în timp ce străbăteau atmosfera. Simțise ochii Eleenei asupra lui, dar nu se întoarse spre ea. Gândurile lui erau la Forță, la Imperiu şi la modul în care cele două păreau să devină divergente în ochii lui. Întrebarea era una singură – ce va face în această privință?

Vocea pilotului se auzi pe difuzor.

— Darth Malgus, Darth Angral doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

Malgus înclină capul în semn de întrebare. Se uită la Eleena, dar ea privea în altă parte, pe hublou, spre suprafața îndepărtată a Coruscantului.

— Fă-mi legătura cu el.

Micul ecran video din compartimentul pentru pasageri al navetei se aprinse şi proiectă o imagine holografică a lui Darth Angral. Stătea la acelaşi birou din camera Cancelarului de după care îi ținuse anterior lecții lui Malgus.

Malgus se întrebă dacă Adraas mai era acolo.

— My lord, spuse Malgus, deşi cuvintele păreau false.

— Darth Malgus, văd că ți-ai recuperat… partenera. Mă bucur pentru tine.

— O duc pe *Valor*, apoi mă voi întoarce la suprafață pentru a asista…

Angral ridică o mână şi scutură din cap.

— Nu e nevoie de asta, prietene. Prezența ta pe Coruscant nu mai e necesară. În schimb, vreau să comanzi blocada şi să asiguri culoarele hiperspațiale.

— My lord, orice ofițer ar putea…

— Dar eu îți ordon ție să faci asta, Darth Malgus.

Malgus se uită la imaginea lui Darth Angral pentru o lungă perioadă de timp înainte să aibă încredere în el însuşi că poate răspunde.

— Foarte bine, Darth Angral.

Întrerupse conexiunea, iar imaginea se scufundă din nou în ecran. O durere de cap i se înrădăcină la baza craniului. Simțea cum îi pulsau venele din cap, fiecare bătaie amplificându-i deziluzia, furia crescândă. Nu avea nevoie să fie priceput în manevre politice pentru a înțelege că Angral, ordonându-i un rol neimportant, îi transmitea mesajul clar că nu mai era în grațiile sale. Angral îl folosise suficient de mult timp pentru a asigura succesul cuceririi Coruscantului, iar acum era dat la o parte în favoarea Lordului Adraas. În decurs de o zi, devenise din cuceritorul Coruscantului un Darth de mâna a doua.

Se mai uită o dată la Eleena, întrebându-se cât de multe înțelegea ea. Ea nu se uita la el, ci doar continua să privească prin hublou.

* * *

Pietonii se înghesuiau pe strada cețoasă din fața cazinoului. Mirosul lacului era puternic: peşti morți şi alte descompuneri organice. Zeerid mătură mulțimea cu privirea, căutând pe oricine care i s-ar fi părut suspect. Văzu douăzeci de bărbați pe strada aglomerată care ar fi putut să se uite la el.

— Nu pot detecta pe nimeni în mulțimea asta, spuse el.

Doi Houki beți trecură clătinându-se, strigând un cântec în limba lor maternă. Un tânăr Bothan îşi tura motorul swoopului şi se ridica în aer. Omniprezentele taxiuri aeriene erau aliniate pe stradă. Vehiculele private şi un autobuz public zburau pe deasupra lor.

— Continuă să te mişti, spuse Aryn. Însă fără să pară că ai vreo urgență.

Portul spațial ocupa câteva cartiere începând de peste drum de ei. Panourile publicitare digitale lipite pe părțile sale laterale redau reclame pentru orice, de la case de vacanță la băuturi energizante şi consiliere pentru reducerea datoriilor. Zeerid simpatiză cu ultima.

Mişcându-se cu o dezinvoltură forțată, trecură strada, stârnind un claxon şi un pumn ridicat, şi se îndreptară spre cea mai apropiată intrare în spațioport.

— Nu te uita înapoi, spuse Aryn. Sunt acolo.

— De unde ştii?

— Ştiu.

Uşile de la portul spațial se deschiseră. Vagonetele cu bagaje trase de droizi trecură prin uşi, urmate de o duzină de nou sosiți din mai multe specii inteligente. Când uşile se închiseră în urma lor, întrerupseră glasurile taximetriştilor.

* * *

Vrath stătea pe o bancă din portul spațial, presat între o femelă Rodiană în stânga sa şi un mascul Ithorian în dreapta. Ithorianul mirosea a piele tăbăcită şi fredona o melodie prin cele două guri ale sale. Vrath îndură şi îi privi pe Zeerid şi pe femeie intrând în spațioport. Zeerid se uita în jur, cu ochi suspicioşi. Dar Vrath îşi petrecuse ani de zile perfecționându-şi propria invizibilitate, o abilitate neprețuită pentru un lunetist, iar ochii lui Zeerid trecură pe lângă el.

Şopti ordinele, sunetul fiind inaudibil pe deasupra agitației din portul spațial. Implantul din maxilar îi amplifică cuvintele şi le trimise către căştile echipei sale.

— Este precaut. Păstrați distanța.

Vrath nu voia ca Zeerid să simtă pericolul şi să fugă înainte ca el să localizeze încărcătura. Echipa lui pătrunsese la bordul navei lui Zeerid acum câteva ore şi o percheziționase. Nu găsiseră nimic şi, în afară de o vizită de rutină a unuia dintre droizii de întreținere din port, nimeni nu mai fusese la bord de atunci. Doi membri ai echipei sale erau staționați lângă navă, supraveghind-o.

Vrath îi urmărea pe Zeerid şi pe femeie cu vederea periferică şi, folosindu-şi implantul auditiv, îi asculta cât putea de bine peste sunetele din port.

* * *

Zeerid studie fețele celor din jur, căutând pe oricine care i-ar fi putut urmări. Fețele se confundau unele cu altele. Avea senzația că urmăritorii lor îi respirau în ceafă. Neputându-se opri, se întoarse şi aruncă o privire în spate.

Prin marea de chipuri, îi zări pe cei doi bărbați pe care Aryn îi descrisese în cazinou. Amândoi îl văzură uitându-se la ei. Îşi întoarse privirea, blestemându-se.

— Ei ştiu că noi ştim, spuse el.

Aryn se holba la un ecran video montat pe perete care arăta un reportaj despre

negocierile de pe Alderaan. O RUPTURĂ ÎN NEGOCIERI? arătase legenda.

Vorbea un bărbat uman, cu părul negru pieptănat de pe fața ridată. Zeerid nu îl recunoscu. Eticheta de sub imaginea sa îl numea LORD BARAS.

— Ai auzit ce am spus, Aryn?

Ea îşi desprinse cu greu ochii de pe ecran.

— Te-am auzit. Ce crezi că vor?

Zeerid îşi făcuse o mulțime de duşmani de când semnase cu *Bursa*, dar se gândea că cei care îi urmăreau voiau *modif-mirodenia*.

— Vor încărcătura pe care o ducem pe Coruscant, spuse el.

Se urcară pe un trotuar automat care îi purtă repede prin port. Prin ferestrele de oțel transparent de pe un perete, putură vedea cargoboturi şi alte nave mici aşezate pe platformele de aterizare ale portului. Droizi macara încărcau şi descărcau marfa. Se folosi de reflexie pentru a determina dacă oamenii încă erau în spatele lor.

Erau. Dar tot nu-şi putea da seama dacă erau mai mulți sau doar cei doi.

— Tocmai s-au urcat pe trotuarul automat în spatele nostru, spuse Zeerid, în timp ce bărbații îi urmau pe centură.

— Spune-mi ce anume este, Zeerid. Marfa.

El nu ezită, deşi nu se uită la ea când răspunse. În schimb, îşi privi propria reflexie în oțelul transparent.

— *Modif-mirodenii*.

Ea nu spuse nimic pentru o vreme, iar lui nu-i plăcu importanța tăcerii.

— Cum ai ajuns să transporți *modif-mirodenii*? întrebă ea în cele din urmă.

Lui îi displăcu şi mai mult acuzația pe care o auzi în tonul ei şi se întoarse cu fața la ea.

— Cum de te-ai certat cu Ordinul şi ai plecat să încerci să ucizi pe cineva? E o poveste lungă, nu? Ei bine, la fel este şi a mea.

Ea se holba la fața lui, cu ochii ei verzi şi larg deschişi. El văzu în ei mai multă durere decât văzuse vreodată până atunci.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, Zeerid. Nu am vrut...

— Nu sunt mândru de asta, Aryn.

— Ştiu.

Clar ştia. Îi simțise vinovăția, îndoiala.

— Facem ceea ce facem, spuse ea.

— Facem ceea ce trebuie să facem.

— Corect, spuse ea. Ceea ce trebuie să facem.

Au coborât de pe trotuar, urcând un etaj cu o scară automată. El continuă să-i privească pe cei doi bărbați din spatele lor. Nu făcuseră nicio mişcare pentru a reduce distanța dintre ei.

— Ce aşteaptă? întrebă Aryn.

Zeerid se întrebase acelaşi lucru, dar în curând îşi dădu seama.

— Nu au aflat dacă eu ştiu unde este mirodenia.

În față, văzu platforma de aterizare unde era andocat *Grăsanul* ca *Piticul Roşu*. Un vagonet lung de marfă trecea pe lângă el. Un pluton de droizi de întreținere se târa pe lângă navă. Un bărbat şi o femeie din fața navei îşi făcură cu mâna, zâmbiră, se îmbrățişară şi merseră mai departe. Alți doi bărbați din apropiere îi atraseră atenția. Unul stătea pe un scaun lângă uşa care ducea spre pista de aterizare. Avea un computer portabil deschis în poală, dar nu îi dădea atenție. Cel de-al doilea era

cu fața la fereastra din oțel transparent, aparent privind spre pista de aterizare. Zeerid îşi imaginã cã îi privea în reflexia acesteia cum se apropiau.

— Ştii unde este? întrebă Aryn.

— E pe nava mea, zise el. Cei de la *Bursă* folosesc droizi de mentenanță piratați pentru a strecura încărcături ilicite pe navele care le transportă marfa.

* * *

Vrath mergea alături de o femelă Twi'lek care purta o mică geantă de călătorie. Rămase aproape de ea şi lăsă limbajul corpului să sugereze că erau împreună. Când auzi cuvintele lui Zeerid prin intermediul implantului auditiv, se blestemă pentru că nu observase ceea ce fusese evident – droidul de întreținere fusese deturnat cu o programare ascunsă pentru a încărca marfa.

Vrath nu avea la îndemână puterea de foc necesară pentru a distruge nava lui Zeerid, aşa că avea să fie nevoit să aleagă calea cea grea.

— Încărcătura se află pe nava țintei, iar ținta nu trebuie să urce la bord, spuse el, cuvintele sale fiind suficient de puternice pentru ca femela Twi'lek să se uite la el suspicioasă şi să se îndepărteze.

— Keene, îi spuse el şoferului speederului pe care îl staționase afară. Fii pregătit pentru o evacuare de pe pista de aterizare a țintei.

Vrath îşi scoase blasterul şi porni prin mulțime.

— Toată lumea la pământ!

* * *

Bărbatul care se afla cu fața la fereastra din oțel transparent se întoarse, în timp ce bărbatul de pe bancă îşi lăsă deoparte computerul portabil şi se ridică.

— Iată-i că vin, spuse Zeerid.

Aryn îşi lăsă mâna să cadă spre mânerul sabiei de lumină.

— Îi văd.

Zeerid aruncă o privire înapoi şi îi văzu pe cei doi bărbați care îi urmăriseră de la ieşirea din cazinou mişcându-se în pas rapid, apoi în fugă, prin mulțime. Amândoi îşi întinseră mâinile spre armele de la spate. Un al treilea bărbat pe care Zeerid nu-l observase până atunci, dar care îi părea vag familiar, striga ca toată lumea să se arunce la pământ şi trase un foc de blaster în tavanul înalt. Panica cuprinse mulțimea. Țipetele izbucniră din toate părțile şi lumea se aruncă la pământ sau se ascunse după bănci şi scaune. Zecile de droizi din apropiere se opriră din treabă şi priviră în jur, confuzi, programarea lor făcându-i să reacționeze greu la neprevăzut.

Cei doi bărbați dintre Aryn şi Zeerid şi navă aveau blasterele în mână, trăgând în timp ce se apropiau. Sabia lui Aryn se aprinse, făcu un arc rapid în fața lor şi devie focurile de armă în tavan şi podea.

Urmară alte țipete. Mirosul acru al blasterelor descărcate umplea aerul.

Zeerid îşi scoase blasterul de la subsuoară şi trase două focuri în unul dintre cei doi bărbați. Impactul îl zbură pe bărbat din picioare şi îi lăsă cămaşa carbonizată şi două găuri negre în piept. Zeerid o apucă pe Aryn şi o trase în jos, în spatele corpului în formă de cutie al unui droid de întreținere staționat, în timp ce bărbatul supraviețuitor din fața lor riposta şi cei trei bărbați care se apropiau din spate

deschideau focul. Un proiectil zgârie talpa cizmei lui Zeerid şi lăsă o urmă fumegândă şi neagră. Droidul în spatele căruia se adăposteau vibră sub impactul loviturilor.

— Nu te mişca, droidule, spuse Zeerid.

Dar nu s-ar fi putut mişca nici dacă ar fi vrut. Fumul se ridica din găurile din corpul său, iar scânteile ieşeau din el.

— Trebuie să ajungem la nava mea, spuse Zeerid.

— Vor veni autoritățile...

Zeerid clătină din cap.

— Prea multe întrebări, Aryn. Am mirodenii la bord. Vor confisca nava şi ne vor aresta pe amândoi. Trebuie să plecăm. Acum.

Bărbații din spate se apropiară, folosind băncile, scaunele şi corpurile trecătorilor şi pe ale droizilor ca acoperire în timp ce alergau.

Țipetele şi strigătele civililor făceau să fie greu să mai gândeşti ceva.

— Vreau doar încărcătura, strigă unul dintre bărbați, aparent liderul, pe deasupra tumultului.

Ca răspuns, Zeerid ieşi din spatele droidului şi trase trei focuri rapide. Nu nimeri pe nimeni, dar îi împinse la pământ pe toți cei trei bărbați din spatele lor. Se întoarse spre bărbatul din fața lor exact la timp pentru a vedea flacăra roşie de la gura țevii blasterului, proiectilul izbindu-l în piept şi trimițându-l într-o alunecare de trei metri pe podea. Impactul îi luă aerul din plămâni şi îl lăsă gâfâind. Fumul negru urca în spirală din gaura făcută în vesta lui blindată. Mai fusese lovit şi înainte şi îşi păstrase luciditatea, în ciuda durerii şi a dificultăților de respirație.

— Sunt lovit, spuse el.

Se rostogoli pe burtă şi trase cât de repede putea să apese pe trăgaci spre cei trei bărbați din spatele lor. Aceştia răspunseră la fel. Proiectilele de blaster făcură găuri în podeaua din jurul lui. Bucăți de gresie zburară prin aer. Abia dacă mai auzea ceva peste zgomotul împuşcăturilor de blaster şi al țipetelor civililor.

Un foc de armă de la liderul atacului, cel care îi părea atât de familiar, îl lovi pe Zeerid în umăr. Încă o dată, armura îl scuti de răni serioase, dar impactul îi trimise un şoc de durere de-a lungul brațului, lăsându-i mâna amorțită şi îi trimise blasterul pe podea. Se opri chiar în fața unei femele Zeltron care stătea întinsă pe podea. Îi întâlni privirea ochilor mari şi îi văzu frica. Ea nu făcu nicio mişcare spre blaster.

Se rostogoli pentru a se adăposti departe de femeie, în timp ce tot mai multe focuri de armă de la cei trei bărbați îl prindeau în capcană. Lângă el, un civil gemea, probabil că fusese lovit de focul încrucişat. O femeie țipă. Trebuia să se îndepărteze.

Dar înainte să poată să se ridice, Aryn era deasupra lui, sabia mişcându-se ca o ceață care forma un cocon de lumină verde în jurul lor, deviind proiectilele blasterelor în toate direcțiile. Îl apucă de subsuoară şi îl ajută să se ridice în picioare, în timp ce devia proiectilele.

— Sus, spuse ea. Sus.

El încă nu-şi recăpătase suficient respirația pentru a răspunde, dar cu ajutorul ei se ridică în picioare. Brațul drept îi atârna ca o bucată de carne. Întinzând mâna stângă în spate, la şale, scoase blasterul E-9 pe care îl ținea acolo.

— Nava, spuse el, încă luptându-se pentru aer.

Aryn făcu un gest către un vagonet de marfă din apropierea celor trei bărbați care trăgeau în ei din spate. Cele şase vagoane se repeziră spre bărbați, propulsate de puterea ei. Aceştia se aruncară la o parte, iar Aryn şi Zeerid se repeziră spre

Grăsanul. Singurul om care stătea între ei şi navă trase o dată, de două ori, iar Aryn devie ambele focuri. Zeerid îndreptă E-9 spre el şi trase. Împuşcătura îl lovi pe om în frunte şi acesta căzu pe spate, cu ochii larg deschişi, cu sângele băltind, mort.

În timp ce se îndreptau spre navă, răsunară mai multe focuri de blaster şi lama lui Aryn bâzâi. Energia armei făcu să i se ridice părul în cap lui Zeerid. Săriră peste mort şi trecură prin uşile de oțel transparent spre pista de aterizare. Uşile alunecară în urma lor, oprind țipetele civililor. Zeerid era recunoscător pentru asta.

Focuri de armă izbiră uşile. Zgomotul speederelor, al swooporilor şi al altor nave din apropiere făceau aerul să zumzăie. Împuşcăturile răsunară de sus şi din dreapta. Un proiectil o atinse pe Aryn în gambă şi o făcu să cadă.

Un speeder fără însemne, cu cockpitul deschis, apăru din dreapta, iar pilotul, un bărbat uman, trăgea peste bord. Zeerid se ghemui, cu o mână pe Aryn, în timp ce trăgea trei focuri cu E-9, încercând să țintească propulsoarele gravitaționale ale speederului, dar nu nimeri decât fuzelajul din jur. Împuşcăturile nu produseră nicio pagubă, aşa că ținti spre cabina de pilotaj. Încercând să evite focul lui Zeerid, pilotul supracompensă, iar speederul se întoarse brusc spre dreapta. În timp ce pilotul se străduia să recapete controlul, Zeerid o apucă pe Aryn cu brațul său bun şi o trase în picioare.

— Sunt bine, spuse ea. Du-te, du-te.

Sirenele țipau în depărtare, anunțând sosirea autorităților portuare.

Sprijinindu-se unul de brațul celuilalt, şchiopătară până la uşa de intrare şi Zeerid introduse codul. În spatele lor, uşile platformei de aterizare se deschiseră. Împuşcăturile răsunară pe corpul *Grăsanului*. Zeerid trase câteva focuri oarbe în spatele lui. Aryn devie alte două proiectile în peretele etanş.

Uşa navei aluneca prea încet. Zeerid o apucă pe Aryn şi se urcară înăuntru înainte ca uşa să fie complet deschisă. Apăsă butonul pentru a o închide, iar uşa se opri şi inversă mişcarea.

— Trebuie să plecăm de aici. Eşti în regulă?

— Sunt bine, spuse ea.

Rana de pe gamba ei arăta urât, dar părea o zgârietură. Culoarea roz, crudă, a cărnii ei era mărginită de linii negre de piele carbonizată.

El năvăli pe coridoarele *Grăsanului* până când ajunse în cabina de pilotaj, se trânti pe scaunul pilotului şi porni motoarele. Brațul amorțit îi îngreuna munca, dar reuşi. Se uită din cabina de pilotaj după speeder şi îl văzu deasupra lui.

L-ar fi lovit dacă nu se dădea la o parte.

Propulsoarele se activară şi *Grăsanul* se ridică de pe platformă. Speederul se roti în lateral. Pilotul trase cu sălbăticie spre cabina de pilotaj, dar cupola din oțel transparent a *Grăsanului* respinse focurile de armă fără nici măcar o urmă.

Zeerid se gândi să distrugă speederul cu tunurile cu plasmă ale *Grăsanului*, dar resturile care ar fi căzut ar fi putut răni vreun nevinovat.

— Consideră-te norocos, amice.

Când avu zece metri altitudine, activă motoarele ionice şi *Grăsanul* țâşni spre cer. Monitoriză scanerele pentru a se asigura că nu-i urmărea nimeni. Când nu văzu nimic, se relaxă puțin. Îşi testă brațul şi constată că nu era rupt, doar foarte vânăt. Simțurile începuseră deja să îi revină în mână.

Odată ce nava intră în atmosferă, o puse pe pilot automat şi se grăbi să se întoarcă în cală pentru a vedea ce face Aryn.

* * *

Vrath îşi puse arma încă fierbinte în toc în timp ce privea nava lui Zeerid ridicându-se pe cerul nopții de pe Vulta. Motoarele ionice ale navei se coloraseră în albastru, iar cargoul accelera în întuneric şi se amesteca cu restul traficului de noapte. Blestemă în timp ce privea ruinele ambuscadei lor: doi dintre oamenii lui erau morți, unul rănit, autoritățile erau pe drum, iar el nu capturase şi nici nu distrusese mirodeniile. Huttii aveau să fie nemulțumiți.

Sute de fețe îi priveau prin ferestrele de oțel transparent ale portului spațial. În spatele lor, văzu droizii şi ofițerii de securitate în uniformă albastră care se deplasau cu viteză pe pasarelele automate. Unii dintre privitori se întoarseră spre ofițeri, arătând cu degetul în exterior spre Vrath şi ai săi. În depărtare se auzeau sirene.

— E timpul să ne retragem, şefu', spuse Deron.

Vrath aprobă din cap. Regreta că îşi lăsa morții în urmă, dar identitatea lor nu le-ar fi spus nimic autorităților. Cu toții fuseseră modificați chirurgical de mai multe ori. Identitățile lor actuale nu ar fi putut fi urmărite către Hutti.

Keene aşeză speederul pe pista de aterizare. Vrath, Deron şi Lom urcară în el.

— Mişcați-vă, spuse Vrath.

Keene ridică speederul şi apăsă accelerația. Vântul îi bătea cu putere. Keene ținu speederul jos şi se amestecă în traficul din inima Lacului Yinta. Vrath ținea un ochi în spatele lor după urmăritori, dar nu văzu niciunul.

— Suntem în regulă, spuse el.

Keene încetini speederul şi schimbă cursul, îndreptându-se spre casa lor conspirativă. Lom începu un şir de înjurături care dură trei minute. Când termină, Deron spuse:

— Huttii nu au spus nimic despre implicarea Jedilor.

— Nu, nu au spus, fu de acord Vrath, deşi se îndoia că cel care păstra contactul cu Huttii ştia ceva.

— Ce treabă au Jedii cu un contrabandist de mirodenii? întrebă Deron.

Vrath clătină din cap, meditând. Implicarea Jedi nu avea sens, decât dacă...

— Poate că Jedii vor să-şi pună un agent pe Coruscant şi se folosesc de un contrabandist pentru a-l duce acolo.

Deron bombăni, părând neimpresionat de explicație.

— Atunci cum vor trece de blocada Imperială ca să ajungă pe Coruscant? Nu poate zbura, pur şi simplu, până la crucişătorul Imperial.

— Nu, spuse Vrath, încă gândindu-se. Nu pot. Dar trebuie să aibă ceva în minte. Mirodenia trebuie să ajungă acolo şi încă repede.

— Corect.

Vrath se hotărî.

— Keene, du-mă la *Razor*.

— De ce? Ce ai de gând să faci? întrebă Deron.

— Voi zbura eu până la crucişătorul Imperial.

— Ce?

Vrath nu pierdu timpul cu explicații suplimentare. Autoritățile îi vor căuta după ce vor analiza înregistrările video ale bătăliei din portul spațial. Probabil că şi *Bursa* avea deja înregistrarea video. Îi vor vâna şi ei pe Vrath şi echipa lui.

— Mergeți la navele voastre şi plecați de pe planetă, spuse Vrath.

Echipa lui aterizase în tufişurile din afara Lacului Yinta şi nu se înregistrase la controlul planetar.

— Ne întâlnim peste trei zile standard la locul obişnuit de pe Ord Mantell.

Avea să mai aibă o şansă de a opri mirodeniile.

* * *

Zeerid o găsi pe Aryn şchiopătând pe coridor spre cabina de pilotaj.

— Am plecat, spuse el. În siguranță, se pare. Nu am decât trafic normal pe scanere.

— Bine. Acum ce facem?

— Acum mergem pe Coruscant.

— Cum vom trece de blocada Imperială? spuse ea.

— Ah. Ei bine, asta e complicat. De ce nu te duci să te ocupi de piciorul ăla?

— De ce nu te ocupi tu de brațul ăla?

— Trebuie să arunc o privire la încărcătură. Nu e nevoie să vii.

— Cred că nu voi veni.

El aprobă din cap.

— Infirmeria este în față şi la tribord.

Ea zâmbi.

— Kolto pentru tăieturile tale.

— Kolto pentru tăieturile tale, repetă el o zicală de-a soldaților pentru îngrijirile medicale acordate pe teren. Este mâncare în bucătărie, mai spuse el. Batoane proteice şi suplimente de glucoză, în principal. Serveşte-te.

— Încă mănânci ca un soldat.

— Încă fac multe lucruri ca un soldat.

Doar că nu cele mai importante lucruri.

Ea plecă, iar el se îndreptă spre cala de marfă, furişându-se pe lângă lăzi ca şi cum ar fi fost un animal uşor de speriat. Erau mici, poate cu latura de un metru, minuscule în cala altfel goală. Nu ştia la ce se aşteptase. Presupusese că va fi ceva mai mare. Părea să aibă prea multe probleme pentru nişte containere atât de mici. Îşi trecu mâinile peste ele şi decise că, până la urmă, nu voia să vadă mirodeniile.

Se îndreptă înapoi spre cabina pentru a-şi pilota nava. Semnalul lui Oren clipea deja. Apăsă pe recepție.

— Spune, zise el.

— Hackerii noştri au deja filmul de la portul spațial. Am văzut micul vostru incident.

— Incident? Am fost împuşcat. De două ori.

— Recunoaşterea facială a liderului aparent al echipei de asasini îl identifică drept Vrath Xizor. Oren chicoti. Se pare că este un profesor de şcoală primară din Nucleu.

— Cred că putem presupune cu siguranță că este fals. Cine este, Oren?

— Un agent liber profesionist, credem noi. Probabil că lucrează pentru Hutti. Nu vor ca mirodeniile să ajungă pe Coruscant. Sunt... în dezacord cu cumpărătorul nostru.

Hutti. Se părea că erau implicați în toate.

— Asta e tot ce ai? îl întrebă Zeerid.

— Asta e tot ce am. Cum plănuieşti să duci mirodenia pe Coruscant, Z-man?

— Nu-ți spun nimic, Oren. Aveți o scurgere de informații în organizația voastră. O voi duce. Asta e tot ce trebuie să ştii.

Oren chicoti.

— La revedere, Z-man.

În spatele lui, Aryn îşi curăță gâtul. Zeerid nu se putu hotărî să stabilească un contact vizual cu ea. Începu să introducă coordonatele în navicomputer, iar Aryn se aşeză cu grijă pe scaunul copilotului. Trecuse mult timp de când mai împărțise cabina de pilotaj cu cineva. Ea îşi bandajase deja gamba.

— Bandajul arată bine, spuse el.

— Mulțumesc. Se uită la calculele din navicomputer. Asta nu ne va duce la Coruscant.

— Nu, spuse el. Ne va duce în sistemul Kravos.

— E un sistem mort, spuse ea. La marginea spațiului Imperial.

El aprobă din cap.

— Convoaiele de aprovizionare opresc acolo pentru a căuta hidrogen printre giganții gazoşi.

— Nu înțeleg. Care este planul pentru a ajunge pe Coruscant?

— Credeam că ai tu un plan, spuse el.

— Ce?

El zâmbi.

— Glumesc.

— Nu e amuzant. Planul, Zeerid.

El aprobă din cap.

— Este periculos.

Aryn nu păru deranjată. Se uita fix la fereastra cabinei de pilotaj în timp ce zburau prin spațiu, aşteptând ca el să-i explice planul. El încercă să o facă.

— Mă duc să *agăț Grăsanul* de o navă Imperială.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă exact ceea ce pare a fi. Am auzit despre asta la şcoala de zbor, în timpul serviciului.

— Ai auzit despre asta?

Zeerid continuă ca şi cum ea nu ar fi spus nimic.

— Cu secole în urmă, contrabandiştii obişnuiau să sară în şi din hiperspațiu la milisecundă după o navă de-a Republicii, să zicem o navă mare de aprovizionare, care se îndrepta spre Coruscant. Contrabandistul ieşea din hiperspațiu şi se răcea, cu excepția propulsoarelor.

Aryn se gândi la asta.

— E greu de detectat pe senzori.

— Corect, dar numai dacă ieşi în umbra navei de aprovizionare. Şi numai dacă ieşi şi te răceşti imediat.

— Ar trebui să ştii exact unde vor fi.

— Au făcut-o ei atunci. O vom face şi noi acum.

Zeerid cunoştea toate detaliile fiecărui culoar hiperspațial din Nucleu. Dacă ştia unde intrau navele imperiale în hiperspațiu şi care era destinația lor finală, ştia şi unde vor ieşi.

— Şi apoi ce facem?

— Apoi te *agăți*.

Ochii lui Aryn păreau la fel de mari ca ai unui Rodian.

— Te *agăți*?

— Cu un sigiliu electromagnetic. Partea asta e uşor de făcut.

— Te vor simți.

Zeerid clătină din cap.

— Trebuie să fie o navă destul de mare şi trebuie să te prinzi de o cală de marfă sau ceva asemănător. Ceva care probabil va fi gol. Apoi, odată ce treci de atmosferă, desfaci sigiliul şi pluteşti pe cerul senin.

Părea ridicol când o spunea cu voce tare. Nu-i venea să creadă că se gândea la asta. Aryn scoase un oftat şi privi în afara cabinei de pilotaj.

— Ăsta este planul tău?

— Ăsta. Ai ceva mai bun?

— Cine a mai făcut-o vreodată?

— Nimeni pe care să-l cunosc. Când Republica a aflat despre asta, şi-au ajustat senzorii de scanare pentru a le căuta. Nimeni nu a mai făcut-o de secole.

— Dar Imperiul nu va şti despre asta.

— Aşa sper.

Încercă din răsputeri să nu vadă îndoiala din expresia ei. Era ca un ecou pentru a lui.

— Asta e tot ce am, Aryn. E asta sau nimic.

Ea privea fix în afara cabinei de pilotaj, gândurile ei fiind vizibile în spatele vălului verde al ochilor ei.

Grăsanul era aproape eliberat de puțurile gravitaționale.

— Tot mai pot să te las undeva, spuse el, sperând că ea nu va accepta. Nu trebuie să faci autostopul cu mine.

Ea zâmbi.

— Asta e tot ce am şi eu, Z-man.

— Nu-i aşa că suntem o pereche?

Ea chicoti, dar răsetul i se stinse repede.

— Aryn? Eşti în regulă?

— Mă simt de parcă aş fi plecat de pe Alderaan cu o viață în urmă, spuse ea. Abia au trecut câteva ore.

— Multe se pot întâmpla în câteva ore, spuse el.

Ea aprobă din cap şi căzu pe gânduri.

— Aryn?

Ea se întoarse spre el de oriunde ar fi fost.

— Sunt cu tine, spuse ea. Şi cred că te pot ajuta să faci treaba asta să meargă.

Capitolul 8

Vrath porni navicomputerul navei, iar acesta generă un curs spre Coruscant. Chiar dacă Zeerid ar fi sărit imediat în hiperspațiu – lucru de care Vrath se îndoia –, nava Imperială modificată a lui Vrath tot ar fi ajuns înaintea lui pe Coruscant.

Munca lui necesita multe călătorii. *Razor* avea cel mai bun hiperpropulsor pe care-l puteau cumpăra creditele. Când navicomputerul își termină calculele, activă hiperpropulsorul şi nava intră în hiperspațiu. Stinse luminile în cabina de pilotaj şi privi cronometrul montat pe peretele frontal, care arăta minutele şi secundele. După o scurtă perioadă de timp, dezactivă hiperpropulsorul şi negrul spațiului normal înlocui agitația albăstruie a hiperspațiului. În depărtare, Coruscantul, pe timp de zi, strălucea pe fundalul negru al spațiului. Planeta, acoperită în întregime cu duracretă şi metal, îi amintea mereu lui Vrath de o rotiță gigantică, componenta principală a Republicii. Se întrebă ce se va întâmpla cu Republica acum, că fusese stricată.

Pentru o clipă, deveni nostalgic după perioada petrecută în Armata Imperială, când îi transformase pe soldații Republicii în păpuşi de cârpe de la peste trei sute de metri. Avusese cincizeci şi trei de omoruri confirmate înainte să fie dat afară din serviciu şi nu regretase niciuna. Ura totul în armată, cu excepția uciderii şi a ceea ce simțea după ce câştiga o bătălie. Își imagină ce trebuie să fi simțit forțele Imperiale când păşiseră ca nişte cuceritori pe suprafața Coruscantului, ce trebuie să fi simțit personalul navelor când luaseră în stăpânire spațiul din jurul bijuteriei Republicii.

Chiar şi de la distanță, Vrath putea vedea săgețile argintii a două crucişătoare Imperiale care patrulau în negura din jurul Coruscantului. Un al treilea orbita în jurul unei luni. În mod normal, o flotilă de sateliți se învârtea şi ea în jurul planetei, dar Vrath nu văzu niciunul. Poate că Imperiul îi distrusese ca parte a blocării forțate a comunicațiilor de pe planetă.

Două dintre cele câteva zeci de nave de vânătoare care escortau cel mai apropiat crucişător, noile interceptoare avansate Mark VII, se desprinseră şi accelerară spre nava lui Vrath. Acesta se asigură că sistemele sale de armament erau dezactivate şi își puse echipamentul de comunicații pe *deschis*. Aproape înainte să ridice mâna de pe panoul de control, navele îl contactară.

— Navă neidentificată, spuse o voce severă care semăna cu cea a fiecărui ofițer de comunicații Imperial pe care îl auzise în tot timpul petrecut în armată. Vă aflați în spațiul restricționat. Opriți complet motoarele şi scuturile deflectoare şi pregătiți-vă să fiți remorcați. Orice abatere de la aceste instrucțiuni va duce la distrugerea imediată.

Vrath nu se îndoia de asta.

— Mesaj primit. Mă voi conforma. Își opri motoarele şi își dezactivă scuturile. Trebuie să vorbesc cu Ofițerul Comandant. Am informații de interes pentru Imperiu.

Navele de vânătoare zburară în jurul navei sale. Unul dintre ei trecu pe sub *Razor*. Când ieşi în fața lui, activă o remorcă electromagnetică. O linie albastră strălucitoare se formă între cele două nave, iar Mark VII începu să-l tragă prin spațiu. Cealaltă navă de vânătoare își menținu poziția în spatele lui, astfel încât să îl poată distruge dacă ar fi fost necesar. În față, se profila tunelul calei de aterizare a

crucişătorului.

Navele de luptă îl traseră pe Vrath prin hangarul de aterizare al crucişătorului până când ajunseră la o platformă izolată, unde îl aşteptau două duzini de soldați în armură de luptă cenuşie completă, împreună cu un ofițer înalt şi roşcat. Le făcu un semn din cap prin cupolă, se dezlegă de pe scaun, se dezarmă atât de blaster, cât şi de cuțite şi se îndreptă spre ieşire.

În momentul în care rampa navei atinse puntea metalică a crucişătorului, se holbă la ochii morți a paisprezece puşti blaster TH-17.

— Asigurați-l, spuse ofițerul.

Doi dintre soldații cu armuri îşi puseră armele la umăr şi se repeziră asupra lui. El nu se opuse în timp ce unul dintre ei îi punea cătuşe flexibile la încheieturi, iar celălalt îl percheziționa.

— Nu este înarmat, spuse unul dintre ei, vocea sa sunând modulată mecanic prin difuzorului căştii.

— Căutați în navă, spuse ofițerul. Vreau să-i văd înregistrările de zbor.

— Da, domnule, răspunseră soldații, iar şapte dintre ei urcară la bordul navei pentru a o percheziționa.

— Nu există nimic interesant la bord, spuse Vrath. Am venit de pe Vulta. Doar atât de departe merg înregistrările.

Ofițerul zâmbi, încordat, fals, şi se apropie de Vrath. Uniforma lui impecabilă mirosea a proaspăt curățat. Pistruii de pe fața lui palidă păreau a fi o pojghiță.

Vrath l-ar fi putut ucide cu o lovitură înaltă în trahee, dar se gândi că nu era înțelept.

— Sunt Comandantul Jard, primul ofițer al crucişătorului Imperial *Valor*. Eşti arestat pentru că ai zburat în spațiul restricționat. Dacă pedeapsa este execuția sau simpla încarcerare este la discreția mea şi depinde de cât de mulțumit sunt de răspunsurile pe care le vei da la întrebările mele.

— Înțeleg.

— Care este numele tău? De unde ai venit?

Abia îşi mai amintea numele pe care i-l dăduse mama sa. Îl oferi pe cel pe care i-l dăduse profesia sa cea mai recentă.

— Vrath Xizor. Aşa cum am spus, am venit aici direct de pe Vulta.

— Ce anume te-a adus aici, Vrath Xizor?

— Am informații de interes pentru Ofițerul Comandant.

Ofițerul îşi înclină capul.

— Eşti militar, Vrath Xizor?

— Am fost. Detaşamentul special din cadrul Armatei 403. Compania E.

— Un lunetist Imperial?

Vrath era impresionat că Jard cunoştea denumirea unității sale. Aprobă din cap.

— Ei bine, Vrath Xizor de la 403, poți să-mi spui informațiile.

— Aş prefera să vorbesc direct cu Comandantul.

— Darth Malgus nu va...

— Darth? Comandantul este un Sith?

Jard se uită cu atenție la Vrath.

— Sigur va dori să audă ce am de spus, zise Vrath. Îi priveşte pe Jedi.

Jard îi studie fața.

— Puneți-l în celulă, îi spuse unui alt soldat care stătea în spatele lui Vrath. Dacă Darth Malgus va dori să vorbească cu tine, o va face. Dacă nu, nu.

— Faceți o greşeală...

— Taci din gură, spuse unul dintre soldați şi îi ridică cătuşele la ceafă.

Trei soldați îl escortară pe Vrath afară din hangarul de aterizare şi îl duseră într-un lift din apropiere. Vrath nu opuse rezistență. Trecuseră ani de când nu mai fusese la bordul unei nave Imperiale, iar acestea rămăseseră exact aşa cum îşi amintea – maşini de ucis antiseptice şi pur funcționale. Exact ca el.

— Ăsta a fost lunetist detaşat de la 403, îi spuse unul dintre soldați altuia.

— Sau cel puțin aşa spune el.

— E adevărat? spuse altul. Am auzit multe lucruri despre unitatea aceea.

Vrath nu zise nimic, doar se uită la fanta colorată a vizorului căştii soldatului.

— Un fel de supraoameni, asta am auzit.

Soldatul care îl ținea de umăr îl scutură cu duritate.

— Ăsta nu pare cine ştie ce.

Vrath nu făcu decât să zâmbească. Nu arăta cine ştie ce – în mod deliberat.

Soldații îl duseră mai adânc în măruntaiele navei. Coridoarele se îngustară, iar personalul de securitate în uniformă albastră începea să apară pe la uşile care răspundeau doar la anumite coduri de acces. Vrath fusese de multe ori în carcerele Imperiale, de obicei pentru insubordonare. Înainte să ajunge acolo, unul dintre soldați – cel cu simbolul de sergent pe apărătoarea de umăr – ridică o mână pentru ca ceilalți să se oprească. Îşi înclină capul într-o parte în timp ce asculta ceva prin difuzorul căştii sale. Se uită la Vrath în timp ce asculta.

— Confirmat, spuse el către cel cu care vorbea. Apoi, către oamenii lui: Darth Malgus îl vrea pe punte.

Cei trei bărbați schimbară o privire şi urmară alt curs.

— Norocul tău, 403, spuse soldatul care îl ținea de brațe.

Explodând în mişcare, Vrath înfipse o lovitură de picior în platoşa toracică a soldatului din fața lui, trimițându-l în sergent şi izbindu-i pe amândoi cu putere de perete. Apoi se învârti în spatele celui de-al treilea, în timp ce-şi strecura brațele legate peste capul soldatului. Strecură cătuşele pe sub inelul de gât al căştii şi strânse, nu suficient pentru a ucide, ci doar cât să se facă înțeles.

Icnetele bărbatului răsunară puternic în difuzorul căştii. Degetele lui se agățară de brațele lui Vrath. Probabil că începea să vadă pete.

Vrath îi dădu drumul şi îl împinse la o parte. Întregul schimb abia durase patru secunde. Cei doi bărbați pe care îi izbise de perete aveau puştile îndreptate spre capul lui. Vrath le întinse brațele ca să arate că se supunea.

— Nu păreți cine ştie ce, spuse el.

* * *

Grăsanul ieşi din hiperspațiu în sistemul Kravos. Zeerid porni imediat motoarele ionice şi duse cargoul în interiorul sistemului. Resturile provenite de la un disc de acreție parțial dispersat în jurul stelei sistemului umplură negrul spațiului cu gaz şi resturi ionizate. O ciudățenie a evoluției sistemului solar dusese la formarea unui gigant gazos portocaliu la câteva sute de mii de kilometri în afara graniței îndepărtate a discului.

Zeerid roti *Grăsanul* prin vârtej, ferindu-se cu îndemânare de asteroizi şi particulele mai mici. Manevră nava până la capătul discului şi îşi menținu poziția, deşi îi punea la încercare abilitățile de pilotaj.

— Şi acum ce facem? întrebă Aryn.

— Aşteptăm. Şi când va trece pe aici un convoi Imperial care se îndreaptă spre Coruscant, începem jocul.

— De unde vom şti că se îndreaptă spre Coruscant?

— Nu vom şti, strict vorbind. Dar regulamentele Marinei Imperiale cer ca un convoi care se îndreaptă spre o lume ocupată să aibă o escortă de cel puțin trei fregate. Dacă vom vedea asta, probabil că se îndreaptă spre Coruscant.

— Şi dacă nu vedem asta?

Zeerid preferă să nu se gândească la asta.

— Vom vedea ce vom face.

— Şi dacă te înşeli? Dacă convoiul nu se îndreaptă spre Coruscant?

— Atunci va sări acolo unde va sări şi noi vom sări pe Coruscant, dezbrăcați şi în raza de acțiune a unei flote Imperiale. Nu eşti genul modest, nu?

Încercă să-i transmită prin zâmbetul său o încredere pe care nu o simțea.

Ea nu făcu decât să scuture din cap şi să se uite la gigantul gazos.

Aşteptară. Veni un transportor medical, iar Zeerid îl ignoră. Un crucişător trecu mai târziu, singur, şi ei aşteptară în continuare. După alte câteva ore, instrumentele lui Zeerid arătară o altă distorsiune hiperspațială. Apăru un convoi, trei supercargouri de aprovizionare şi patru fregate înarmate.

— Ăsta este convoiul nostru, spuse el. Eşti gata?

— Sunt gata, spuse ea.

* * *

Uşile liftului se deschiseră pentru a dezvălui un coridor scurt care ducea la uşile duble ale punții crucişătorului. O pereche de soldați în armură stăteau lângă lift, aşteptând sosirea lui Vrath. Alți doi se aflau pe coridorul din fața uşii punții. Cei trei soldați care îl escortaseră pe Vrath până la lift îl predară celor de pe hol.

— Este periculos, spuse sergentul. Aveți grijă cu el.

— Da, domnule, spuseră cei doi soldați de pe coridor, cu expresiile invizibile în spatele căştilor.

Îl flancară pe Vrath, dar nu îl atinseră în timp ce îl conduceau spre punte. Uşile duble se deschiseră pentru a dezvălui camera ovală slab luminată, pe mai multe niveluri, a punții crucişătorului. O mulțime de ofițeri – toți umani – stăteau la posturile lor, aplecați deasupra ecranelor computerelor. Un ecran uriaş din stânga oferea o vedere mărită a Coruscantului şi a spațiului înconjurător. Zumzetul unei conversații joase şi secretoase şi zgomotul electronicelor umpleau aerul.

În centrul punții, pe o platformă ridicată, era aşezat un scaun de comandă pivotant. Comandantul Jard stătea lângă el, cu o mână pe cotieră, consultându-se cu bărbatul care stătea în el. Jard îi aruncă o privire lui Vrath şi îi vorbi bărbatului, despre care Vrath presupuse că era Darth Malgus. Îşi activă implantul auditiv pentru a auzi schimbul de replici.

— My lord, spuse Jard. Prizonierul despre care v-am vorbit este aici.

Malgus îşi întoarse privirea spre Vrath şi orice îngâmfare pe care o simțise

Vrath când le dăduse peste nas soldaților, dispăru sub greutatea acelei priviri.

Malgus se ridică şi traversă puntea spre Vrath. Avea o înălțime de peste doi metri, iar pelerina neagră pe care o purta semăna cu un cort.

Nu îşi luă ochii de pe fața lui Vrath în timp ce se apropia. Cicatricile îi umpleau fața, iar o rețea de vene albastre îi brăzda capul chel. Era atât de palid încât ar fi putut fi un cadavru ambulant. Micul aparat respirator pe care îl purta îi ascundea gura şi buzele. Dar ochii lui erau cei care îl speriară pe Vrath. Malgus era numai *ochi*. Suma lui, a puterii sale, radia în exterior din privirea injectată de sânge.

Le făcu semn să plece gărzilor care îl flancau pe Vrath şi, cu un gest, folosi Forța pentru a deschide cătuşele de la încheieturile lui Vrath. Acestea căzură pe podeaua punții cu un zgomot surd.

— I-ai menționat Comandantului Jard ceva despre Jedi.

Vocea lui, adâncă şi aspră, suna ca nişte pietre care se măcinau între ele.

— Aşa am făcut… my lord.

Simpla prezență a lui Malgus îi smulse ultimele cuvinte.

— Explică-te.

Lui Vrath îi fu mai greu decât şi-ar fi închipuit să-şi compună gândurile.

— Un cargobot este în drum spre Coruscant. La bord se află un Jedi.

— Doar unul?

— Din câte ştiu eu, da, doar unul, zise Vrath, dând din cap. O femeie. Umană, în jur de 30 de ani, aş spune. Păr lung, şaten deschis. Zboară cu un bărbat pe nume Zeerid Korr. Din câte ştiu, ei sunt singurul echipaj.

— De unde ştii că această femeie este un Jedi?

Lui Vrath începea să-i fie frig. Trebui să facă eforturi pentru a-şi menține vocea constantă.

— Am văzut-o folosind o sabie de lumină verde. Am văzut-o făcând lucruri cu Forța. Îşi ridică mâinile pentru a-i arăta lui Malgus încheieturile mâinilor, încă roşii de la legăturile pe care Malgus i le desfăcuse. Lucruri de genul ăsta.

Malgus se apropie cu o jumătate de pas de Vrath şi acesta se simți copleşit.

— Spune-mi atunci, Vrath Xizor, ce altceva se mai află la bordul acestei nave şi de ce, şi când va veni pe Coruscant?

Vrath se lovi de uşile din spatele lui. Se gândi să mintă, dar nu credea că ar fi putut reuşi.

— *Modif-mirodenii*, my lord. Nava transportă mirodenii.

Văzu în puțurile adânci ale ochilor lui Malgus cum făcea conexiuni, trăgea concluzii şi formula mai multe întrebări.

— Acest Zeerid Korr este contrabandist?

— Da.

— De ce s-ar asocia un Jedi cu el, Vrath Xizor?

— Eu… nu ştiu, my lord.

— Şi tu? Malgus se înălță deasupra lui, numai ochi întunecați, armură întunecată şi putere întunecată. Eşti contrabandist? Un rival în afaceri, poate?

Minciuna îi ieşi pe gură înainte ca înțelepciunea să o poată opri.

— Nu, nu, sunt un fost Imperial. Un lunetist. Eu… îmi fac doar partea mea de treabă pentru Imperiu, my lord.

Malgus inspiră adânc, apoi expiră, sunetul mecanic greoi arătând dezamăgire.

— Eşti un mincinos slab. Eşti un contrabandist rival, sau un ucigaş în slujba

unuia dintre sindicatele care se ocupă de treburile astea.

Vrath nu îndrăzni să nege. Stătea acolo, înghețat, fixat de ochii lui Malgus.

— Când va sosi cargobotul ăsta? întrebă Malgus. Şi cum plănuiesc să treacă de blocadă?

Vrath îşi dădu seama că avea gura uscată. Îşi curăță gâtul.

— Vor veni în curând. Astăzi. Ar trebui să vină astăzi.

— Din cauza mirodeniilor?

Vrath nu putu să întâlnească ochii lui Malgus.

— Da. Nu ştiu cum intenționează să treacă de blocadă, dar ştiu că vor încerca.

Malgus îl privi fix pentru o vreme, iar lui Vrath i se păru că durase o eternitate.

— Vei rămâne pe punte, Vrath Xizor. Dacă acest cargobot şi Jediul pe care îl transportă apar, voi trece cu vederea zborul tău ilegal prin spațiul restricționat. Poate chiar te voi recompensa pentru serviciile tale. Dar dacă nava nu apare, atunci voi concepe o pedeapsă... potrivită pentru un contrabandist găsit în spațiul restricționat. Nu ți se pare nerezonabil?

Vrath se înecă în răspunsul său.

— Nu, my lord.

— Excelent.

Malgus se întoarse de la Vrath şi acesta simți că aerul devine mai uşor de respirat. Sithul luă loc în scaunul său de comandă şi îi vorbi Comandantului Jard.

— Comandante, intensificați toate scanările până la noi ordine. Orice citire neobişnuită trebuie să-mi fie raportată. Şi trimiteți o echipă de nave de luptă să supravegheze toate navele care se apropie.

— Cea mai mare parte a flotei de nave de luptă are alte sarcini, my lord.

— Atunci folosiți navetele.

— Da, my lord, răspunse Jard.

Vrath se holba la ecranul crucişătorului, sperând că Zeerid nu anulase cursa din vreun motiv anume. Sau, la fel de rău, că Zeerid i-o luase cumva înainte şi se strecurase deja prin blocadă. Nu se mai simțise niciodată atât de vulnerabil.

* * *

— Trebuie să le sărim direct pe urme, Aryn.

Aryn nu se deranjă să răspundă. Se scufundase în Forță, plutind în rețeaua caldă care conecta toate lucrurile, unele de altele. Conştiința ei se extinsese pentru a vedea şi simți tot ce se afla în apropierea ei. Se concentră pe percepția asupra trecerii timpului, mai întâi pe cum îl simțea în timp ce se mişca prin el, apoi pe trecerea lui, pe întinderea lui, până când putea să zăbovească într-o milisecundă ca şi cum ar fi fost un moment, apoi un minut. Lui Zeerid i s-ar fi părut că era o pată de mişcare, existând simultan în mai multe locuri. Pentru ea, se simțea ca şi cum universul din jurul ei ar fi fost nemişcat. Zâmbi, văzând clipele cum se perindau prin fața ei, fiecare milisecundă fiind un moment lung în care se putea gândi la orice, în care putea acționa. Efortul o costa şi ştia că nu va putea menține mult timp acea stare.

— Supraveghează scanerul, spuse Zeerid, rostirea cuvintelor durând o viață întreagă.

Ea nu se uită la scaner. Corpul ei putea răspunde mai repede decât orice maşină. În schimb, privi pe fereastră. Navele Imperiale terminaseră de adunat

hidrogenul şi acum manevrau într-o formație potrivită pentru un salt hiperspațial, cu navele de aprovizionare în interiorul inelului de escortă al fregatelor.

Se încordă.

— Se pregătesc, spuse Zeerid. Valurile tensiunii lui se izbiră de ea, dar ea le reflectă, fără să le permită să îi întrerupă concentrarea. Privi, aşteptă, aşteptă...

Ca una singură, navele Imperiale începură să se întindă în percepția ei. Timp de o nanosecundă, toate părură să se întindă la infinit, cu motoarele aflate la o sută de mii de kilometri de prova *Grăsanului*, întinzându-se peste şi printr-o distanță de neînțeles. Ştia că era o iluzie, o păcăleală a percepției, cauzată de momentul în care intraseră în hiperspațiu, părând să înghețe în fața ochilor ei. Activă hiperpropulsorul *Grăsanului* şi noaptea neagră a spațiului deveni albastră.

— Acum, Aryn! Acum! spuse Zeerid, dar era mult prea târziu.

Deja plecaseră. Ea rămase cufundată în Forță în timp ce *Grăsanul* călătorea prin hiperspațiu. Agitația înnebunitoare obişnuită încetini până la un şir de spirale şi cercuri concentrice, universul fiind scris cu caractere albastre, turcoaz, negre şi mov. Îşi închipui că ar putea exista un înțeles în aceste rânduri, o revelație importantă care atârna în fața ei, chiar dincolo de raza de acțiune a conştiinței sale.

Pierdu noțiunea trecerii lente a timpului. Zeerid îi vorbea din când în când, dar cuvintele lui ricoşau în percepția ei, fără ca ea să le înțeleagă. După un timp, ceva din ceea ce îi spuse el pătrunse în percepția ei.

— Ieşim, Aryn. Fii pregătită.

Ea îl privi pe Zeerid, mişcându-se cu încetinitorul, trăgând înapoi de maneta care activa hiperpropulsorul. Se pregăti şi, în clipa în care albastrul hiperspațiului începu să se estompeze în negru, apăsă o serie de butoane şi întrerupătoare care lăsară *Grăsanul* rece, cu excepția suportului vital, a propulsoarelor şi a cantității mici de energie de care aveau nevoie pentru a crea o legătură electromagnetică. Albastrul dispăru în favoarea negrului spațiului, iar ea reveni la percepția normală.

— Activez propulsoarele, spuse Zeerid. Bine lucrat, Aryn.

Transpirația îi îmbibase hainele, lipindu-i-le de corp. Se simțea de parcă nu mai dormise de zile întregi.

— Acum devine distractiv, spuse Zeerid.

Cargobotul din spatele convoiului, de cinci ori mai mare decât *Grăsanul*, zbura chiar în fața lor. Săriseră în interiorul inelului de fregate şi se răciseră atât de repede încât fregatele nu le percepură sosirea. Se aflau direct sub unul dintre cargoboturi, la un kilometru sub partea inferioară a acestuia, poate mai puțin.

În depărtare, sfera de metal şi duracretă a Coruscantului plutea în spațiu. Restul convoiului se întindea în fața lor. Motoarele ionice ale cargobotului de deasupra lor porniră şi nava începu să se mişte într-o parte.

— Nu aşa de repede, spuse Zeerid.

Apăsă pe propulsoare, iar *Grăsanul* se îndreptă spre cargobot până când partea inferioară a acestuia le umplu câmpul vizual. Nava începu să se îndepărteze.

Zeerid apăsă din nou pe propulsoare.

— Iat-o, spuse el, apropiindu-se de cala de marfă a cargobotului.

Mâinile sale zburară peste panoul de instrumente, folosind un propulsor, apoi altul pentru a înclina nava, răsturnând în cele din urmă *Grăsanul* astfel încât partea ventrală plată să se suprapună cu un punct plat de pe cargobotul Imperial. În timp ce se apropia, Zeerid apăsă un comutator, folosind matricea deflectoare a *Grăsanului*

pentru a forma un câmp electromagnetic. Opri propulsoarele şi se apropie.

— Pregăteşte-te, spuse el.

Grăsanul se mai apropie câteva sute de metri şi apoi câmpul electromagnetic făcu restul, trăgându-i aproape de nava Imperială. Aryn abia simți o zvâcnire.

— La fel de moale ca un sărut, spuse Zeerid şi se lăsă pe spate în scaunul său. Se uită la Aryn, care zâmbea, aparent nefiind surprinsă de succesul său. Hai să facem o plimbare.

* * *

Malgus simți o străfulgerare de disconfort, înțepătura de ac iritantă fiind a unui utilizator a părții luminoase a Forței, senzația fiind ciudat de asemănătoare cu cea pe care o simțise când luptase cu Maestrul Zallow în Templu. Senzația dură doar o clipă şi apoi dispăru, lăsând în urma ei doar o fantomă senzorială.

— Vă simțiți bine, my lord? întrebă Jard.

Malgus făcu un gest disprețuitor cu o mână. Se aşeză în scaunul de comandă, iar ecranul de vizualizare al lui *Valor* arăta triunghiurile îndepărtate, argintii şi albe, ale unui convoi Imperial abia ieşit din hiperspațiu.

— Măreşte convoiul, spuse el, iar imaginea se mări suficient de mult pentru a vedea navele – cargoboturi escortate de fregatele marinei mult mai mici şi mai elegante. Nu văzu nimic ieşit din comun.

Jard monitoriza transmisiunile primite şi registrele navelor de la pupitrul de comandă la care se afla.

— Totul pare în ordine, Darth Malgus.

Malgus examină detaliile convoiului pe propriul său ecran de comandă. Transportau provizii medicale, piese de schimb şi un contingent de soldați Imperiali. Toate perfect obişnuite.

— Solicită instrucțiuni de aterizare, domnul meu.

— Dă-le. Dar pune navetele să-i supravegheze.

— Am putea să-i întârziem, my lord. Dacă credeți că e ceva în neregulă.

— Nu. Să ducem proviziile la sol ca să poată fi distribuite.

— Da, my lord.

* * *

Aryn şi Zeerid se lăsară amândoi în scaunele lor şi nu spuseră nimic, ca şi cum tăcerea din cabina de pilotaj l-ar fi ajutat cumva pe *Grăsanul* să treacă prin blocadă. Zeerid radia atât îngrijorare, cât şi entuziasm. Unghiul în care se conectase *Grăsanul* la cargobot le restrângea câmpul vizual la şaptezeci sau optzeci de grade. Sistemul intra şi ieşea din câmpul lor vizual, câte o mică porțiune pe rând. Convoiul se afla pe vector de apropiere şi se deplasa cu o viteză mai mică de jumătate de impuls. Aryn putea vedea coada tribord a unui alt cargobot aflat la cincisprezece kilometri de ei.

— Ne poate vedea cineva? întrebă ea, cu vocea aproape o şoaptă.

— Nu la distanța asta, spuse Zeerid. Arătăm doar ca o parte din linia navei. Ne vom desprinde în timpul intrării în atmosferă. Senzorii lor vor fi morți şi o să dispărem înainte ca ei să prindă de veste. Cred că vom reuşi, Aryn.

Ea aprobă din cap. Aşa credea şi ea.

Secundele se scurgeau greu, devenind minute.

— Trebuie că ne apropiem de sistem, spuse Zeerid.

O mişcare în apropierea cozii cargobotului din apropiere îi atrase atenția lui Aryn. O navă mică se mişca încet în jurul cargobotului. Configurația ei cu trei aripi îi spuse că era o navetă Imperială. O privi o vreme, fără să se îngrijoreze, până când o alta apăru la vedere, aceasta trecând pe sub cargobot.

— Ce fac navetele alea? întrebă ea.

El se încruntă.

— Habar n-am.

Priviră navetele mişcându-se metodic de-a lungul şi de-a latul secțiunii din spate a cargobotului.

— Îi verifică exteriorul, spuse Aryn, şi simți cum nivelul de îngrijorare al lui Zeerid crescu când pricepu şi el acelaşi lucru.

— Poate că a suferit avarii în hiperspațiu, spuse Zeerid. S-ar putea să o verifice doar pe aia.

— S-ar putea, spuse Aryn, dar ştia că niciunul dintre ei nu credea asta.

Zeerid îşi curăță gâtul şi îşi frecă ceafa.

— Dacă suntem văzuți, spuse el, fie o luăm la fugă spre atmosferă şi încercăm să ne pierdem în ea, fie sărim în hiperspațiu.

— Trebuie să ajung pe planetă.

Zeerid aprobă din cap.

— Şi eu la fel. Atunci avem unanimitate. Vom face ce trebuie.

* * *

Malgus se aşeză în scaunul său şi îşi privi navetele alunecând în jurul cargoboturilor, ca muştele de nisip pe o bantha. Niciuna nu raportase că ar fi văzut ceva neobişnuit.

Unul dintre ofițerii de la scanner îl chemă la el pe Comandantul Jard. Cei doi avură o scurtă discuție, iar Jard se întoarse la scaunul de comandă lângă Malgus.

— Ce este? întrebă Malgus.

— O citire anormală pe *Dromo*, zise Jard. O semnătură magnetică neobişnuită.

Malgus îl văzu pe Vrath încordându-se şi aplecându-se spre ei.

— Opriți-i şi trimiteți navetele.

— My lord, ar putea fi doar o defecțiune a motorului, un zgomot de fond.

Malgus nu credea asta.

— Fă-o, Comandante.

Jard apelă *Dromo* prin comunicator.

— Cargobot *Dromo*, opreşte imediat.

Opri conexiunea înainte ca *Dromo* să poată protesta, apoi trimise navetele.

— Dacă e vreo problemă, spuse Jard, vom afla în curând.

* * *

Aryn şi Zeerid priviră mai întâi una, apoi cealaltă navetă desprinzându-se de nava apropiată şi pornind spre ei. Zeerid înjură când nava lor începu să încetinească.

— Ne oprim? întrebă Aryn.

Zeerid aprobă din cap şi îşi linse buzele.

— Cred că ar trebui să activăm motoarele chiar acum. Nu vreau să am nava rece când ne vor vedea.

— Dacă porneşti motoarele, scanerele lor ne vor detecta.

— Oricum ne vor vedea. Navetele se apropie. Să pornim şi să fugim. Eşti gata?

Aryn privi navetele care se apropiau de ei. Aprobă din cap.

— Gata.

* * *

Ofițerul de comunicații se întoarse în scaun.

— Domnule, avem o comunicare securizată de la Darth Angral. Să o transmit?

— Ce au găsit navetele? îl întrebă Malgus pe Jard.

— Încă nu au ajuns acolo, my lord.

Vrath îşi întoarse capul într-o parte, ca şi cum ar fi auzit mai bine cu o ureche decât cu cealaltă.

— O citire anormală tocmai s-a aprins şi apoi a dispărut, spuse ofițerul de la scanere.

— A dispărut? întrebă Jard.

— Recepționez altceva, spuse ofițerul de la scanere.

— Darth Malgus, spuse ofițerul de comunicații. Darth Angral insistă să-i fac legătura.

— Fă-mi legătura, spuse Malgus iritat şi apăsă pe butonul de comunicare. Îşi puse o cască fără fir în ureche, astfel încât cuvintele lui Angral să fie auzite doar de el. Ce s-a întâmplat, my lord?

Vocea suavă a lui Darth Angral fu transmisă prin conexiune.

— Malgus, cum merge patrula?

— Sunt în mijlocul unei acțiuni, Darth Angral. Te rog să fii scurt.

Înainte ca Angral să poată răspunde, ofițerul de la scanere spuse:

— Motoare. Domnule, cred că o navă se ascunde în umbra lui *Dromo*.

— Asta e! spuse Vrath. Ei sunt!

— Alertați navetele, spuse Jard. Acum.

* * *

— Am pregătit motoarele, spuse Zeerid.

Navetele, aflate poate la un kilometru sau doi distanță, fie îi reperaseră, fie aflaseră de prezența *Grăsanului*. Una se desprinse la stânga, cealaltă la dreapta. Propulsoarele *Grăsanului* îl îndepărtară de cargobot. Zeerid activă propulsoarele ionice şi *Grăsanul* țâşni prin spațiul dintre cele două navete. Acceleră motoarele la maxim şi se îndreptă direct spre următorul cargobot apropiat.

Aryn zburase de multe ori cu Zeerid, dar uitase ce pilot instinctiv era. Părea că nu-şi consulta instrumentele decât foarte rar, bazându-se în schimb pe intuiție, experiență şi propriile reflexe.

Semăna cu pilotarea în Forță, dar fără ajutorul Forței, presupuse ea.

Grăsanul se învârti în spirală în timp ce zbura spre cel mai apropiat cargobot şi plonja de-a lungul exteriorului acestuia.

— Dă-mi o îmbrățișare, murmură Zeerid.

Aryn se prinse de cotierele scaunului, aşteptând ca liniile roşii ale tunurilor cu plasmă ale fregatelor să lumineze cerul în orice moment, dar nu veni niciun foc. Verifică scanerul. Nu erau nici nave de luptă.

— Ce mai aşteaptă? spuse ea.

Zeerid pilotă *Grăsanul* de-a lungul carenei al cargobotului, suficient de aproape încât Aryn simți că ar fi putut să întindă mâna şi să-l atingă. Îşi imagină echipajul cargobotului Imperial ferindu-se atunci când *Grăsanul* bâzâia pe lângă ei.

— Prea mult trafic şi stăm prea aproape, spuse el, biciuindu-l pe *Grăsanul* şi trecând pe lângă puntea cargobotului. Nu vor să-şi lovească propriile nave.

* * *

Vocea lui Jard era încordată de urgență.

— Este un cargobot Corellian XS, my lord.

Vrath aprobă din cap şi arătă spre ecranul de vizualizare.

— Este cel despre care v-am spus, Darth Malgus. Doborâți-l!

Malgus folosi o explozie de Forță pentru a-l arunca în peretele îndepărtat.

— Taci din gură, spuse Malgus.

— Vorbeşti cu mine? întrebă Angral în cască.

Malgus uitase de el.

— Bineînțeles că nu, my lord. Lasă-mă o clipă, te rog.

Dezactivă căştile şi privi ecranul. Nu putea să doboare cargoul în mijlocul convoiului. Armamele lui *Valor* ar fi putut lovi din greşeală o navă Imperială. Fregatele s-ar fi aflat în aceeaşi situație. Formația lor fusese concepută pentru a contracara atacurile din afara convoiului, nu din interior.

— Țineți nava pe ecran. Urmăriți încontinuu şi ordonați restului convoiului să se îndepărteze.

— Da, my lord, spuse Jard, şi dădu ordinele necesare.

Motoarele lui *Valor* porniră la maxim şi crucişătorul se năpusti asupra cargoului.

Vrath se ridică în picioare, ținându-se de coaste.

Posibilitățile se jucau în mintea lui Malgus. Cu un Jedi la bord, doborârea cargobotului ar fi putut submina negocierile de pace. Desigur, simplul fapt că un Jedi se îndrepta spre Coruscant putea deja submina procesul de pace. Malgus privi ecranul, urmărind cum crucişătorul se apropia de cargobot. În câteva clipe va avea câmp liber de tragere. Ştia că Imperiul avea nevoie de război pentru a prospera. Ştia că şi el avea nevoie de război pentru a prospera. Probabil că era în puterea lui să reaprindă războiul. Văzu Coruscantul dincolo de cargobot şi şi-l imagină în flăcări.

Lumina intermitentă de pe consolă îi reaminti că Darth Angral îl aştepta.

— Apelați cargobotul, spuse el.

Jard păru nedumerit.

— Mă îndoiesc că vor răspunde.

— Încearcă, Comandante.

* * *

Aryn nu avu nevoie să-şi consulte scanerul pentru a şti că navele convoiului se îndepărtau pentru a le oferi crucişătorului şi fregatelor câmp de tragere. Zeerid nu spuse nimic, mulțumindu-se să țină manşa, să lucreze la panoul de instrumente şi, din când în când, să consulte citirile scanerului. *Grăsanul* se înclină puternic la dreapta, sări departe de cargoul apropiat şi acoperi golul scurt de spațiu dintre acesta şi următorul. Zeerid făcea salturi de broască de-a lungul convoiului, în timp ce încerca să-l aducă pe *Grăsanul* mai aproape de planetă. Dar convoiul începea să se destrame. Cargoboturile şi fregatele se îndepărtau unele de altele. Iar deasupra tuturor se înălța uriaşa masă a crucişătorului Imperial, aşteptându-şi şansa.

— Rămân fără nave, Aryn. Trebuie să fugim spre atmosferă.

În fața lor, globul strălucitor al părții de noapte a Coruscantului atârna în întunericul adânc al spațiului. Soarele răsări din spatele planetei, iar linia orizontului Coruscantului se lumină ca şi cum ar fi luat foc.

— Fă-o, spuse ea. Nu, aşteaptă. Ne apelează. Prin holocomunicator.

— Glumeşti?

Aryn clătină din cap, iar Zeerid activă micul transmițător montat în panoul său de instrumente. O hologramă a punții Imperiale prinse contur. Echipajul stătea la posturile lui, imaginile lor fiind clare în rezoluția hologramei. Doi oameni stăteau în prim-plan, unul era un roşcat subțire în uniforma unui ofițer de marină, iar celălalt era o figură impunătoare şi voluminoasă de bărbat care purta o pelerină neagră grea şi ai cărui ochi păreau să strălucească în lumina instrumentelor de pe punte. Ochii îl studiau pe Zeerid cu o asemenea intensitate încât îl făceau să se simtă inconfortabil chiar şi prin holocomunicator. Un aparat respirator ascundea fața bărbatului, acoperindu-i gura. Pielea lui palidă părea la fel de cenuşie ca cea a unui cadavru.

— Opriți complet energia, spuse bărbatul înalt, cu vocea la fel de crudă ca o rană deschisă. Aveți cinci secunde.

Aryn se aplecă mai aproape pentru a vedea mai bine holograma. Ochii bărbatului se mutară de la Zeerid la ea şi, chiar şi de la distanță, le simți puterea. Îl recunoscu. Luptase în Bătălia de pe Alderaan.

— Este un Sith, spuse Aryn. Darth Malgus.

O mişcare în spatele lui Malgus îi atrase atenția lui Aryn – era un al treilea bărbat, scund, cu brațele încrucişate la piept. Ea şi Zeerid aproape că se dădură cap în cap în timp ce priveau holoimaginea. Aryn îl recunoscu. La fel şi Zeerid, se pare.

— Ăsta este cel care ne-a întins ambuscada în portul spațial, spuse Zeerid. Vrath Xizor.

— El i-a avertizat că venim.

Zeerid se uită fix la holoimagine, apoi se lăsă pe spate, cu ochii mari.

— La naiba, Aryn. E acelaşi pe care l-am văzut în Parcul Karson de pe Vulta.

— Unde?

— Ştie că am o fiică.

— Ai două secunde, spuse Malgus.

Zeerid apăsă butonul TRANSMITERE.

— Du-te dracului, Sithule.

Întrerupse transmisia, dezlănțui o ploaie de înjurături şi puse *Grăsanul* într-o rotire rapidă care o ameți pe Aryn şi care ar fi făcut cât se poate de dificilă fixarea computerelor de țintire.

Capitolul 9

Malgus se holbă la holotransmițătorul, acum întunecat, prin care comunicase cu cargoul care avea un Jedi la bord.

Nehotărât, se gândi la Eleena, la Lordul Adraas, la Angral, la Imperiul imperfect care se contura în fața ochilor săi şi la modul în care acesta nu era un Imperiu aşa cum ar trebui să fie, un Imperiu congruent cu nevoile Forței.

— Se vor îndepărta de convoi în scurt timp, domnule Comandant Jard, spuse locotenentul Makk, ofițerul de arme de pe punte.

Malgus privi cargobotul dansând printre navele convoiului care acum se separau, încercând să stea cât de aproape putea în timp ce sărea spre Coruscant.

Se gândi că ar trebui să-l doboare şi să spere că moartea unui Jedi deasupra Coruscantului va distruge negocierile de pace şi va reporni războiul. Ar trebui să o facă. Ştia că ar trebui.

— Cred că va încerca să ajungă pe planetă, spuse Jard. De ce nu sare, pur şi simplu, în hiperspațiu?

Membrii echipajului de pe punte clătinau din cap în fața prostiei pilotului. Dacă ar fi fost înțelept, ar fi sărit în hiperspațiu şi ar fi fugit.

— Nevoia lui de a ajunge pe planetă depăşeşte riscul de a fi doborât, spuse Malgus, intrigat.

— Toate astea pentru mirodenii? întrebă Jard.

— Poate că nevoia Jediului este prioritară.

— Curios, observă Jard.

— De acord, zise Malgus. Cu greu, lăsă curiozitatea să ucidă tentația. Apropie-te suficient de mult ca să foloseşti raza tractoare. E mai mult decât o simplă livrare de mirodenii.

— Da, my lord.

Malgus apăsă pe cască şi redeschise canalul cu Darth Angral.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Angral, cu un ton tulburat.

Malgus îi oferi o jumătate de adevăr. Un contrabandist de mirodenii încerca să treacă prin blocadă.

— Ah, înțeleg. Angral făcu o pauză, apoi spuse: Am primit un comunicat de la delegația noastră de pe Alderaan.

Simpla menționare a delegației îi provocă lui Malgus o străfulgerare de furie, o străfulgerare care aproape că îl făcu să îşi reconsidere decizia de a captura cargoul, în loc să-l distrugă.

Angral continuă:

— Un membru al delegației Jedi a părăsit Alderaan fără să depună un plan de zbor şi fără să-şi raporteze intenția superiorilor săi. Jedii au motive să creadă că se îndreaptă spre Coruscant. Activitățile ei nu sunt autorizate de Consiliul Jedi şi va trebui tratată la fel ca şi contrabandistul de mirodenii pe care îl urmăriți acum.

— Ea? întrebă Malgus, privind cargobotul de pe ecran, amintindu-şi de femeia pe care o văzuse pe ecranul video. Acest Jedi fugar este o femeie?

— O femeie umană, da. Aryn Leneer. Acțiunile ei, oricare ar fi ele, nu trebuie să

fie atribuite Consiliului Jedi sau Republicii. Împăratul nu vrea nimic care să afecteze negocierile în curs. Ai înțeles, Darth Malgus?

Malgus înțelese prea bine.

— Delegația Jedi i-a spus Lordului Baras despre acest Jedi fugar? Au sacrificat pe unul dintre ei pentru a se asigura că negocierile continuă fără probleme?

— Maestra Dar'nala însăşi, din câte am înțeles.

Malgus clătină din cap cu dezgust. Simțea o urmă de simpatie pentru Aryn Leneer. Ca şi el, fusese trădată de cei în care credea şi pe care îi slujea. Desigur, ceea ce credea şi slujea ea era greşit.

— Dacă această Jedi încearcă să ajungă pe Coruscant şi cade în mâinile tale, o vei distruge. Am fost clar, Darth Malgus?

— Da, my lord.

Cargobotul se desprinsese de convoi în spațiu deschis şi zbura pe o traiectorie evazivă spre Coruscant. Poate că pilotul crezuse că o să scape în atmosfera planetei.

— Activați raza tractoare, spuse Comandantul Jard, iar Malgus nu contrazise ordinul.

Tăie legătura cu Angral. Nu se supunea ordinului, făcând primul pas pe o cale pe care nu o mai călcase niciodată. Încă nu era sigur de ce.

* * *

Între *Grăsanul* şi Coruscant nu era nimic altceva decât spațiu deschis, iar asta însemna că urma să se tragă în ei. Aryn urmări pe scaner cum se micşora distanța până la atmosfera planetei. Stătea cocoşată, pregătită pentru salvele de plasmă care ştia că vor veni în curând. Crezu că vor putea reuşi până când *Grăsanul* făcu un salt şi pierdu jumătate din viteză, aruncându-i pe Aryn şi pe Zeerid în față în scaunele lor.

— Ce-i asta? spuse Aryn, verificând panoul de instrumente.

— Rază tractoare, spuse Zeerid şi apăsă puternic pe manetă.

Grăsanul plonjă, cu nasul îndreptat spre planetă, iar Aryn putu vedea partea de noapte a Coruscantului, liniile de lumină ale peisajului urban fiind ca nişte scrieri strălucitoare pe suprafața altfel întunecată. Nava nu acceleră. Alarmele sunau şi motoarele *Grăsanului* urlau, luptându-se cu raza tractoare, dar pierzând decisiv.

Crucişătorul începu să îi tragă înapoi.

Blestemând, Zeerid tăie motoarele şi mişcarea inversă a *Grăsanului* crescu simțitor. Prin cupolă, Aryn privi stelele îndepărtate trecând pe lângă ei în sens invers. Îşi imagină cala de aterizare a crucişătorului deschizându-se pe măsură ce se apropiau, ca o gură care îi va mesteca.

Îşi limpezi mintea, se gândi la Maestrul Zallow şi se pregăti să îl înfrunte pe Lordul Sith şi orice altceva ar fi putut găsi pe crucişător. Băgă mâna în buzunar, îşi trecu degetele peste singura piatră pe care o luase de pe Alderaan, din brățara calmantă Nautolană pe care i-o dăduse Maestrul Zallow. Atingerea rece şi netedă a acesteia o ajută să-şi limpezească mintea.

— Îmi pare rău, Zeerid, spuse ea.

— Veneam oricum, Aryn. Şi nu tu m-ai făcut să fiu prins. Eu am făcut să fii tu prinsă. Şi, oricum, nu-ți cere scuze încă. Mâinile îi zburară pe panoul de control. Nicio rază tractoare Imperială nu-mi va reține mie nava. Trebuie să mă întorc pe

Vulta la fiica mea.

Mări puterea motoarelor, deşi încă nu le activase. Nava vibră în timp ce Zeerid porni din nou motoarele şi se menținu chiar înaintea colectoarelor de schimb, ca un râu de energie adunându-se în spatele unui baraj.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Aryn, deşi bănuia deja.

— Scot dopul din sticlă, spuse el, şi devie mai multă energie către motoare. Era ca şi cum ar fi scuturat o sticlă de apă minerală. Pune-ți centurile de siguranță, Aryn. În toate cele cinci puncte.

Aryn o făcu.

— Ai putea rupe nava în două, spuse ea. Sau ar putea exploda motoarele.

El aprobă din cap.

— Sau am putea să ne desprindem. Dar pentru ca asta să funcționeze, trebuie să ajung oblic pe raza tractoare, la momentul potrivit. Verifică rapid scanerul. Nu eşti chiar atât de mare, îi spuse el crucişătorului.

Tonul său echilibrat şi mâinile sigure nu o surprinseră pe Aryn. Părea să se simtă bine în condiții de stres. Ar fi fost un Jedi decent, îşi imagină ea. Verifică distanța dintre crucişător şi *Grăsanul*, şi viteza cu care îi trăgea raza.

— Ai cinci secunde, spuse ea.

— Ştiu.

— Patru.

— Crezi că asta e de ajutor?

— Două.

El mai apăsă o serie de taste, iar motoarele scânciră atât de tare încât acoperiră alarma.

— O secundă, spuse ea.

Cu ochii minții, îşi imagină că *Grăsanul* se rupe în două, se imagină pe ea şi pe Zeerid pierind în vid, bucăți din *Grăsanul* care ardeau ca un foc de artificii în timp ce îşi croiau drum prin atmosfera Coruscantului.

— Şi... plecăm! spuse Zeerid.

Răsuci maneta spre stânga în acelaşi moment în care eliberă toată puterea acumulată în motoare. Avântul brusc opri mişcarea înapoi a navei, iar *Grăsanul* zvâcni ca un rancor furios. Metalul scârțâi, țipând sub presiune. Undeva, în adâncul navei, ceva explodă cu un şuierat. Timp de o fracțiune de secundă, nava rămase suspendată în spațiu, perfect nemişcată, cu motoarele zbârnâind, puterea lor luptând cu atracția razei tractoare. Şi apoi *Grăsanul* se desprinse şi zbură liber. Accelerația bruscă îi împinse pe Aryn şi pe Zeerid în spătarele scaunelor lor.

Alarmele de incendiu sunaRĂ, iar Aryn verifică bordul.

— Incendii în compartimentul motorului, Zeerid.

Dar el vorbea în sinea lui, mânuind manşa, urmărind scanerul, şi era posibil să nu o fi auzit.

— E chiar în spatele nostru, spuse Zeerid.

— Intră în atmosferă, spuse ea. Crucişătorul ăla nu are manevrabilitate dacă nu e în vid. Putem să pitim undeva, să ne pierdem în traficul aerian înainte ca ei să poată trimite o navă de luptă.

— Bine, spuse el şi apăsă pe manşă.

Grăsanul îşi coborî nasul şi Coruscantul apăru din nou, tentant de aproape.

Fumul plutea în cabina de pilotaj din spate, mirosind a electronice arse.

— Aryn!

— Mă ocup de asta, spuse ea şi începu să-şi desfacă centurile.

— Stingătoarele chimice sunt în suporturi de perete pe fiecare coridor.

* * *

Pe ecranul principal, Malgus urmări cum motoarele cargobotului se aprindeau în albastru. Nava se scutură din laţul razei tractoare şi plonjă spre planetă ca o lovitură de blaster. Un murmur străbătu echipajul punții.

— Urmăriți-i, cârma, spus comandantul Jard.

Timonierul porni motoarele şi acceleră după cargobot.

— Tractorul a eşuat, my lord, îi spuse Comandantul Jard lui Malgus, verificând afişajul de comandă. Îl vom pune din nou în funcțiune în câteva momente.

Malgus privi cargobotul punând distanță între el şi crucişător şi se hotărî. Trecuse de o linie şi începuse să meargă pe un drum atunci când activase pentru prima dată raza tractoare. Dar nu era încă momentul potrivit pentru a merge mai departe pe acel drum. Nu-şi putea permite să o lase pe femeia Jedi, Aryn Leneer, să ajungă pe Coruscant, ca nu cumva Angral să înceapă să perceapă în Malgus motive pe care Malgus încă nu le recunoştea în el însuşi.

— Nu, spuse el. Vor ajunge în atmosferă într-o clipă. Doboară-i.

— Foarte bine, my lord. Jard se uită la ofițerul de arme. Poți trage, locotenente Makk. Jard s-a uitat la Malgus. Să alertez escadrila planetară de luptă, my lord?

— Nu ar trebui să fie necesar, cu condiția ca locotenentul Makk să-şi facă treaba.

— Foarte bine, my lord.

Liniile roşii ale tunurilor cu plasmă ale lui *Valor* umplură spațiul dintre nave, tirul fiind atât de des încât liniile părură să sângereze împreună într-un plan roşu.

* * *

Aryn se ridică pe jumătate din scaun când o explozie zgudui nava. *Grăsanul* tresări, iar Aryn căzu pe podea.

— Întoarce-te la locul tău, spuse Zeerid. Trag cu toate armele de pe crucişător.

Aryn se urcă în scaunul ei şi îşi puse centura. În momentul în care catarama se fixă în poziție, Zeerid deveni evaziv. Coruscantul se învârtea pe ecran în timp ce *Grăsanul* se rotea şi plonja. Liniile roşii ale tirului luminară negrul spațiului.

Zeerid viră la dreapta, în jos, apoi la stânga. Nava intră în atmosferă.

— Deviază totul, cu excepția motoarelor şi a sistemului de menținere a vieții, către deflectoarele din spate.

Aryn lucră la panoul de instrumente, făcând aşa cum îi ordonase Zeerid.

O altă explozie zgudui nava.

— Deflectoarele nu vor mai suporta încă o lovitură, spuse ea.

Zeerid aprobă din cap. Flăcările portocalii ale intrării în atmosferă erau vizibile prin cupolă. Fulgerele de plasmă treceau peste ele, pe sub, spre stânga. Zeerid viră *Grăsanul* la dreapta în timp ce coborau, riscând o intrare greşită care i-ar fi putut arde.

Fumul din cabina de pilotaj se îngroşă.

— Măştile? întrebă Aryn, tuşind.

— Acolo, răspunse Zeerid, arătând cu capul spre un dulap de navă aflat între scaunele lor.

Aryn îl deschise, luă două măşti, îi aruncă una lui Zeerid, iar pe cealaltă şi-o trase pe cap.

— Ai manşa, spuse Zeerid în timp ce-şi punea masca.

Aryn apucă manşa copilotului şi continuă coborârea în spirală spre Coruscant.

Tirul de pe crucişător lovi nava în tribord şi o făcu să se rotească nebuneşte.

Aryn se simți amețită, bolnavă.

— Iau manşa, spuse Zeerid, cu vocea înăbuşită de mască. Reuşi să controleze rotirea şi împinse *Grăsanul* aproape vertical în atmosferă. Carlinga se încinse. Flăcările cuprinseră nava. Probabil că arătau ca o cometă care tăia cerul.

— E prea abrupt, spuse Aryn.

— Ştiu, spuse Zeerid. Dar trebuie să intrăm.

Tirul necruțător al crucişătorului lovi din nou cargobotul, impactul împingându-i prin stratosferă. Flăcările se diminuară, dispărură, iar Coruscantul fu din nou vizibil sub ei.

— Am trecut, spus Aryn.

Fără avertisment, motoarele se stinseră, iar *Grăsanul* deveni mort în aer, rotindu-se, căzând, dar fără putere. Zeerid înjură, îşi trânti mâna pe panoul de instrumente, încercând frenetic să le reaprindă, dar fără succes.

— Încă ne pot lovi, sprse el şi îşi desfăcu centurile. Nu mai am decât propulsoare. Du-te la capsula de salvare.

— Încărcătura, Zeerid.

El ezită, dar în cele din urmă clătină din cap şi îşi desfăcu centurile.

— Lasă încărcătura. Mişcă.

Ea se ridică şi o altă salvă lovi *Grăsanul*. O explozie zgudui partea din spate a navei. Apoi o alta. Se prăbuşeau. Alarmele sunau. Nava ardea, căzând pe cer. Zeerid lovi panoul de control pentru a activa propulsoarele şi a menține nava în aer.

Pentru moment, cel puțin.

* * *

— Sunt morți în aer, anunță locotenentul Makk. În derivă, pe propulsoare.

Comandantul Jard se uită la Malgus după ordinul de ucidere. Vrath, de asemenea, îl privea cu interes.

Cargobotul atârna în atmosfera planetei. Plutea pe propulsoare, lăsând în urmă flăcări de la motoarele ionice moarte. I-ar fi putut prinde din nou cu raza tractoare.

— Doboară-i, ordonă Malgus.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Vrath zâmbind şi încrucişându-şi brațele la piept.

* * *

Exploziile din spatele *Grăsanului* începură să se răspândească, alte explozii secundare făcându-şi loc spre față într-o serie de bubuituri surde. Nu aveau să ajungă niciodată la capsula de salvare.

Aryn îşi activă sabia de lumină.

— Apucă-te de ceva.

— Ce faci?

— Ne scot de aici.

— Ce?

Ea nu se obosi să explice. Sprijinindu-se şi ținându-se de cureaua scaunului, îşi înfipse lama prin oțelul transparent al cupolei cabinei de pilotaj şi deschise o breşă. Oxigenul ieşi în grabă din cabina de pilotaj în timp ce presiunea se egaliza. Măştile le permiteau să respire, în ciuda atmosferei rarefiate. Frigul o şocă pe Aryn. Îşi folosi lama pentru a tăia o gaură în cupolă. Aerul rarefiat trecu pe lângă ea, fluierând.

— Suntem la cincizeci de kilometri înălțime, Aryn! spuse Zeerid, cu vocea ridicată pentru prima dată. Numai viteza...

Ea îl apucă de braț şi îl scuturătură pentru a-l face să tacă.

— Nu-mi da drumul, indiferent de situație. Ai înțeles? Indiferent de situație.

Ochii lui erau mari în spatele lentilelor măştii, dar aprobă din cap.

Ea nu ezită. Se scufundă în Forță, îi învălui pe amândoi într-un înveliş protector şi sări din navă în aer liber. Vântul şi viteza îi smulseră înapoi. Se izbiră de fuselajul navei şi trecură prin flăcările care se revărsau din părțile laterale. Aproape în acelaşi moment, fasciculul de plasmă de pe crucişătorul de deasupra lor lovi dorsal *Grăsanul* şi nava explodă într-o minge de flăcări în expansiune. Unda exploziei îi făcu să zboare nebuneşte pe cer şi îi făcu să se învârtă ca o rotiță. Pentru o clipă alarmantă, vederea lui Aryn se înceţoşă şi se temu că îşi va pierde cunoştința, dar se agăță de ea cu toată puterea şi se luptă să reuşească.

Zeerid striga ceva, dar Aryn nu reuşea să-l înțeleagă.

Stomacul i se urcă în gât în timp ce se prăbuşeau, învârtindu-se sălbatic, spre planeta de dedesubt. Perspectiva alterna nebuneşte de la bucățile în flăcări ale *Grăsanului*, la Coruscantul de dedesubt, la cerul de deasupra şi apoi silueta îndepărtată a crucişătorului Imperial, apoi iar la *Grăsanul*. Mişcarea îi scurgea sângele din cap. Scânteile sclipeau în fața ochilor ei. Trebuia să se oprească din învârtit sau ar fi leşinat.

Făcu din strânsoarea ei o menghină în jurul lui Zeerid şi folosi Forța mai întâi pentru a încetini, apoi pentru a opri rotirea. Sfârşiră prin a se ține de mână, trecând prin nori, căzând cu viteză maximă spre suprafața Coruscantului.

* * *

Malgus privi cargobotul dezintegrându-se în resturi arzânde deasupra planetei. Se aştepta ca semnătura slabă a Forței Jediului să se dezintegreze odată cu ea, dar încă o mai simțea.

— Măreşte imaginea, spuse, aplecându-se în față în scaunul de comandă.

Imaginea de pe ecran se mări. Bucăți de oțel şi o mare parte din secțiunea din față a navei îşi croiau drum spre suprafață.

— A fost lansată vreo capsulă de salvare înainte ca nava să explodeze?

— Nu, my lord, spuse Jard. Nu au existat supraviețuitori.

Dar erau. Femeia Jedi, cel puțin, supraviețuise. Încă îi simțea prezența, deşi se estompa odată cu distanța, o aşchie pe suprafața percepției sale.

Se gândi să trimită nave de luptă, o echipă de căutare, dar decise să nu o facă. Nu era încă sigur ce avea să facă în legătură cu femeia Jedi, dar orice ar fi fost, o va face el însuşi.

— Foarte bine, Comandante Jard. Foarte bine, locotenente Makk. Se întoarse spre Vrath. Ți-ai terminat treaba aici, Vrath Xizor.

Vrath se foi pe picioare, înghiți, apoi îşi curăță gâtul.

— Ați menționat posibilitatea unei plăți, my lord?

Malgus îl credită cu curaj, dacă nu cu altceva. Se ridică şi se apropie. Era cu douăzeci de centimetri mai înalt decât Vrath, dar bărbatul cel mic îşi păstră poziția şi îşi ascunse cea mai mare parte a fricii din ochi.

— Nu este suficient că ai ucis un rival şi ai distrus mirodenia pe care angajatorul tău dorea să o împiedice să ajungă la suprafață?

— Nu am făcut...

Malgus ridică o mână înmănuşată.

— Certurile meschine ale criminalilor nu mă interesează chiar deloc.

Vrath îşi linse buzele, îndreptându-se de spate.

— V-am adus un Jedi, my lord. Era cea de pe holoimagine.

— Aşa e.

— Voi fi... plătit, atunci?

Malgus îl privi cu răceală, iar bărbatul mic păru să se retragă în sine. Frica din ochii lui se extinse, ştiind că era un animal de pradă singuratic, înconjurat de prădători.

— Sunt un om de cuvânt, spuse Malgus. Vei fi plătit.

Vrath lăsă să-i scape o expirație lungă.

— Mulțumesc, my lord.

— Poți să-ți duci nava pe planetă. Coordonatele îți vor fi furnizate şi voi aranja să primeşti plata acolo.

— Şi apoi pot pleca?

Malgus zâmbi pe sub aparatul respirator.

— Asta este o cu totul altă întrebare.

Vrath făcu o jumătate de pas înapoi. Arăta de parcă ar fi fost pălmuit.

— Ce înseamnă asta? Eu... nu voi avea voie să plec?

— Nicio navă neautorizată nu poate părăsi Coruscantul în acest moment. Vei rămâne pe planetă până când lucrurile se vor schimba.

— Dar, my lord...

— Sau îți pot distruge nava în spațiu în momentul în care părăseşti cala navei mele, spuse Malgus.

Vrath înghiți în sec.

— Mulțumesc, my lord.

Malgus îi făcu semn cu mâna să plece. Echipa de securitate îl escortă de pe punte.

* * *

După haosul din cabina de pilotaj, liniştea căderii părea ciudat de incongruentă. Aryn auzea doar vuietul vântului şi bătăile constante ale inimii ei în urechi. Frica lui Zeerid era un lucru tangibil pentru ea, şi cădea odată cu ei.

Se simțea liberă, entuziasmată, iar sentimentul o surprindea. La est, suprafața Coruscantului se curba departe de ei, iar soarele de dimineață se strecura peste linia orizontului, scăldând planeta în aur. Priveliştea îi tăie respirația. Îi strânse brațul lui Zeerid şi dădu din cap spre soarele care răsărea. El nu îi răspunse. Ochii lui priveau drept în jos, fiind lipiți ca de fierul de magnetul suprafeței planetei. Aryn îşi permise să se bucure de priveliște pentru câteva secunde înainte să încerce să salveze viețile amândurora. Tracțiunea creştea în timp ce aerul rarefiat din atmosfera superioară făcea loc aerului mai gros şi respirabil din cea inferioară. Sub ei, Coruscantul se transformă dintr-o minge cu maro şi negru, străbătută de spirale de lumină aparent aleatorii, într-o geometrie distinctă de cartiere, drumuri, căi aeriene, şi blocuri bine luminate. Putea distinge forme negre minuscule care se mişcau prin peisajul urban, furnici reprezentate de taxiurile aeriene, speedere şi swoopuri, dar mult mai puține decât de obicei. Coloanele de fum trasau linii negre răsucite în aer. Zone mari din Oraşul Galactic erau în ruine, ca nişte leziuni întunecate pe pielea planetei.

Imperiul trebuie să fi ucis zeci de mii de ființe. Chiar mai mulți, poate.

Vântul îşi schimbă tonul, şuierând pe lângă urechile ei. I se părea că aude şoapte în el, sufletul planetei împărtăşindu-şi durerea. Îmbrăcămintea îi zvâcnea audibil în spate. Mai jos, putea distinge din ce în ce mai multe detalii ale nivelurilor superioare ale Coruscantului: liniile luxoaselor skyhook, geometria piețelor şi a parcurilor, liniile ordonate şi drepte ale drumurilor. Se lăsă să simtă coborârea şi folosi sentimentul pentru a *cădea* în Forță. Bine ancorată în puterea ei, îşi adună forțele. Îl trase pe Zeerid spre ea. Fără să opună rezistență, el se simțea la fel de moale ca o păpuşă de cârpe în mâinile ei. Îl trase sub ea, înfăşurându-şi brațele şi picioarele în jurul lui.

— Pregăteşte-te, îi strigă la ureche. Dă din cap dacă înțelegi.

Capul lui se clătină o dată, încordat şi rapid.

Clădirile de dedesubt deveneau tot mai mari, mai definite. Coborau spre o piață mare, un trapez plat de duracretă cu strato-zgârie-nori care îi ancorau fiecare colț.

— Am să ne încetinesc, strigă ea. Dar tot vom ateriza cu ceva forță. Te voi elibera chiar înainte să ne lovim. Încearcă să te rostogoleşti odată cu impactul.

El aprobă din nou din cap.

Ea îşi coborî capul, îşi înclină corpul şi încercă să se folosească de rezistența vântului pentru a crea o uşoară mişcare înainte, nu doar în jos. Pământul se repezi să le iasă în întâmpinare. Trecură prin inelul de zgârie-nori, prăbuşindu-se pe lângă acoperişuri, ferestre, balcoane. Având în vedere ora, se îndoia că le văzuse cineva coborârea. Se întinse în Forță, canalizând puterea într-o coloană largă sub ei. Conceptualiză puterea ca fiind oarecum similară cu cea pe care ar fi folosit-o atunci când şi-ar fi sporit un salt, doar că în loc de o explozie bruscă de putere care să o împingă în sus, folosi puterea într-un mod mai blând, pasiv. Şi-o imagină ca pe un balon, moale şi elastic la început, dar care oferea o rezistență tot mai mare pe măsură ce cădea mai departe în el.

Încetiniră şi Zeerid se mişcă în strânsoarea ei. Poate că el nu credea. Presiunea se acumulă în spatele ochilor lui Aryn, iar o durere se formă în capul ei. Balonul de putere îi încetini şi mai mult. Putea să vadă băncile din piață, o fântână. Putea distinge ferestrele individuale ale zgârie-norilor din jurul lor. Erau la cinci sute de metri înălțime şi tot cădeau repede. Presiunea din creierul ei se intensifică. Vederea i se înceţoşă. Durerea din cap deveni ca o lovitură de cuțit. Țipă, dar rezistă, rezistă.

Patru sute de metri. Trei sute. Încetiniră şi mai mult şi Aryn se temu că nu va mai putea suporta prea mult. Două sute. O secundă se întindea într-o eternitate de durere şi presiune. Crezu că va exploda.

— Rezistă, Aryn! spuse Zeerid, cu vocea înăbuşită de mască.

Era rigid în braţele ei.

Cincizeci de metri. Căzură în continuare prea repede. Douăzeci, zece. Săpă adânc, scoţând câtă putere putea şi o folosi cu un ultim strigăt, o expulzare de energie care le opri complet coborârea pentru o clipă. Rămaseră în aer pentru o fracţiune de secundă, suspendaţi doar de puterea invizibilă a Forţei şi de abilitatea lui Aryn de a o folosi. Şi apoi căzură liberi. Îl eliberă pe Zeerid şi amândoi se loviră de duracretă cu picioarele înainte, şocul impactului trimiţându-i lui Aryn nişte fiori de durere în glezne şi în gambă. Profită de impulsul căderii pentru a se rostogoli, ceea ce îi luă din avânt şi îi smulse o bucată de piele din scalp. Dar era în viaţă.

Se ridică în patru labe, fiecare muşchi ţipând, picioarele tremurând, sângele curgându-i din scalp. Îşi smulse masca.

— Zeerid!

— Sunt bine, răspunse el, cu vocea dură. Nu-mi vine să cred, dar sunt bine.

Ea se lăsă înapoi pe duracretă, se rostogoli pe spate şi se uită la lumina zorilor care se răspândea pe cer. Norii lungi şi subţiri, pictaţi de lumina zorilor, păreau vene de aur. Pur şi simplu rămase întinsă acolo, epuizată.

Zeerid se târî până la ea, înjurând de durere în tot acest timp. Îşi dădu jos masca şi se întinse pe spate lângă ea. Priviră împreună spre cer.

— E ceva rupt? îl întrebă ea.

El se întoarse să se uite la ea, clătină din cap şi se uită din nou la cer.

— Dacă scăpăm din asta, mă fac fermier pe Dantooine. Îţi jur.

Ea zâmbi.

— Nu glumesc.

Ea continuă să zâmbească; el începu să chicotească tot mai tare, iar chicoteala i se transformă în râset. Ea nu se putu abţine. Un zâmbet larg îi despică faţa, urmat de un chicotit, apoi i se alătură din plin, amândoi râzând isteric la zorii noii zile.

* * *

Mâinile lui Vrath transpirau pe manşa navei sale. În ciuda faptului că Malgus pretindea că este om de cuvânt, Vrath era sigur că cei de pe crucişătorul Imperial îl vor distruge în spaţiu după ce va ieşi din hangar. Pentru o clipă, se gândi să vireze mai adânc în sistem, să accelereze la maxim pentru a ieşi din puţul gravitaţional al Coruscantului, apoi să sară în hiperspaţiu, dar nu credea că va reuşi. Mai important, se temea că, şi dacă ar fi reuşit, Malgus l-ar fi vânat din principiu. Vrath ştia că ar fi făcut-o pentru că şi Vrath ar fi făcut la fel. Se uitase în ochii Lordului Sith şi văzuse aceeaşi îndârjire pe care încercase să o cultive în el însuşi. Nu avea să-l tragă pe sfoară pe Malgus. Lăsă pilotul automat să deplaseze nava pe coordonatele furnizate de *Valor*, în atmosfera Coruscantului. Avea să coboare într-unul dintre porturile spaţiale mai mici ale oraşului Galactic, probabil rechiziţionat de soldaţii Imperiali.

În scurt timp, portul spaţial îl apelă şi îi trimise instrucţiuni de aterizare. Le confirmă şi se aşeză înapoi în scaunul său. Hotărî că nu va părăsi *Razor* odată ce va ateriza pe Coruscant. Nu dorea să mai interacţioneze cu niciun Imperial. Voia doar

să aştepte până când negocierile de pace de pe Alderaan se vor fi încheiat, oricât de mult ar dura, şi apoi să plece de pe Coruscant.

* * *

Malgus ştia că Aryn Leneer supraviețuise cumva distrugerii navei şi bănuia că supraviețuise şi căderii pe suprafața Coruscantului. Nu voia ca Angral să afle de evadarea ei. O astfel de informație ar fi fost... prematură. Trebuia să-i dea de urmă. Pentru a face asta, trebuia să stabilească de ce se întorsese pe Coruscant.

— Voi fi în apartamentul meu, îi spuse el Comandantului Jard.

— Dacă ceva necesită atenția dumneavoastră, vă voi alerta imediat.

Când ajunse în apartamentul său, o găsi pe Eleena dormind. Armele, puse în tocurile lor, se aflau pe pat, lângă ea. Dormea cu o mână pe ele. Îi urmări ridicarea şi coborârea constantă a pieptului şi jumătatea de zâmbet pe care o purta chiar şi în timp ce dormea. Îşi dăduse jos eşarfa de pe braț.

Privind-o, recunoscu în sinea lui că ținea la ea. Foarte mult. Şi ştia că asta era slăbiciunea lui. Se holbă la ea şi se gândi la servitoarea Twi'lek pe care o omorâse în tinerețe... Îşi dădu seama că pumnii îi erau strânşi. Scuturându-şi capul, închise uşa camerei în care dormea Eleena şi porni computerul portabil de pe biroul său de lucru. Voia să afle cât mai multe detalii despre Aryn Leneer, aşa că se conectă la mai multe baze de date Imperiale şi introduse numele ei. Imaginea ei apăru prima. O studie, privindu-i ochii. Îi amintea de Eleena. Dar arăta diferit de femeia pe care o văzuse pe ecranul video de pe puntea lui *Valor*. Schimbarea se vedea în ochii ei. Deveniseră mai duri. Ceva i se întâmplase între timp.

Răsfoi fişierul. Văzu că era empatică în Forță. O orfană de pe Balmorra, luată în Academia Jedi pe când era copilă. Derulă mai departe dosarul ei şi îi găsi acolo motivația. O poză a Maestrului Ven Zallow se holba de pe ecran la Malgus – fantomă de o zi. Aryn Leneer fusese Padawana Maestrului Zallow. Zallow o crescuse din copilărie. Derulă înapoi până la imaginea lui Aryn. Pe atunci, ochii ei verzi nu aveau nici viclenie, nici tărie. Îşi dădea seama, uitându-se la ea, că se lăsase prea deschisă la durere. Empatia în Forță n-ar fi făcut decât să-i sporească sensibilitatea.

Se lăsă pe spate în scaun.

Îl simțise pe Maestrul ei murind, îl simțise pe Malgus trecându-şi sabia prin el. Asta o schimbase, o schimbase atât de mult încât abandonase Ordinul şi se grăbise să traverseze spațiul spre Coruscant. De ce?

Văzu reflecția slabă a propriei sale fețe pe ecran, suprapusă peste cea a ei. Ochii lui, întunecați şi adânc înfipți în gropile negre ale orbitelor. Ochii ei, verzi, moi şi blânzi. Dar nu mai erau aşa.

Erau la fel, îşi dădu el seama. Amândoi iubiseră şi dragostea le adusese durere. Într-o strălucire de înțelegere, ştiu de ce venise ea pe Coruscant.

— Mă caută, spuse el.

Ea nu ar fi ştiut că îl căuta pe el pentru că nu avea cum să ştie cine i-a ucis Maestrul. Dar venise pe Coruscant pentru a afla, pentru a-l răzbuna pe Zallow.

Unde se va duce mai întâi? Se gândi că ştie deja răspunsul. Inspiră adânc, şi bătu cu degetul pe marginea biroului.

Ea îl vâna. O admira pentru asta. Părea foarte... diferită de un Jedi normal. Bineînțeles, Malgus nu avea să stea degeaba în timp ce ea îl căuta. O va vâna şi el.

A DOUA ZI

Capitolul 10

O escadrilă de şase nave de luptă Imperiale, interceptoare cu aripi îndoite, trecură pe deasupra, zumzetul motoarelor lor înecând şi strangulând râsetele lui Zeerid şi Aryn. Panourile îndoite ale aripilor navelor de vânătoare formau paranteze în jurul fuzelajului central.

— Asta nu arată bine, spuse Zeerid. Nave imperiale deasupra Coruscantului.

— Nu, spuse Aryn. Chiar deloc.

Zeerid se uită mai sus pe cer, încercând să zărească vreun semn al navei sale distruse. Nu văzu nimic. *Grăsanul* îl servise bine şi aproape că îi îndepărtase de crucişător. Zâmbi, gândindu-se că dependenții de *modif-mirodenii* de pe Coruscant care aveau să treacă în curând prin sevraj. Dar, după acele câteva zile de tortură, aveau să devină liberi, dacă asta alegeau.

Zeerid simțea şi el un sentiment ciudat de libertate. Nu livrase mirodeniile. Asta îl mulțumea. Într-un fel, Imperiul îl eliberase de *banda lui de alergare*, o distrusese într-o ploaie de focuri de plasmă. Bineînțeles, *Bursa* va încerca să-l ucidă. Va trebui să se confrunte cu problema asta.

— La ce te gândeşti? spuse Aryn.

— Mă gândesc la Arra, răspunse el, în timp ce greutatea situației sale copleşea uşurarea pe care o simțea că supraviețuise unei căderi de cincizeci de kilometri.

Bărbatul care stătuse alături de Lordul Sith pe puntea crucişătorului fusese acelaşi pe care Zeerid îl văzuse în Parcul Karson de pe Vulta, acelaşi care condusese ambuscada asupra lui şi a lui Aryn în portul spațial. Vrath Xizor – aşa îl numise Oren. Vrath ştia despre Arra şi Nat. Şi dacă Vrath se hotăra, dintr-un motiv oarecare, să împărtăşească acele informații cu *Bursa*, Oren ar fi ordonat mai mult decât moartea lui Zeerid. Ar fi făcut un exemplu din el şi din familia lui.

Se ridică în şezut cu un mormăit.

— Trebuie să mă întorc la Vulta. Chiar acum.

Aryn se ridică lângă el. Trebuie că simțise frica din el.

— Din cauza omului de pe crucişător?

Zeerid aprobă din cap.

— Ştie despre Arra.

— Nu înțeleg de ce...

— Nimeni din... serviciul meu nu ştie că am o fiică, Aryn. Ar folosi-o împotriva mea dacă ar şti. I-ar face rău. Dar el ştie. M-a văzut cu ea în parc. Am vorbit cu el.

Îşi puse fața în mâini. Aryn îi puse o mână pe spate.

— Zeerid...

El se scutură şi se ridică în picioare.

— Trebuie să mă întorc.

— Cum?

El clătină din cap.

— Nu ştiu cum, dar mă duc. Îți sunt dator pentru că m-ai salvat. Nu voi uita asta, dar...

Ea ridică o mână.

— Aşteaptă. Aşteaptă. Gândeşte-te bine, Zeerid. Nu-l vor lăsa să plece, pe acest om care ştie despre fiica ta. Nimeni nu a plecat de pe Coruscant de la atac. Şi nimeni nu va pleca până când nu se vor încheia negocierile de pace şi nu se va decide destinația planetei. Îl vor ține pe crucişător sau îl vor izola pe planetă. Nu va pleca nicăieri.

Zeerid analiză cuvintele. Aveau sens. Inima lui continua să bată cu putere, dar mai încet.

— Tu crezi că e aici?

— Posibil. Poate chiar probabil. Dar nu se va întoarce pe Vulta, cel puțin nu încă.

Zeerid ştia că Vrath ar fi putut spune deja altcuiva despre Arra, dar credea că era puțin probabil. Nimeni nu-şi dădea de gol avantajele. Era ca şi cum ar fi risipit credite. Nu, Vrath păstrase informația pentru el. Poate pentru a o vinde către *Bursă*, poate pentru a o folosi mai târziu. Dar încă nu o folosise. Trebuise să ajungă repede pe Coruscant. Trebuie că plecase imediat după ambuscadă.

— De ce nu a folosit-o Arra împotriva ta pe Vulta? întrebă Aryn. Te-ar fi putut forța să predai încărcătura.

Zeerid nu ştia.

— Poate că ar fi făcut-o. Poate că el fusese ieri pe scara complexului de apartamente. Poate că l-am speriat. Sau poate că nu a avut timp. A trebuit să mă urmărească pentru a se asigura că poate localiza mirodeniile. Dacă ar fi luat-o pe Arra, m-ar fi pierdut pe mine sau aş fi putut pleca cu mirodeniile fără să ştiu că o avea.

Aryn nu spuse nimic, în timp ce Zeerid îşi lăsa gândurile să hoinărească în mărăcinişul de intrigi al lumii interlope.

— Poate că, pur şi simplu, nu ar fi rănit un copil, spuse Aryn.

— Poate, spuse Zeerid, dar nu o credea.

Nu întâlnise mulți criminali care să opereze cu vreun fel de cod etic.

— Ascultă, spuse Aryn. Te voi ajuta să pleci de pe planetă sau să-l găseşti aici. Dar mai întâi trebuie să ajung la Templu.

— Ai venit aici ca să ucizi pe cineva, Aryn. Nu pot pierde atâta de mult timp.

Fața ei se înroşi, iar el văzu că în spatele ochilor ei se ducea o luptă interioară.

— Am nevoie doar să-l identific. O spuse ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe ea însăşi. Îl pot găsi altă dată. Dar trebuie să am numele lui. Asta ar putea fi singura mea şansă. Respiră profund. Mi-ar plăcea dacă mă vei ajuta.

— Am fost foarte util până acum, spuse el.

— Tu m-ai adus aici.

— Am reuşit să mă las distrus în spațiu.

— Şi totuşi, iată-ne aici.

— Da, iată-ne aici.

— Lasă-mă să aflu numele şi apoi te voi ajuta să pleci de pe planetă. De acord?

El se hotărî, aprobând din cap.

— În regulă, sunt de acord cu tine, dar trebuie să o facem repede.

* * *

Malgus aşteptă ca Eleena să se trezească, mintea lui cântărind posibilitățile,

încercând în continuare să facă un pătrat dintr-un cerc. Începea să creadă că nu se va putea face.

Eleena ieşi din dormitorul apartamentului său, abia având o cămaşă uşoară şi lenjeria intimă. Ca întotdeauna, îl izbi frumusețea şi grația mişcărilor ei. Ea îi zâmbi.

— Cât timp am dormit?

— Nu mult, spuse el.

Ea turnă ceai pentru amândoi şi se aşeză pe podea lângă picioarele lui.

— Am ceva ce vreau să faci, spuse el.

— Spune-mi.

— Vei lua mai multe navete spre Coruscant. Te vor însoți zece membri ai echipei mele de securitate, soldați Imperiali.

În mintea lui, îi alesese deja pe cei din echipa lui Kerse – oameni în a căror discreție ştia că poate avea încredere. Apoi continuă:

— Îți voi da o listă.

Ea îşi sorbi ceaiul, sprijinindu-şi capul de gamba lui.

— Ce va fi pe această listă?

— Nume şi locații, în principal. Unele tehnologii şi locația lor.

Scosese totul din baza de date Imperială în timp ce ea dormea.

— Ce vrei să fac?

— Găseşte pe toată lumea şi tot ce poți de pe listă şi adu-le pe nava asta.

Ea se ridică dreaptă şi se uită la el. Întrebarea se citea în adâncurile ochilor ei.

— Oamenii trebuie să fie făcuți prizonieri, spuse el. Tehnologia va fi confiscată ca pradă de război.

Întrebarea nu îi părăsi ochii. Apoi îi dădu glas.

— De ce eu, iubitule? De ce nu acoliții tăi Sith?

El îşi trecu mâna peste lekkuul ei stâng, iar ea închise ochii de plăcere.

— Pentru că ştiu că pot avea încredere în tine, spuse el. Dar nu sunt încă pe deplin sigur în cine altcineva mai pot avea încredere. Nu până când lucrurile nu vor progresa un pic mai mult.

Ea deschise ochii şi se îndepărtă de el. Îngrijorarea îi încreți fruntea.

— Să progreseze mai mult? Eşti în pericol?

— Nimic cu care să nu mă pot descurca. Dar am nevoie de tine să faci asta.

Se aplecă pe spate în el, cu brațul aşezat pe picioarele lui.

— Atunci o voi face.

Mirosul ei îi întunecă gândurile şi el se luptă să rămână lucid.

— Nu spune nimănui altcuiva despre asta. Raportează ca fiind doar un transfer de marfă de rutină.

— Aşa voi face. Dar... de ce faci toate astea?

— Pur şi simplu îmi iau măsuri de precauție. Du-te, Eleena.

— Acum?

— Acum.

Ea se ridică, se aplecă şi îi sărută mai întâi obrazul stâng, apoi pe cel drept.

— Ne vedem în curând. Ce ai de gând să faci cât timp voi fi plecată?

Avea de gând să nesocotească încă o dată ordinele lui Angral şi să se întoarcă pe Coruscant.

— Mă duc la vânătoare.

* * *

Mirosul de fum şi de plastoid topit plutea greu în aer. Aryn şi Zeerid îşi croiau drum pe jos pe străzile şi trotuarele automate ale Coruscantului. Aryn era conştientă de faptul că în adâncurile de sub ea se întindea nivel după nivel de peisaj urban. Îşi dădu seama că nu pusese niciodată piciorul pe pământ solid pe Coruscant. Nu chiar. În schimb, la fel ca mulți alții, pur şi simplu folosise rețeaua de pasarele şi străzi de duracretă de la suprafață, neştiind de majoritatea lucrurilor care se întâmplau la nivelurile inferioare. Trăia pe planetă de zeci de ani, dar nu o cunoştea bine.

Soarele se ridica pe cer, încet, ca şi cum nu ar fi vrut să-i dezvăluie ruinele. Ochii ei căzură pe turnul îndepărtat, izolat, care se înclina abrupt într-o parte, atacul deteriorându-i fundația. Turnul, ca şi Coruscantul, ca şi întreaga Republică, fusese dezechilibrat. În depărtare, punctele negre ale câtorva nave şi speedere populau cerul dimineții. Sirenele răsunau de undeva, echipele de salvare încă cercetând rămăşițele, scoțând vii şi morții dintre ruine. Coruscantul revenea la viață pentru încă o zi, a doua după ce se schimbase totul.

Pe măsură ce mergeau, întâlniră mormane de moloz, străzi inundate de conducte de apă sparte, supape sparte care scuipau gaz sau combustibil lichid. Era ca şi cum ar fi văzut măruntaiele însângerate ale planetei.

Câteva chipuri îi priveau din spatele ferestrelor sau de la balcoanele înalte, nesiguranța şi frica din ochii lor fiind urmarea războiului neaşteptat, dar văzu mult mai puține persoane decât şi-ar fi putut imagina Aryn. Se întrebă dacă nu cumva mulți fugiseră la nivelurile inferioare. Poate că acolo pagubele erau mai puțin grave. Dacă da, nivelurile inferioare trebuie să fi fost foarte aglomerate.

Pe măsură ce dimineața trecea, un număr tot mai mare de vehicule umplea cerul. Navele medicale şi de salvare treceau în grabă. Swoopurile şi speederele care transportau una sau două persoane spre cine ştie unde, treceau pe deasupra lor.

Datorită simțului ei empatic, Aryn simți groaza din aer ca pe un lucru tangibil, un giulgiu care acoperea întreaga planetă. O obosea, o împovăra. Turnurile de duracretă şi oțel transparent păreau gata să se prăbuşească peste ea. Se simțea cocoşată, încordată în aşteptarea unei lovituri. Groaza era omniprezentă, o întreagă planetă, cu o populație de miliarde care proiecta în aer emoții brute. Nu putea să le oprească. Nu voia să le izoleze. Jedii îi dezamăgiseră. Merita să simtă tot ceea ce simțeau ei.

— Aryn, m-ai auzit? Aryn?

Îşi reveni şi îl văzu pe Zeerid lângă un speeder Armin cu acoperişul deschis. Stătea acolo, în mijlocul străzii. Fața lui se răsuci de îngrijorare când îi văzu expresia. Barba lui răvăşită şi ochii mari îl făceau să pară un fanatic religios.

— Te simți bine? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, sunt bine. Doar că... frica este peste tot. Aerul e plin de ea.

Zeerid aprobă din cap, cu buzele strânse şi formând o linie moale de simpatie.

— Îmi pare rău că trebuie să o simți, Aryn. Toată lumea de pe Coruscant ştie ce a făcut Imperiul lumilor cucerite. Dar dacă ar fi vrut să o facă şi aici, cred că ar fi făcut-o deja.

— A trecut doar o zi, spuse Aryn, dar spera totuşi că avea dreptate.

O escadrilă de nave de vânătoare Imperiale zbură pe deasupra lor, zumzetul inconfundabil al motoarelor lor spărgând liniştea dimineții.

Zeerid se urcă în speeder, îi goli compartimentul de depozitare de cele patru batoane proteice, o pereche de macrobinocluri şi două sticle de apă. Îi aruncă lui Aryn un baton şi o sticlă.

— Mănâncă. Bea, spuse el şi se băgă sub panoul de control.

— Ce faci? îl întrebă Aryn.

Ea sorbi apa pentru a-şi scoate praful din gât, apoi desprinse ambalajul de pe baton şi mâncă.

Motorul speederului bâzâi la viață şi Zeerid apăru din nou de sub instrumente.

— Luăm speederul. Nu putem merge pe jos tot drumul până la Templul Jedi. Urcă. Probabil că citise privirea de pe fața ei. Nu este un furt, Aryn. Este abandonat. Haide.

Ea se urcă şi se legă în scaun. Zeerid lansă Arminul spre cer. Înaintară rapid. Era puțin trafic. Zeerid zbură la o altitudine de aproximativ o jumătate de kilometru. Pentru o vreme, Aryn privi Coruscantul, dar clădirile dărâmate, incendiile care ardeau şi găurile negre din peisajul urban o obosiră până când totul începu să arate la fel. Când îşi dădu seama că se obişnuise cu priveliştea distrugerii, se aşeză înapoi pe scaun şi privi prin parbriz spre cerul plin de fum.

— Templul este în fața noastră, spuse Zeerid, întorcând vehiculul. Acolo.

Când îl văzu, inima ei s-a scufundat. O gaură i se deschise în stomac şi simți că se prăbuşeşte. Întinse o mână spre bara de siguranță şi se ținu strâns, ca să nu cadă.

— Îmi pare atât de rău, Aryn, spuse Zeerid.

Aryn nu avea cuvinte. Templul, sanctuarul Jedi care rezistase timp de milenii, fusese redus la un munte de piatră şi oțel fumegând. Distrugerile provocate de Sith pe Coruscant în general o lăsaseră îndurerată. Distrugerea Templului o lăsă distrusă. Trebuia să-şi amintească să respire. Nu-şi putea lua ochii de la el.

Zeerid se întinse peste speeder şi îi luă mâna în a lui. Ea îşi strânse degetele în jurul degetelor lui şi se ținu ca şi cum s-ar fi scufundat, iar el ar fi fost un colac de salvare.

— Nu cred că ar trebui să aterizăm, Aryn. Niciun datacard nu ar fi supraviețuit la ceea ce s-a întâmplat aici.

— Zboară mai aproape, Zeerid.

— Eşti sigură?

Ea aprobă din cap, iar el apropie speederul pentru a vedea mai bine. Fumul se scurgea dintre pietrele înnegrite. Rămăşițele turnurilor zăceau în bucăți peste ruinele Templului principal, ca şi cum s-ar fi pliat pe el. Coloanele rupte se înălțau din ruine ca nişte oase. Aryn se pregătea să se aştepte la cadavre, dar, din fericire, nu văzu niciunul. În schimb, văzu bucăți de statui sparte ici şi colo, rămăşițele neregulate ale corpurilor din piatră ale vechilor Maeştri Jedi. Mii de ani de istorie onorabilă prefăcută într-o singură zi în praf, cenuşă şi ruine de bombele Imperiale. Focurile ar fi ars zile întregi, în adâncul grămezii. Simți pierderea, dar era prea secată pentru a mai avea lacrimi.

Cât de minunată şi de teribilă, gândi ea, este capacitatea minții de a absorbi durerea.

Zeerid nu-i dăduse drumul la mână şi nici ea lui.

— Dacă Maestrul tău a fost aici când au lovit bombele, atunci... a murit în explozie. Şi a fost doar un pilot Imperial anonim, Aryn. Nu ai pe cine să găseşti, nu ai

pe cine să vânezi.

Ea clătină din cap înainte ca el să termine de vorbit.

— Nu a murit în explozie.

— Aryn…

Îşi smulse mâna din a lui, iar o parte din durerea şi furia pe care le simțea îi ascuțiră tonul.

— Am simțit-o, Zeerid! L-am simțit murind! Şi nu a fost o explozie de bombă. A fost o sabie de lumină. Chiar aici.

Îşi atinse abdomenul, iar amintirea durerii pe care o simțise când murise Maestrul Zallow o făcu să tresară.

Mâna lui Zeerid încă se întindea peste scaun spre Aryn, dar nu o atinse.

— Te cred. Te cred. Înconjură ruinele în tăcere. Şi acum, ce facem?

— Trebuie să cobor.

— Asta nu e o idee bună, Aryn.

Probabil că avea dreptate, dar ea voia să aterizeze, să stea printre dărâmături. Se luptă cu impulsul şi încercă să-şi înăbuşe emoțiile cu rațiunea.

— Nu, nu coborî. Există o altă cale de intrare.

— Nu mai e nimic în picioare.

— Templul se extinde în subteran. Una dintre încăperile în care este depozitată supravegherea de rezervă se află destul de adânc. E posibil să fi supraviețuit exploziei.

Zeerid păru că vrea să protesteze, dar nu o făcu. Aryn îi fu recunoscătoare pentru asta.

— Unde este cealaltă cale de intrare?

— Prin *Lucrări*, răspunse Aryn.

* * *

Naveta privată a lui Malgus îl purtă spre suprafața Coruscantului.

Eleena şi echipa ei părăsiseră *Valor* cu un convoi de trei navete, cu o oră mai devreme. Ar fi trebuit deja să fie bine avansați în misiunea lor.

Era singur, zgomotul constant al aparatului său respirator fiind unicul sunet din compartiment. Privindu-şi reflexia în fereastra de oțel transparent a navetei, încercă să-şi ordoneze gândurile. Prin creier îi zburau idei nebuneşti, gânduri de care nu îndrăznea să se agațe, temându-se unde l-ar putea duce.

Ştia cu certitudine un singur lucru – Angral se înşela. Consiliul Întunecat se înşela. Poate chiar şi Împăratul se înşela. Pacea era o greşeală. Pacea ar fi făcut ca Imperiul să alunece în decadență, aşa cum făcuse şi Republica. Pacea îi va face pe Sith să devină slabi în înțelegerea Forței, la fel ca şi Jedii. Sacrificarea Coruscantului era o dovadă a acelei decadențe, a acelei slăbiciuni.

Nu, pacea însemna atrofie. Doar prin conflict se putea atinge potențialul.

Malgus înțelese că rolul Republicii şi al Jedilor era doar să servească drept piatră de moară pentru ca Imperiul şi Sithul să se ascută, să devină mai mortali. Pacea, dacă ar fi să vină, i-ar fi făcut să se plictisească. Dar, în timp ce Malgus ştia că Imperiul avea nevoie de război, încă nu ştia cum să-l aducă.

— Intrăm în atmosferă, my lord, spuse pilotul său.

El privi focul intrării în atmosferă învelind nava şi se gândi la ceva ce-şi

amintea din timpul petrecut la Academia Sith de pe Dromund Kaas. Se spunea că vechii Sith de pe Korriban îşi curățau trupurile cu foc, învățau puterea prin durere, încurajau creşterea prin distrugere.

Există înțelepciune în toate astea, gândi Malgus. Câteodată, un lucru nu putea fi reparat. În schimb, trebuia să fie distrus şi refăcut.

— Refăcut, zise el, cu vocea aspră prin aparatul respirator. Distrus şi refăcut.

— Darth Malgus, zise pilotul prin stație. Unde să vă duc? Nu am plan de zbor.

Focul reintrării în atmosferă se stinsese. În Malgus, focul se transformase în flăcări. Prezența neaşteptată a lui Aryn Leneer îl pornise pe o cale pe care ar fi trebuit să o urmeze de mult timp. Îi era recunoscător pentru asta.

Mai jos, peisajul Coruscantului, marcat şi fumegând ici şi colo de la bombele Imperiale, deveni vizibil.

— Templul Jedi, spuse el. Înconjoară-l la o sută de metri.

În lipsă de altceva, în curând avea să aibă propriul război personal. Aryn Leneer venise pe Coruscant în căutarea lui. Iar el se întorsese căutând-o pe ea. Se vor întâlni pe mormântul dărâmat al Ordinului Jedi.

* * *

Aryn arătă peste parbriz spre o clădire enormă din duracretă şi oțel care ar fi putut adăposti zece stadioane de atletism. Vârful domului se ridica la câteva sute de metri înălțime, iar nenumăratele turnuri de aerisire şi coşuri de fum care ieşeau de pe suprafața sa păreau un mănunchi de sulițe. Nici măcar o singură fereastră nu strica fațada de metal şi duracetă.

— *Lucrările*, spuse Aryn. Sau cel puțin unul dintre huburi. Aterizează acolo.

În timp ce Zeerid pilota speederul, Aryn se uita înapoi peste peisajul urban, orientându-se spre poziția relativă a Templului Jedi. Nu putea să vadă locația actuală a ruinelor – terenul care se interpunea le bloca – dar putea să vadă coloanele de fum.

Imaginea Templului în ruine încă îi bântuia memoria.

Zeerid lăsă speederul într-o parcare din apropiere. Împărțeau structura cu puține alte vehicule. Un singur speeder şi două swoopuri – ambele răsturnate pe o parte – erau tot ce vedea Aryn.

— Unde este toată lumea? întrebă Zeerid.

— Se ascund la nivelurile inferioare, poate. Sau stau acasă.

Deşi părea să fi trecut o viață, atacul avusese loc cu doar o zi în urmă. Populația era încă în stare de şoc, ascunzându-se poate, adunând tot ceea ce mai puteau.

Luară un lift şi coborâră până la centrul de lucru. O poartă mare şi o stație de securitate asigurau intrarea prin zidurile de duracretă de zece metri. În timp ce poarta rămânea închisă, stația de securitate stătea goală. În mod normal, ar fi fost bine păzită. Aryn şi Zeerid trecură peste poartă şi intrară nestingheriți. Structura mamut a hubului, mai mare chiar şi decât un crucişător al Republicii, se profila în fața lor.

Zeerid scoase un pistol blaster din tocul de la şold, apoi scoase un altul dintr-un toc ascuns la spate şi i-l oferi lui Aryn. Ea refuză.

— M-am gândit să întreb, zise Zeerid. Sabia aia nu prea îți foloseşte la douăzeci

de metri.

— Ai fi surprins, spuse ea.

Uşile duble arcuite care reprezentau intrarea arătau ca ceva dintr-un vechi castel Alderaanian construit pentru titani. Erau enorme. Nava de luptă *Raven* al lui Aryn ar fi putut să treacă fără probleme printre ele.

— Energia este încă pornită şi comenzile sunt încă active, spuse Zeerid, examinând consola de pe uşi.

Aryn introduse în consolă un cod pe care îl învățase cu ani în urmă. Undeva, angrenajele invizibile se rotiră, cu gemete de giganți, iar uşile începură să se ridice.

Uşile se deschiseră iar ei intrară pe coridoarele goale care miroseau a unsoare şi, slab, a arsură. Podeaua metalică vibra sub picioarele lor, ca la sforăitul unei bestii mecanice enorme şi nevăzute. Zdruncinăturile se intensificau pe măsură ce înaintau mai adânc în complex. Undeva, metalul se izbea de metal.

Se desprinseră de coridorul principal, larg, prin care intraseră şi trecură printr-o rețea de săli şi birouri dimensionate nu pentru vehicule, ci pentru senzori.

— Nu am văzut niciodată interiorul unui hub, zise Zeerid. Nu sunt prea multe lucruri la care să te uiți. Unde sunt toate mecanismele?

Aryn îl conduse printr-o serie de puncte de control de securitate pustii până când ajunseră la un set de uşi izolate fonic care se deschideau spre camera centrală de sub dom.

PROTECȚIILE PENTRU URECHI ŞI CĂŞTILE DE MUNCĂ SUNT OBLIGATORII DIN ACEST PUNCT PENTRU TOȚI CEI CARE NU SUNT DROIZI, scria pe una dintre uşi.

Ea deschise uşile şi sunetele îi năpădiră în grabă: zgomotul ritmic al metalului răzuit, şuieratul aerului şi al gazelor evacuate, zumzetul discordant al sutelor de motoare şi pompe enorme, bipurile şi fluierăturile droizilor de întreținere.

Brațele lui Zeerid căzură slăbite pe lângă el. Gura îi atârna deschisă. Deodată, lucrurile erau greu de înțeles. Camera centrală în sine avea un diametru de câțiva kilometri şi o înălțime de sute de metri. Podeaua în trepte şi o rețea de scări şi lifturi cu cuşcă făceau ca totul să arate ca un artist industrial nebun care lucrase într-un stup de insecte. Aryn se simțea întotdeauna mică atunci când o vedea. Părea făcută pentru o rasă extraterestră de zece ori mai mare decât oamenii: angrenaje la fel de mari ca şi navele de luptă, țevi suficient de largi pentru a zbura cu un speeder, mecanisme individuale care ajungeau de la podea până la tavan, lanțuri şi curele lungi de sute de metri. Sute de droizi alergau, se rostogoleau şi se plimbau printre mecanisme, verificând manometre, indicatoare, întreținând echipamentele, ungând mecanismele. Sunetul era copleşitor – o cacofonie industrială asurzitoare.

În comparație cu tehnologia avansată care se vedea în alte părți pe Coruscant – cu linii elegante, design compact şi eleganță pură –, *Lucrările* păreau primitive, stridente în imensitatea lor, ca o întoarcere în timpuri străvechi, când aburul şi combustia internă alimentau industria. Dar Aryn ştia că era doar o iluzie.

Lucrările se întindeau sub scoarța Coruscantului de la un pol la altul, fiind în general accesibile doar prin huburi. Țevile, liniile şi conductele sale formau sistemul circulator al planetei, prin care curgeau apa, căldura, electricitatea şi orice alte necesități. Rreprezenta vârful tehnologiei Republicii.

— Urmează-mă! strigă ea pe deasupra zgomotului, iar Zeerid aprobă din cap.

Urmând semnele şi apelând la memorie, Aryn îl conduse pe Zeerid prin labirintul de podele supraînălțate, lifturi şi autoscări. Droizii treceau pe lângă ei,

nepăsători şi Aryn se gândi că droizii din *Lucrări* ar fi continuat probabil să-şi facă treaba chiar dacă ar fi murit toată lumea de pe Coruscant. Gândul i se păru grotesc.

Zeerid se întorcea încontinuu în timp ce mergeau, încercând să asimileze totul.

— Este incredibil, spuse el. Mi-aş dori să am un holorecorder.

Ea aprobă din cap şi se grăbi să meargă mai departe. În curând lăsaseră în urmă tumultul mecanic al hubului propriu-zis. Pe măsură ce sunetul dispărea în urma lor, coridoarele se îngustau şi se întunecau, iar luminile montate pe pereți deveneau mai puțin frecvente. Țevile şi conductele şerpuiau pe şi prin tavan, prin podea, prin măruntaiele întregii uzine. Zeerid scoase o lanternă chimică dintr-unul dintre buzunarele pantalonilor de zbor, o rupse în două şi o ținu în aer în timp ce înaintau. Amândoi transpirau în aerul liniştit al tunelurilor.

— Există droizi de securitate prin aceste tuneluri, zise ea. Nu avem un permis de trecere adecvat. Vor încerca să ne oprească.

— Grozav, spuse Zeerid. Apoi: Eşti sigură că ştii unde mergem?

Ea aprobă din cap, deşi începea să se simtă pierdută. Din față se auzi vâjâitul servomotoarelor, împreună cu zgomotul metalului. Era un droid. Îl trase pe Zeerid să se oprească şi îşi activă sabia, temându-se că era un droid de securitate. Praful dansa în lumina verde a lanternei sale. Zeerid îşi scoase blasterul, ținând lanterna mai sus.

— Ce este? şopti el.

O formă se mişca în umbră, mică, cilindrică – un droid. Nu unul de securitate, ci un astromec. Apăru în lumină şi văzură capul plat, circular şi coloritul cenuşiu al unui T7. Suprafața droidului era marcată de zgârieturi, iar firele libere atârnau de una dintre articulațiile umărului său. Dar îi recunoştea culoarea şi se simțea ca şi cum ar fi văzut o fantomă, un spectru din trecutul ei, care bântuia prin tunelurile întunecate ale *Lucrărilor*. Dezactivându-şi lama, spuse:

— T7?

Vocea ei se dogi la rostirea cuvintelor. Când el emise un semnal sonor de salut în limbajul droizilor, ea ştiu că era el, vocea lui mecanică fiind cumva plină de bucure, triumf şi dureri foarte umane – coloana sonoră a timpului petrecut de ea în Templu, a vieții alături de Maestrul Zallow. Lacrimile i se adunară în ochi când T7 se îndreptă spre ei.

— Îl cunoşti pe astromecul ăsta? întrebă Zeerid.

— A fost droidul Maestrului Zallow, spuse ea.

Îngenunche în fața lui T7, scuturându-i praful de pe cap aşa cum ar fi făcut-o cu un copil mic. El fluieră de plăcere.

— Cum ai ajuns aici? întrebă ea. Cum ai… supraviețuit atacului?

Ea se strădui să-i urmărească limbajul droid – bipăia, fluiera şi ciripea atât de repede. În cele din urmă, stabili că o forță Sith atacase Templul, că Maestrul Zallow îl trimisese pe T7 departe în timpul luptei şi că T7 se strecurase înapoi pe câmpul de luptă după ce totul se liniştise. Mai târziu, forțele Sith se întorseseră, probabil pentru a pune explozibili, iar T7 fugise la nivelurile inferioare.

— Ştiu despre Maestrul Zallow, T7, spuse ea.

El gemu – un fluierat scăzut de disperare.

— L-ai văzut… când s-a întâmplat?

Droidul fluieră o negație.

— De ce te-ai întors după bătălie? îl întrebă Zeerid pe droid.

Urmă un fluierat lung, apoi un compartiment din corpul lui T7 alunecă într-o parte şi droidul întinse un braţ metalic subţire dinăuntru. Braţul ţinea sabia Maestrului Zallow. Aryn se dădu înapoi, o privi o vreme, amintirile înghesuindu-se în jurul ei, căzând ca o ploaie.

— Te-ai întors să iei asta? Doar pentru asta?

Un alt fluierat negativ. Urmă un alt monolog lung, greu de urmărit, în limba sa. T7 se întorsese să vadă dacă supravieţuise cineva, dar nu găsise decât sabia.

Încă o dată, Aryn privea determinismul în faţă. Forţa o adusese la Zeerid exact în momentul în care Zeerid dădea o fugă spre Coruscant. Iar acum, Forţa făcuse ca T7 să găsească sabia Maestrului Zallow, pentru ca să i-o poată da ei. Aryn decise că nu putea fi o coincidenţă. Era Forţa care îi arăta că direcţia pe care o urmase era cea corectă, cel puţin pentru ea.

Luă în mână metalul rece al mânerului sabiei, testându-i greutatea. Mânerul era mai mare decât al ei, puţin mai greu, dar se simţea familiar în mâna ei. Îşi aminti de câte ori o văzuse în mâinile Maestrului Zallow, care o antrenase în lupta cu sabia. O activă şi lama verde prinse viaţă. Se uită la ea, gândindu-se la Maestrul ei, apoi o opri. Şi-o prinse la centură, alături de a ei, şi îl bătu pe T7 pe cap.

— Mulţumesc, T7. Înseamnă pentru mine mai mult decât poţi şti. Ai fost foarte curajos să te întorci acolo.

Droidul emise un bipăit de plăcere şi simpatie.

— Ai mai văzut şi alţi supravieţuitori? întrebă Zeerid, iar Aryn se simţi ruşinată că nu pusese ea însăşi întrebarea.

T7 fluieră o negaţie sumbră. Zeerid îşi puse blasterul în toc.

— Dar droizi de securitate?

Urmă o altă negaţie.

— Trebuie să ajung la staţia de supraveghere de rezervă, spuse Aryn. Este încă întreagă? Poţi să-mi arăţi drumul?

T7 ciripi cu entuziasm, se învârti şi porni pe coridor, cu firele încă atârnându-i din articulaţia umărului. Aryn şi Zeerid veneau în urma lui. Aryn simţea greutatea sabiei suplimentare de la centura ei, din cauza amintirilor pe care le purta.

T7 îi conduse mai departe prin pasajele labirintice ale *Lucrărilor*, evitând coridoarele prăbuşite sau blocate, întorcându-se atunci când era necesar, coborând tot mai adânc prin hăţişul de ţevi, angrenaje şi maşini. Aryn se pierdu curând. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe T7, ar fi putut rătăci zile întregi înainte să-şi găsească drumul.

După un timp, ajunseră într-o zonă cunoscută de Aryn.

— Suntem aproape, îi spuse ea lui Zeerid.

În faţă, văzură turboliftul care avea să-i ducă la nivelurile inferioare ale Templului. T7 se conectă la panoul de control şi mecanismul liftului începu să bâzâie. Când se deschiseră uşile, Aryn se pregăti să vadă ceva oribil, dar în spatele lor nu era nimic în afară de cutia goală a compartimentului pentru pasageri.

Cei trei intrară, uşile se închiseră, iar liftul începu să se ridice. Aryn putea simţi îngrijorarea lui Zeerid pentru ea. O privea pe furiş, crezând că ea nu-l observă. Dar ea observa, iar grija lui o mişcă.

— Mă bucur că eşti cu mine, îi spuse ea.

El se coloră de jenă.

— Da, bine. Şi eu.

Uşile se deschiseră şi dezvăluiră un coridor lung. Luminile de urgenţă pâlpâiau

şi bâzâiau. T7 porni înainte, iar Aryn şi Zeerid îl urmară. Aryn mai mersese pe acest coridor înainte, cu mult timp în urmă, şi totuşi, totul părea diferit. Nu mai părea a fi Templul Jedi. În schimb, părea un mormânt. Atacul Sith distrusese mai mult decât simpla structură a Templului. Altceva murise atunci când căzuse structura. Fusese un simbol al dreptății timp de mii de ani. Şi acum dispăruse.

E un oarecare simbolism în asta, presupuse Aryn.

Voia să iasă cât mai repede posibil, dar mai întâi trebuia să vadă dacă exista vreo înregistrare a atacului.

Servomotoarele lui T7 şi paşii lui Aryn şi ai lui Zeerid răsunau puternic în liniştea holului. Camerele din afara coridorului principal păreau cu totul obişnuite. Scaune, birouri, computere, totul în ordine. Atacul distrusese structura de suprafață, dar lăsase miezul intact.

Poate că exista un simbolism şi în asta, gândi Aryn şi îşi permise să spere.

Când ajunseră la camera de supraveghere secundară, o găsiră şi pe ea complet intactă. Cele cinci stații de monitorizare aveau fiecare câte un scaun, un birou şi un computer, cu un ecran video mare suspendat de peretele de deasupra. Toate ecranele erau întunecate.

— Poți să aduci nişte energie aici, T7? întrebă Aryn.

Droidul bipăi afirmativ, se rostogoli până la o priză de perete şi se conectă. În câteva clipe, camera prinse viață. Luminile de deasupra se aprinseră. Calculatoarele şi monitoarele bâzâiră, trezindu-se.

— Vreau să văd tot ce avem despre atac. Poți să găseşti ceva?

Din nou, droidul emise un bipăit afirmativ.

Zeerid întoarse un scaun spre Aryn. Ea se aşeză, cu bătăile inimii şi cu respirația accelerată. Zeerid îi puse o mână pe umăr, doar pentru o clipă, apoi trase un alt scaun şi se aşeză lângă ea. Se holbară la monitorul de securitate întunecat, aşteptând ca T7 să le arate oroarea. Droidul scoase o serie de fluierături entuziaste. Localizase înregistrarea. Aryn se prinse de brațele scaunului.

— Dă-i drumul, spuse ea.

O linie luminoasă se formă pe monitor şi se extinse în sus şi în jos până când umplu ecranul. Pe ea se formară imagini. Camera principală de securitate avea vedere vizavi de uşile principale ale Templului, aşa că îi putea înregistra pe cei care intrau sau ieşeau.

Gura lui Aryn era uscată. Îi era teamă să clipească de teamă să nu piardă ceva, deşi asta era ridicol din moment ce T7 putea îngheța, reda şi chiar mări orice imagine de pe ecran. Priviră cum o siluetă în pelerină şi o femelă Twi'lek înarmată cu blastere intrau pe uşile enorme ale Templului.

— Templul avea paznici? întrebă Zeerid.

Aryn aprobă din cap. Niciunul dintre ei nu avu nevoie să spună ce anume trebuie să se fi întâmplat cu gărzile.

În timp ce perechea păşea cu neruşinare pe holul de intrare, camera de luat vederi arăta lumea adunându-se pe balcoanele de deasupra, privind în jos.

— Nu ştiau ce să facă cu el, spuse Zeerid.

Aryn aprobă din cap.

— Este mare, spuse Zeerid.

— Îngheață pe fața lui şi măreşte, îi spuse Aryn lui T7.

Imaginea îngheță, se centră pe fața cu glugă a bărbatului şi se mări. Ea nu

putu distinge nimic în adâncurile umbrite ale glugii lui, cu excepția a ceea ce părea a fi partea de jos a unui fel de mască.

— Este o mască? întrebă Zeerid.

— Nu ştiu. Femela Twi'lek, T7, spuse ea, iar T7 trase imaginea înapoi, se centră pe ea şi făcu acelaşi lucru.

Fața femelei Twi'lek umplu ecranul.

— Culoarea pielii este neobişnuită, spuse Zeerid.

Se aplecă în față pe scaunul său, privind cu atenție.

E frumoasă, admise Aryn. Şi e o criminală. Sau, cel puțin, e asociată cu unul.

— Vezi cicatricea, spuse Zeerid. Se ridică în picioare şi îndreptă un deget spre ecran, spre gâtul ei. Acolo, o cicatrice zimțată tăia o traiectorie neregulată pe gâtul ei. Cu asta şi cu pielea ei, poate că o vom putea identifica?

— Poate, spuse Aryn, şi încercă să înghită. Era mai puțin interesată de femela Twi'lek decât de persoana cu glugă. Continuă, T7.

Priviră cum cei doi se parcurseră jumătate din hol. Lui Aryn i se tăie răsuflarea când îl văzu pe Maestrul Zallow ieşind dintr-o cameră pentru a-i înfrunta pe Sith şi pe femela Twi'lek. Îl însoțeau alți şase Cavaleri Jedi.

— Opreşte, T7.

Cadrul se opri, iar Aryn studie fața Maestrului Zallow. Arăta aşa cum o făcuse întotdeauna – sever, concentrat. Văzându-l, o ajută cumva să jelească şi cu altceva decât cu lacrimi. Îşi aminti unele dintre sesiunile lor de antrenament, cum insistase la început ca ea să lupte în stilul lui, dar mai târziu cedase şi îi permisese să-şi găsească propria cale. Amintirea o făcu să zâmbească, dar şi să plângă.

— Te simți bine? întrebă Zeerid.

Ea aprobă din cap, ştergându-şi lacrimile cu mâneca robei.

— T7, lasă-mă să văd fețele celorlalți Jedi.

T7 răsfoi o varietate de înregistrări din unghiuri diferite până când, în sfârşit, surprinse fețele celorlalți Jedi. Aryn îi recunoscu pe fiecare dintre ei, deşi nu-i cunoştea bine. Totuşi, le recită numele. Se gândi că le datora măcar atât.

— Bynin, Ceras, Okean, Draerd, Kursil, Kalla.

— Prieteni? întrebă Zeerid, cu vocea moale.

— Nu, spuse Aryn. Dar erau Jedi.

— Nu este posibil ca Sithul şi femela Twi'lek să-i fi doborât singuri pe Jedi şi Templul, spuse Zeerid, deşi părea nesigur. Este posibil?

Aryn nu ştia.

— Continuă, T7.

Filmarea începu din nou. Maestrul Zallow se afla față în față cu Sithul. Ceilalți Jedi îşi aprinseseră săbiile. Aryn se holbă la Maestrul Zallow şi la războinicul Sith, ca să vadă dacă schimbau cuvinte, gesturi, sau altceva. Nu o făcură, cel puțin din câte putea vedea ea.

— La naiba, răsuflă Zeerid.

— Ce? spuse Aryn. Opreşte-te, T7. Ce este?

Imaginea îngheță. Ea nu văzu nimic neobişnuit întâmplându-se între Maestrul Zallow şi Sith.

— Acolo, spuse Zeerid.

Sări din nou de pe scaun şi arătă spre ceva aflat dincolo de intrarea înaltă a Templului, pe cer. Aryn nu văzuse partea aceea.

— Ce este?

— O navă, spuse Zeerid. Aici. O vezi?

Aryn se ridică în picioare şi scrută ecranul. O vedea, deşi era greu de distins pe cer prin fanta uşilor deschise din podea până în tavan ale Templului.

— Observă forma, spuse Zeerid. Este un NR-2 gully jumper[16], o navă de-a Republicii. Ca cele pe care le pilotam eu. O vezi?

Aryn o văzu, dar nu înțelese semnificația ei.

— Măreşte, T7, spuse Zeerid, iar droidul se conformă, nava devenind clar vizibilă. Nu are marcaje. Dar uită-te la nasul ei, la traiectoria ei. Vine în jos, chiar spre Templu.

— Eşti sigur?

— Nu pare avariată, spuse Zeerid gânditor. Dă înapoi la mărirea normală şi rulează filmul, T7.

Priviră într-o tăcere îngrozită cum nava se prăbuşi prin intrarea în Templu, sfâşiind sala, prăbuşind coloanele pe măsură ce înainta, o masă rulantă de metal şi flăcări, până când se opri chiar în spatele Sithului care îl înfrunta pe Maestrul Zallow. Nici Sithul, nici Maestrul Zallow nu se mişcaseră.

— Secțiunea mediană este încă intactă, spuse Zeerid, Trebuie să fi fost întărită. Se uită la Aryn. Este ceva în ea. O bombă, poate.

— Nu o bombă, spuse Aryn, începând să înțeleagă.

Priviră cum o trapă mare din compartimentul central explodă în exterior şi zeci de războinici Sith se revărsară afară, cu lamele roşii strălucitoare în mână.

Zeerid se aşeză înapoi în scaunul său.

— Mai rău decât o bombă.

Maestrul Zallow îşi aprinse lama, iar mulți alți Jedi se repeziră din afara unghiului camerei pentru a ajuta. Aryn privi totul, cu ochii fixați pe Sith. Când bătălia începu, acesta îşi aruncă mantia, arătându-şi în sfârşit fața.

— Îngheață, spuse ea, iar T7 o făcu. Vocea ei era rece. Măreşte-i fața.

Imaginea se centră şi se mări pentru a-l arăta pe Sith. Un cap chel, brăzdat de vene albastre, fața plină de cicatrici, ochi intenşi, şi având aparat respirator.

— E acelaşi om de pe crucişător! spuse Zeerid.

— Darth Malgus, spuse Aryn, o tensiune bruscă formându-se la baza craniului ei. Darth Malgus a condus atacul. Se uită o vreme în ochii întunecați ai lui Malgus, înăsprindu-se pentru ceea ce ştia că va urma. Continuă, T7.

Urmări desfăşurarea bătăliei, încercând să-şi țină pasiunile în frâu. Îşi închipuia că putea simți emoțiile combatanților revărsându-se prin imaginea video. Întregul ei corp era încordat în timp ce privea. Fluxul bătăliei îi despărți pe Maestrul Zallow şi Malgus încă de la început. Amândoi îşi croiau drum printre duşmani, căutându-se în mod evident unul pe celălalt.

— Ăsta e un Mandalorian, spuse Zeerid.

Aryn aprobă din cap. Un Mandalorian în armură de luptă completă apăru în mijlocul bătăliei, cu aruncătoarele de flăcări scuipând foc.

— Scena asta e mai fierbinte decât unele zone de război în care am fost eu, spuse Zeerid.

Aşa era. Flăcările ardeau peste tot, grămezile de moloz împânzind sala, focurile

[16] NR2 gully jumper – sau *transportor uşor NR2* – navă produsă de Celestial Industries.

de blaster străbătând câmpul de luptă şi, peste tot, Jedii se luptau cu războinicii Sith. Deveni dificil să urmăreşti o acțiune individuală. Totul se amesteca în haosul anonim al bătăliei. Îşi ținu ochii fixați pe Maestrul Zallow în timp ce acesta se îndrepta spre Malgus şi Malgus se îndrepta spre el. Pe măsură ce se apropiau unul de celălalt, îl văzu pe Malgus salvând-o pe femela Twi'lek de atacul unui Padawan, îl văzu răspunzând cu o furie şi mai mare când femela fu lovită cu focuri de blaster.

— Nu ştiam că Sithului îi pasă de altceva în afară de el însuşi, spuse Zeerid.

Şi ei i se păru surprinzător răspunsul lui Malgus, dar nu avu prea mult timp să se gândească la asta pentru că Malgus şi Maestrul Zallow se întâlniseră în sfârşit în luptă. Se ridică de pe scaun când duelul începu să se desfăşoare, apropiindu-se de monitor. Îi privi cum schimbau lovituri, fiecare testând îndemânarea celuilalt. Îl văzu pe Malgus aruncându-şi sabia, îl văzu pe Maestrul Zallow sărind peste ea, îl văzu apoi pe Malgus lovindu-l din aer în mijlocul săriturii şi continuând cu un atac pe care Maestrul Zallow îl evită în ultimul moment.

Inima îi bătea cu putere. Tot spera ca ceva să intervină, să schimbe rezultatul despre care ştia că nu putea fi schimbat. În afară de asta, spera să vadă o greşeală din partea Maestrului Zallow, sau o trădare din partea lui Malgus, care să explice ceea ce se aştepta să vadă în câteva clipe – moartea Maestrului Zallow de mâna lui Malgus. Se angajară în cealaltă parte a sălii, Maestrul Zallow folosind un torent de lovituri. Malgus se dădu înapoi sub asalt, dar Aryn văzu că îl atrăgea pe Maestrul Zallow în capcană. Şi apoi se întâmplă.

Maestrul Zallow îşi trânti mânerul sabiei în partea laterală a feței lui Malgus, împingându-l înapoi cu un pas. Se mişcă pentru a continua, dar Malgus îl anticipă, se roti şi îşi înfipse sabia în abdomenul Maestrului Zallow.

— Ajunge, T7, spuse Zeerid. Am văzut destul.

— Nu am văzut, spuse Aryn. Mai pune-o o dată, T7.

Droidul o făcu.

— Din nou... Din nou. Sithul spune ceva la sfârşit. Apropie-te de gura lui.

T7 făcu aşa cum îi ceruse. Lovitura dată de Maestrul Zallow în fața lui Malgus îi dăduse la o parte aparatul respirator şi Aryn îi putu vedea buzele cicatrizate şi deformate. Îi spunea ceva Maestrului Zallow în timp ce acesta murea.

Aryn îi citi cuvintele pe buze şi le şopti.

— Totul va arde.

Îşi dădu seama că se ținea de o parte a corpului în timp ce privea, ca şi cum ea ar fi fost cea care fusese străpunsă de sabia Sith. Retrăi durerea pe care o simțise pe Alderaan când murise Maestrul Zallow. Şi, peste toate astea se suprapunea furia.

Iar acum avea un focar pentru toată acea furie – Darth Malgus.

— Din nou, T7.

— Aryn, spuse Zeerid.

— Din nou.

— Nu, T7. Zeerid o întoarse astfel încât să fie unul în fața celuilalt. Ce faci? Ce mai vrei să vezi?

— Nu văd nimic. O simt. Lasă-mă în pace, Zeerid.

El trebuie să fi înțeles, pentru că îi dădu drumul şi ea se întoarse la monitor.

— Măreşte fața Maestrului Zallow şi pune-o din nou, T7.

Ea îi urmări expresia în timp ce murea, iar şi iar. Ochii lui o bântuiau, dar nu-şi putea întoarce privirea. De fiecare dată, înainte ca lumina să se stingă din ei, ea

vedea în ochii lui ce gândea în momentul în care murea: *Am eşuat*.

Şi apoi urmau cuvintele lui Malgus. *Totul va arde*.

Orice ziduri pe care le construise în jurul durerii ei se prăbuşiră la fel ca şi Templul. Ochii i se umpluseră şi lacrimile curgeau în voie pe față. Şi totuşi, continua să privească. Voia să-şi amintească durerea Maestrului ei, să o ascundă şi să o păstreze în ea, o sămânță întunecată care să dea roade întunecate când îl va înfrunta în sfârşit pe Malgus. Înainte să-l ucidă pe Malgus, voia cu disperare ca şi el să simtă aceeaşi durere pe care o simțise Maestrul Zallow.

O atingere blândă pe umăr – Zeerid – o aduse înapoi. Ecranul monitorului era gol. Cât timp stătuse acolo, uitându-se la ecranul gol, imaginându-şi moartea, răzbunarea şi durerea?

— E timpul să plecăm, Aryn, spuse Zeerid şi o ajută să iasă din cameră.

T7 fluieră de simpatie.

— Te simți bine? întrebă Zeerid.

Ştia cum trebuia să arate. Folosindu-se de mâneca tunicii, îşi şterse lacrimile de pe față.

— Sunt bine, spuse ea.

El păru că vrea să o îmbrățişeze, dar ştia că nu-şi va permite fără ca ea să-i dea un semn că este în regulă. Iar ea nu îi dădu un astfel de semn. Nu voia să fie alinată în durerea ei, în suferința ei. Voia, pur şi simplu, să i-o transmită cumva lui Malgus.

— Păstrează o copie a înregistrărilor, T7, spuse ea. Adu-o cu tine.

Droidul bipăi afirmativ.

Făcură drumul înapoi în tăcere prin *Lucrări* şi ieşiră la suprafață. Până când se întoarseră la speeder, îşi reconstruise zidurile din jurul emoțiilor. Gestiona durerea, o îndura, dar o ținea la îndemână, pentru a putea apela la ea când avea nevoie.

Ea şi Zeerid îl ridicară pe T7 pe suportul droid din spatele speederului.

— Trebuie să ajung la crucişătorul acela, spuse ea.

Zeerid activă clema magnetică pentru a-l ține pe T7 pe loc.

— Nu poți ataca un crucişător, Aryn.

— Nu vreau să îl atac. Vreau doar să ajung la bordul lui.

— Şi să îl înfrunți pe Darth Malgus.

— Şi să-l înfrunt, confirmă ea cu o mişcare din cap.

— Şi cum crezi că se va întâmpla asta dacă ajungi la bord? O să treci pur şi simplu de toate trupele Imperiale? Crezi că te vor lăsa să treci şi el te va întâlni într-o luptă onorabilă?

Nu-i plăcea tonul lui Zeerid.

— Voi distruge crucişătorul. Cu Sithul în el.

— Şi cu tine.

Ea îşi scoase bărbia în afară.

— Dacă de asta va fi nevoie, atunci da.

El plesni o palmă, frustrat, pe corpul lui T7. Droidul emise un bip de iritare.

— Aryn, te-ai uitat prea mult la HoloNet. Nu va funcționa. Vei fi capturată, torturată, apoi ucisă. E un Sith. Au intrat cu o navă în Templu, au ucis zeci de Jedi, au bombardat Coruscantul. Haide, gândeşte!

— M-am gândit. Şi trebuie să fac asta.

El trebuie să fi văzut hotărârea din ochii ei. Înghiți în sec, privi dincolo de ea,

ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile, apoi se întoarse spre ea.

— Ai spus că mă vei ajuta să plec de pe planetă.

— Ştiu, spuse ea.

— Nu pot să te urmez până la crucişător. Am o fiică, Aryn. Vreau doar să plec de aici şi să mă întorc la ea înainte ca *Bursa* sau oricine altcineva să o găsească.

Căldura ieşi din ea în grabă.

— Ai făcut mai mult decât suficient, Zeerid. Nu te-aş fi lăsat să vii cu mine nici dacă te-ai fi oferit voluntar.

Se priviră amândoi lung, ceva nespus atârnând în aer între ei. Capul lui T7 se roti de la Zeerid la Aryn şi înapoi la Zeerid.

— Nu e nevoie să te confrunți cu el, spuse el.

Murdăria din *Lucrări* pătase haina şi pantalonii lui Zeerid. Lipsa somnului îi pictase cearcăne sub ochii căprui. Nu se bărbierise de câteva zile şi o barbă neagră îi acoperea obrajii. Înfățişarea lui îi păru încă o dată lui Aryn ca fiind cea a unui profet nebun, deşi se părea că ea era cea care acționa din nebunie.

— Ba da, este, spuse ea.

Întinse o mână şi îi şterse puțin din murdăria de pe obraz. La început, el păru surprins de atingerea ei, apoi păru că vrea să spună ceva, dar nu o făcu.

— Mergem pe drumuri separate de aici, Z-man, zise ea. Îl simți cum se alarma la acest gând. Tu păstrezi speederul şi pe T7. Eu mă voi gândi la altceva. La revedere, Zeerid.

T7 scoase un fluierat trist în timp ce ea pleca. Cuvintele lui Zeerid o întoarseră, aşa cum făcuseră cuvintele ei cu el mai devreme, în acea zi.

— Lasă-mă să te ajut, Aryn. Nu vin pe crucişător, dar te pot ajuta să ajungi la bord.

— Cum?

— Nu ştiu. Poate că te voi ascunde pe un transportor Imperial care se duce spre el. Arătă spre o formă neagră îndepărtată care se deplasa pe cerul după-amiezii. Vin şi pleacă în mod regulat şi întotdeauna spre acelaşi port spațial. Iar eu cunosc acel port spațial. Eu însumi am parcat *Grăsanul* acolo de câteva ori. O să găsesc o cale să te urc la bordul unui transportor în timp ce eu găsesc o navă care să mă scoată de pe planetă. Aşa că încă nu ne luăm la revedere. Încă mai am nevoie de ajutorul tău şi tu ai nevoie de al meu. E suficient?

Aryn nu trebui să se gândească mult timp. Avea nevoie de ajutorul lui Zeerid şi dorea ca el să-i țină companie cât mai mult timp.

— Destul de bine, spuse ea.

— Şi cine ştie? spuse el în timp ce ea urca în speeder. Poate că îți vei reveni între timp.

Capitolul 11

Zeerid conducea speederul Armin la mică înălțime, îmbrățișând peisajul urban, până când ajunse la o clădire de apartamente bombardată. Nu era nimic deosebit de notabil la ea. Părea doar un loc decent pentru a se ascunde. Fațada căzuse de la nivelurile superioare ale clădirii, expunând apartamentele şi camerele din interior. Arăta ca şi cum Imperiul ar fi decojit clădirea pentru a-i expune măruntaiele. Zeerid presupuse că Imperiul făcuse asta cu tot Coruscantul: vivisecționase Republica.

Fațada dărâmată a clădirii zăcea într-o grămadă de sticlă şi piatră la baza ei, o grămadă de ruine amestecată cu mobilă, videoproiectoare sparte şi alte indicii de locuire. Interiorul rămăsese în mare parte intact, deşi se vedea totul. Cioburile de sticlă spartă atârnau de ferestre ca nişte colți. Câteva fire sub tensiune scoteau scântei. Apa se scurgea de undeva, formând o micuță cascadă care se revărsa de la unul dintre etajele superioare. Nici măcar o singură lumină nu strălucea în toată clădirea. Părea abandonată.

— Asta ar trebui să fie bună, le spuse el lui Aryn şi T7. Pilotă speederul în jurul şi printre dărâmături până când îl duse în apropierea unuia dintre apartamentele inferioare expuse.

— Pentru ce? întrebă Aryn, iar T7 îi reluă întrebarea cu un semnal sonor.

— Eu mă duc să cercetez portul spațial. Voi doi veți rămâne aici.

— Nu, ar trebui să vin şi eu, clătină Aryn din cap.

— Lucrez mai bine singur, Aryn. Cel puțin când vine vorba de supraveghere. Acordă-ți puțin timp...

— Nu am nevoie de timp. Trebuie să ajung pe crucişătorul ăla.

— Şi asta este cea mai bună cale de a o face. Aşa că ia-ți ceva timp să mănânci şi... adună-te. Tresări când spuse ultimul cuvânt, crezând că ea se va simți ofensată, dar se părea că abia dacă fusese băgat în seamă. Mă întorc cât de repede pot.

Îi aruncă încă un baton proteic pe care le luase din compartimentul consolei speederului.

— Zeerid..., spuse ea.

— Te rog, Aryn. Eu doar o să arunc o privire. Nu voi face nimic fără tine.

Ea cedă cu un oftat şi coborî din speeder. Îl desprinse pe T7 şi îl coborî pe sol.

— Mă voi întoarce cât de repede pot, spuse Zeerid. Stai cu ochii pe ea, T7.

Droidul îşi dădu acordul şi Zeerid plecă în viteză.

* * *

Evitând echipele de căutare şi salvare care lucrau în ruinele încă în flăcări, Zeerid se îndreptă spre portul sectorului, Liston Spaceport. Îl putea distinge în depărtare, vizibil pe cerul nopții, cu apendicele curbate ale pistelor sale mari de aterizare a navelor ridicate spre cer ca brațele pline de speranță ale unui penitent. Părea nevătămat de atac, cel puțin de la distanță.

În timp ce privea, uşile de pe acoperişul uneia dintre numeroasele dane de debarcare a navelor mici se deschise în corpul principal al portului, ca o gură care

scuipa lumină pe cerul întunecat. Opri propulsoarele speederului şi trase în lateral.

Pe cerul de deasupra portului, luminile de rulare a trei navete Imperiale apărură la vedere în timp ce coborau în port. Gura danei le înghiți, se închise şi ucise încă o dată lumina. Cel puțin ştia că erau nave acolo.

Zeerid rămase unde se afla şi, pentru o vreme, urmări să vadă dacă mai era trafic. Nu văzu nimic. În vremuri normale, chiar şi un mic port spațial ca Liston ar fi zumzăit de activitate. Porni din nou speederul, dorind să privească mai de aproape.

Zona din jurul portului, pe o distanță de câțiva kilometri, fusese lovită puternic de bombele Imperiale. Clădirile arse se înclinau pe fundațiile lor ca nişte beți. Găuri zimțate şi carbonizate brăzdau solul. Trotuarele automate atârnau strâmb, formând o rețea nebună de poteci care nu duceau nicăieri. Firele electrice scuipau scântei furioase. Bucățile de duracretă zăceau ici şi colo, împrăştiate la întâmplare de forța bombelor. Conduse încet, fără lumini, evitând pericolele. Nu văzu pe nimeni în zonă, nicio mişcare. Se simțea ca un oraş fantomă. Mirosul de cărbune plutea în aer. La fel şi mirosul slab şi dulce al descompunerii organice. Ruinele erau mormintele a mii de ființe. Încercă să-şi scoată gândul din minte, sperând că mulți reuşiseră să fugă la nivelurile inferioare înainte ca bombardamentele să înceapă cu adevărat.

Văzu o parcare cu mai multe etaje, nesupravegheată. Jumătate din ea zăcea în ruine. Cealaltă jumătate părea destul de stabilă şi se afla la doar câteva străzi de port. Conduse speederul până la nivelul inferior şi îl parcă acolo. Restul drumului avea să-l parcurgă pe jos. Voia să supravegheze portul fără să fie văzut şi putea face asta cel mai bine fără vehicul. Şcoala de pilotaj a Republicii îl învățase cum să devină invizibil la sol – pentru a-l pregăti în cazul în care nava lui s-ar fi prăbuşit vreodată pe un teritoriu controlat de inamic – şi îşi puse în aplicare abilitățile. La fel de discret ca o umbră, se deplasă printre dărâmăturile formate din piatră, grinzi de oțel şi vehicule abandonate, ținându-se cât mai mult posibil sub acoperire pentru a evita să fie văzut din aer. Ştia că Imperiul folosea uneori droizi de supraveghere aeropurtați.

În față, un hotel cu zece etaje, *Nebuloasa*, ieşea din peisajul urban fumegând şi plin de moloz. Spre deosebire de aproape tot ce se afla în jurul său, părea în mare parte intact, cu excepția câtorva ferestre sparte la etajele inferioare. Zeerid nu văzu lumină în niciuna dintre camere, aşa că presupuse că nu avea curent şi că era nelocuit. Traversă în fugă strada până la hotel, forță uşile şi intră în hol. Nu apăru niciun droid de întâmpinare, nu era nimeni la recepție, ci doar un întuneric adânc.

— Bună ziua! strigă el. E cineva pe aici?

Nu primi niciun răspuns.

Cu curentul oprit, ignoră lifturile şi se îndreptă spre scări. Era uşor obosit când ajunse la uşa de acces pe acoperiş. O deschise cu piciorul, cu blasterul în mână. Nu era nimeni. Se lăsă în jos şi se îndreptă spre marginea acoperişului. De acolo, avea o imagine bună a portului spațial. Scoase macrobinoclul pe care îl luase din speederul Armin şi privi portul. Turnul de control era un vârf întunecat de oțel transparent, evident neocupat. Toate intrările păreau închise, cu excepția uneia, iar o duzină de soldați Imperiali în armură completă de luptă, gri, o păzeau. Zeerid îşi imagină că existau mai multe trupe Imperiale în interiorul complexului însuşi. Se părea că Imperiul închisese tot portul, cu excepția câtorva dintre platformele de aterizare a navelor mici, probabil pentru a le oferi trupelor deja întinse mai puțin teren de securizat. Ferestrele mari din oțel transparent erau deschise în perete pe platformele din apropiere. Prin ele, văzu cele trei navete Imperiale care tocmai

aterizaseră. Toate aveau o denumire numerică scrisă deasupra cuvântului *VALOR*, numele crucişătorului lui Darth Malgus.

— Se pare că ți se va îndeplini dorința, Aryn, murmură el.

Văzu şi o altă navă acolo, una de desant Imperială, modificată, din clasa Dragonfly. Roti un cadran pe macrobinoclu pentru a mări imaginea. Nu avea marcaje Imperiale, iar rampa de aterizare era închisă ca şi cum ar fi fost gata de lansare.

Câteva duzini de muncitori în salopete îşi vedeau de treaba lor cu operarea portului, la fel ca şi o jumătate de duzină de droizi care se plimbau printre nave, conducte de combustibil, macarale de încărcare şi terminale de calcul.

O străfulgerare de lavandă umplu câmpul vizual al binoclului şi setă înapoi puterea de magnificare. O femelă Twi'lek păşi în fața ferestrei şi umplu temporar lentilele cu pielea ei ca lavanda. *Piele de lavandă*. El privi cum femela Twi'lek şi o echipă de soldați Imperiali în uniformă, urcau şase ființe cu cagule şi cătuşe în una dintre navete. Zeerid încercă să țină binoclul pe femelă, care părea să dea ordine trupelor, dar asta necesita să sară cu binoclul de la o fereastră la alta atunci când se mişca, iar el o mai pierdea uneori. La fel ca cea din filmarea de la Templul Jedi, purta două blastere la şolduri. Purta, de asemenea, pantaloni mulați şi cizme înalte.

— Ea trebuie să fie, spuse el.

Dar voia să confirme, aşa că aşteptă, privi şi, în cele din urmă, ea îşi întoarse fața spre fereastră şi el îi văzu cicatricea zimțată de pe gât.

— Te-am prins, spuse el.

Femela Twi'lek vorbi în comunicatorul ei, iar naveta cu civili începu să se mişte. În timp ce se ridica pe propulsoare, uşile de pe acoperişul platformei se deschiseră, revărsând din nou lumină pe cerul nopții. Când naveta trecu de linia acoperişului, îşi activă motoarele şi porni, probabil îndreptându-se înapoi spre *Valor*. Uşile se închiseră în urma ei.

Femela Twi'lek şi aproximativ o duzină de soldați rămăseseră pe platformă. Muncitorii, de asemenea, la fel şi droizii. Zeerid privi o echipă de muncitori şi cutia scundă a unui droid de întreținere care începea să realimenteze una dintre navete dintr-un furtun gros conectat la un rezervor subteran.

Văzând asta, Zeerid puse la cale un plan. Puse în buzunar binoclul şi se grăbi să iasă din hotel, să se întoarcă la speeder şi apoi la Aryn.

* * *

Naveta zbura în linişte deasupra ruinelor Templului Jedi. Vocea pilotului lui Malgus era transmisă pe comunicația interioară. Plictiseala îi colorase tonul.

— Să rămân aici, my lord?

— Vei rămâne până când voi spune altfel, răspunse Malgus. Luminile interne şi externe vor rămâne stinse.

— Cum doriți, my lord.

Naveta lui Malgus pluti deasupra ruinelor Templului Jedi la aproximativ trei sute de metri. De la acea înălțime, Templul nu era mai mult decât o cădere de pietre în lumina stelelor. Zăbovi deasupra ruinelor ore întregi, în timp ce ziua se transforma în noapte, şi Aryn Leneer tot nu apăruse. Dar avea să vină. El ştia bine că va veni.

* * *

Aryn desfăcu şi mâncă batonul proteic pe care i-l dăduse Zeerid. Ea şi T7 se adăpostiseră într-unul dintre apartamente. Stătea pe o canapea prăfuită, cu mirosul de planetă în flăcări în nări. Relua în minte moartea Maestrului Zallow, privirea de pe fața lui. Văzu încă o dată ruinele Templului şi ştiu că trupul lui zăcea sub muntele de moloz. Luptând împotriva valului crescând de durere, adoptă o poziție meditativă, închise ochii şi încercă să plutească în Forță.

— Inimă nemişcată, minte nemişcată, intonă ea, dar ambele se dovediră a fi imposibile.

În cele din urmă, se aşeză înapoi pe canapea şi privi cerul. Fumul omniprezent părea ca nişte nori negri pe lângă stele. Din când în când, vedea în depărtare luminile unei nave şi presupunea că aparțineau unei nave de patrulare Imperiale.

În timp, epuizarea emoțională şi fizică o copleşiră şi adormi. Îl visă pe Maestrul Zallow. Stătea în fața ei pe ruinele Templului Jedi, cu hainele fluturându-i în vânt. Fața de piatră crăpată a lui Odan-Urr îi privea. Gura Maestrului Zallow se mişca, dar nu scotea niciun sunet. Părea să încerce să-i spună ceva.

— Nu te aud, Maestre, spuse ea. Ce vrei să spui?

Încercă să se apropie de el, croindu-şi drum printre dărâmături, dar cu cât încerca să se apropie mai mult, cu atât el se îndepărta mai mult. În cele din urmă, frustrarea o luă razna şi ea strigă:

— Nu ştiu ce vrei să fac!

Se trezi, cu inima bătând cu putere, şi îl găsi pe T7 în fața ei. El fluieră o întrebare.

— Nu, sunt bine, spuse ea, dar nu era aşa.

Se ridică în picioare şi îşi strânse mantia în jurul ei. Îşi verifică cronometrul. Zeerid plecase de mai bine de o oră. Probabil că ar mai fi fost plecat încă o oră, cel puțin. Visul o lăsase zdruncinată. Luă în mâini mânerul sabiei Maestrului Zallow, îl întoarse, studiindu-i măiestria. Designul său îi oglindea personalitatea: solidă, fără înfloriturі, dar minunată în simplitatea sa.

Voia să se întoarcă la Templu, la locul unde avusese loc crima. Ar fi trebuit să-l facă pe Zeerid să lase jos speederul când trecuseră mai devreme pe acolo. Voia să se plimbe printre ruine şi să comunice cu morții.

Îşi agăță arma Maestrului Zallow la centură.

— Trebuie să plec undeva, T7. Mă întorc curând.

Droidul fluieră o întrebare, sunetele părând alarmate.

— Spune-i că mă voi întoarce. Nu are de ce să-şi facă griji.

Părăsi clădirea de apartamente în ruină şi se îndreptă spre Templul Jedi.

Era ceva acolo pentru ea. Trebuia să fie.

* * *

Când Zeerid se întoarse la adăpostul din clădirea de apartamente în ruine, o găsi pe Aryn dispărută. Absența ei îi puse un nod în gât. T7 fluieră la el dintr-un apartament.

— Unde este, T7? întrebă el.

Micul droid fluieră şi bipăi atât de repede încât Zeerid abia dacă putu să-l urmărească. În cele din urmă, deduse că Aryn părăsise apartamentul după o scurtă

odihnă şi că nu i-a spus lui T7 unde se ducea. Dar Zeerid ştia unde se va duce. Se va duce acolo unde murise Maestrul Zallow.

— Să mergem, T7, spuse el, şi urcă droidul pe speeder.

* * *

Emoțiile lui Aryn se agitau, dispoziția ei fiind la fel de întunecată ca noaptea. În mod normal, luminile artificiale ale sutelor de mii de afaceri şi reclame luminau cerul nocturn al Coruscantului. Dar atacul lăsase fără curent electric pe o mare parte a planetei, iar liniştea întunecată făcea ca oraşul să pară un mausoleu.

Aryn îşi croi drum prin întunericul negru şi se apropie de Templu de-a lungul aleii largi, pavate cu piatră, care odinioară ducea la marea intrare principală a Templului. Malgus trebuie să fi folosit aceeaşi cale de acces, îşi dădu ea seama, şi o îngrozi faptul că ultima persoană care parcursese aleea înainte de căderea Templului fusese un Sith. I se părea obscen. Îşi închipuia că îi refăcea paşii, cizmele ei ştergând greşeala trecerii lui. Încetini, oțelindu-se, atunci când ruinele se materializară din întuneric în fața ei. Atacul transformase liniile curbe de odinioară ale Templului şi turlele elegante, într-o movilă informă de ruine, un mormânt al Ordinului Jedi.

Priveliştea asta îi zgârie crusta de pe rana durerii. Pe măsură ce se apropia, fantomele trecutului ei ieşeau dintre ruine – timpul petrecut în Templu când era mică, ca Padawan, ceremonia prin care fusese promovată Cavaler Jedi.

Templul fusese casa ei timp de zeci de ani, iar tatăl ei fusese ucis în el.

În ochii minții văzu lovitura finală care îi ucisese Maestrul, la fel de clar ca şi cum ar fi privit din nou înregistrarea video din camera de supraveghere a Templului. Îl văzu pe Malgus învârtindu-se, inversându-şi prinderea şi trecând cu sabia prin Maestrul Zallow. Şi văzu încă o dată privirea acestuia când lumina i se stingea din ochi, disperarea de acolo. Eşuase şi ştia asta. Poate că ştia şi el, aşa cum ştia şi Aryn acum, că şi Ordinul Jedi eşuase. Gândul că Maestrul ei murise cu disperarea în suflet îi trecu un vârf fierbinte de furie prin rana pierderii ei.

Şi totuşi... nu putea să scape de privirea pe care o văzuse în ochii lui, în vis. Părea îngrijorată, poate un avertisment. Voia să-i spună ceva. Ea scutură din cap. Nu fusese decât un vis, nu o viziune, ci doar o proiecție a propriului ei subconştient. Îl respinse. Îl va găsi pe Malgus şi îl va ucide.

Ajunsă la marginea ruinelor, escaladă bucățile rupte de piatră. Încă se simțeau calde, încă radiau căldura propriei lor distrugeri. Merse printre ele - mormintele a zeci de Jedi – şi plânse de furie. O cuprinse o senzație, în timp ce corzile sensibilității ei în Forță vibrau cu o notă discordantă. Sentimentul o cuprinse, o scutură şi o goli de durere, lăsând doar furia. Ştia care era originea acelui sentiment.

Îşi activă sabia şi încercă să identifice poziția lui Malgus.

* * *

Malgus simți semnătura unui alt utilizator al Forței, presiunea incomodă a părții luminoase, iar asta îl smulse în picioare. Presiunea îi aminti de cum se simțise în prezența Maestrului Zallow şi ştiu că Aryn Leneer venise, în sfârşit.

— Coboară naveta la cincizeci de metri, spuse el, adrenalina curgându-i deja prin corp. Iar când voi ieşi, poți pleca.

— Când ieşiți, my lord?

Malgus nu răspunse. În schimb, trecu peste măsurile de siguranță din timpul zborului şi apăsă butonul de deschidere a trapei laterale. În timp ce uşa aluneca, iar aerul nopții se revărsa înăuntru, înmiresmat de mirosul unui Templu în ruină şi al unei planete arse, el lăsă să îl cuprindă furia.

Nava coborî la cincizeci de metri. Dedesubt, Templul ruinat era întunecat, acoperit de catifeaua nopții. Dar percepu prezența lui Aryn Leneer la fel de clar cum ar fi făcut-o sub soarele amiezii. Păşi spre uşă, apelă la Forță, îşi activă sabia de lumină şi sări în întuneric.

* * *

Un răget, încărcat de ură şi furie, atrase privirea lui Aryn spre cer. Malgus cobora ca un meteorit. Pelerina îi flutura în spate şi deasupra lui, ca o pată de întuneric, iar el îşi ținea sabia cu amândouă mâini. Puterea veni înaintea lui într-un val de distorsiune vizibilă. Naveta din care sărise zbură pe cerul nopții.

Aryn se scufundă complet în Forță, îşi ridică apărarea mentală, luă poziție de luptă şi pară lovitura cu două mâini a lui Malgus. Cu toate astea, el ateriză într-un cocon de putere, lovindu-se de pământ într-o explozie de forță care spulberă pietrele din jurul lor şi le transformă într-o grindină de şrapnel. Netemătoare, Aryn le devie cu Forța în timp ce para o altă lovitură a lui Malgus. Forța loviturii Sithului îi făcu brațele să tremure, dar nu cedă. Lamele lor se ciocniră, scânteind, iar ochii lor se întâlniră. Ochii întunecați ai lui Malgus ardeau cu o furie care o străpungea. Furia pe care o emana era tangibilă pentru Aryn, făcând aerul să pară unsuros, poluat.

Dar ea simțea altceva în el, ceva neaşteptat, o nehotărâre ciudată.

— Ştiu de ce ai venit, spuse el, vocea lui fiind un şuierat din spatele aparatului respirator.

— L-ai ucis pe Maestrul Zallow, forță ea cuvintele printre dinții strânşi.

— Şi acum te voi ucide şi pe tine, zise el. În acelaşi loc în care l-am ucis pe el.

Se împinse în lama lui, o dădu înapoi cu un pas şi lansă o lovitură potențată de Forță spre coastele ei. Dar ea fu mai iute, iar săritura o trimise peste capul lui şi la cincizeci de metri mai departe, mai adânc în muntele de ruine unde murise Maestrul ei. Ateriză ghemuită pe una dintre coloanele rupte care ieşea din ruine.

— Îți va fi greu, strigă ea, şi îi răspunse furiei lui cu propria ei furie. Te asigur de asta.

Malgus făcu un gest cu mâna stângă, iar coloana pe care se afla ea începu să se clatine. Ea sări de pe ea pe o alta din apropiere, apoi pe alta, apoi pe alta, sărind peste ruine, înapoi spre Malgus. Când ateriză pe o bucată mare de piatră la zece metri de Sith, acesta făcu un gest de tăiere cu mâna liberă şi două bucăți de statuie se ridicară din dărâmături şi se repeziră spre ea din ambele părți. Ea sări în aer şi ele se izbiră una de alta sub ea, pulverizând cioburi de piatră. Ateriză pe rămăşițe, cu sabia pregătită. Malgus mârâi, sărind de pe postamentul lui spre ea. Ea alunecă pe lângă tăişul lui descendent şi lama lui despică piatra de la picioarele lor. Apoi ea dezlănțui o tăietură transversală care l-ar fi decapitat dacă nu s-ar fi ferit la timp.

Ea se aruncă în sus şi peste el, pe o altă bucată de moloz, la cincisprezece metri distanță. Apucând cu Forța o piatră mare de lângă Malgus, o aruncă spre el. El nu se mişcă, ci pur şi simplu rămase pe loc şi tăie piatra în două cu sabia. Scântei

roşii şi bucățele de piatră căzură pe jos. Aryn nu-şi putea găsi calmul. Lupta furioasă, dar nu-i păsa. Mârâi, gândindu-se la Maestrul ei, şi sări peste grămada de moloz, de la o bucată de stâncă la alta, micşorând distanța față de Malgus. El îi răspunse la atac cu al lui, sărind amândoi peste pietrele funerare ale Ordinului Jedi până când ajunseră la distanță de luptă. Aryn lovi jos, iar Malgus îi lovi lama larg, îşi inversă mişcarea şi dezlănțui o lovitură pe la spate spre abdomenul ei. Ea sări peste el, trăgându-şi picioarele strâns, şi dădu o lovitură cu două mâini de deasupra capului când reveni jos. Malgus pară în cruce cu lama lui şi intră într-o lovitură laterală cu piciorul, potențată de Forță îndreptată spre coastele ei. Ea prinse lovitura cu mâna liberă, îşi blocă brațul peste piciorul lui, se învârti şi îl aruncă pe Malgus la douăzeci de metri de ea. El se răsuci în aer şi ateriză pe fața crăpată a statuii lui Odan-Urr, care odinioară se afla pe aleea de intrare în Templu.

Ea luă mânerul sabiei Maestrului Zallow în mâna liberă, se ghemui şi sări spre el. El o privi venind şi, în vârful arcului săriturii, îşi îndreptă mâna stângă spre ea, răcnind, iar fulgerele de Forță se răsuciră prin aer. Fiind pregătită pentru asta, ea activă sabia Maestrului Zallow, o folosi pentru a forma un X cu a ei şi interceptă fulgerele cu cele două lame. Puterea lui întâlni voința ei. Fulgerul se răsuci în jurul lamelor incandescente. Forța lui îi opri coborârea şi o ținu în aer pentru o clipă, suspendată pe o coloană construită din partea întunecată. Şi apoi ea învinse. Fulgerul se risipi în neant şi ea, nevătămată, căzu drept în jos, aterizând în picioare deasupra unui morman de moloz mişcător şi dezactivând lama Maestrului Zallow.

În momentul în care ateriză, Malgus sări la ea, lama lui tăind, înjunghiind, învârtindu-se. Încercă să-şi folosească forța superioară pentru a o face să se dea jos de pe piatră, să se dezechilibreze, dar ea îi răspunse cu viteză, ocolindu-i loviturile, sărind peste ele, parând, şi dezlănțuind propriile lovituri. Zumzetul făcut prin aer, sfârâitul lamelor încrucişate, se contopiră într-un singur cântec de viteză şi putere.

* * *

Zeerid pilota speederul cu toată viteza, la peste o sută de metri altitudine. Văzu o navetă Imperială accelerând pe cer în apropierea Templului Jedi. Gândindu-se la Aryn, îşi simți stomacul zvâcnind. Zbură şi mai sus, sperând să o zărească în apropierea Templului. Şi reuşi. Ea şi Darth Malgus săreau peste ruinele Templului, cu săbiile sclipind, încleştându-se, viteza duelului lor fiind atât de rapidă încât Zeerid abia le putea urmări mişcările. Nu îi venea să creadă, dar lupta i se păru frumoasă.

Încetini speederul şi T7 emise un semnal sonor de întrebare.

Aryn făcea ceea ce venise pe Coruscant să facă – îl înfrunta pe Malgus.

Iar Zeerid văzuse ce făcuse Malgus în Templu. Sithul merita să moară. Dar era îngrijorat de motivele lui Aryn. Linia dintre a căuta *dreptate* şi a căuta *răzbunare* era într-adevăr subțire, dar Zeerid putea vedea că Aryn o depăşise. Îl voia mort pe Sith ca se răzbune. Şi nu va mai exista nicio cale de întoarcere după ce o va face.

Ştia asta mai bine decât majoritatea. Se hotărî şi acceleră speederul la maxim.

* * *

Aryn şi Malgus îşi încrucişară săbiile.

— Sunt mai mult decât egala ta, Sith, zise ea peste scânteile săbiilor lor unite.

— Maestrul tău nu a fost, spuse Malgus, mârâind, şi o împinse cu o explozie telekinetică de o asemenea forță încât ea zbură înapoi şi se izbi de piatră şi moloz.

Ea folosi Forța pentru a amortiza impactul, dar tot ateriză pe spate, iar impactul o lăsă fără aer. Malgus sări, strigând de furie, cu sabia ținută sus pentru o lovitură mortală. Ea se rostogoli la o parte când el coborî, iar lama lui se înfipse până la mâner în molozul Templului. Ea sări în picioare şi dezlănțui o lovitură transversală pe la spate, spre gâtul lui. El îşi eliberă sabia şi încercă să o pareze, dar în acelaşi timp ea îndreptă lama sabiei Maestrului Zallow spre Malgus şi o activă.

Probabil că acesta simți pericolul în ultima clipă, căci alunecă parțial în lateral. Totuşi, linia verde a lamei Maestrului Zallow îi străpunse armura şi coasta şi îi stârni un răcnet de durere şi furie. Înainte ca Aryn să poată continua, Malgus o lovi cu mâna deschisă în partea laterală a feței. Ea nu fusese pregătită pentru lovitură. Impactul amplificat de Forță explodă într-o ploaie de scântei în creierul ei şi o trimise să se rostogolească departe de Malgus; se izbi de o stâncă şi ateriză pe o parte la zece metri distanță. Adrenalina o trase în picioare, deşi se clătina, nesigură. Scuipă o gură plină de sânge şi ținu ambele săbii pregătite.

Malgus stătea pe ruine, cu lama sfârâind, privind gaura fumegândă din armură şi brazda din carnea lui. Văzând o oportunitate, ea nu ezită. Folosind Forța pentru a o ghida, aruncă sabia Maestrului Zallow spre Malgus. Lama tăie un arc verde strălucitor prin aer în timp ce se învârtea spre capul lui Malgus. În ciuda rănii sale, Sithul trecu de ținerea în Forță a lui Aryn şi smulse sabia din aer, la fel de rapid ca o viperă de nisip. Dezactivă lama, ținu mânerul în mână şi îl studie. Se uită apoi la Aryn, cu ochii arzând. Ea şi-l imagină zâmbind pe sub aparatul respirator.

— Arma asta nu i-a fost de folos lui şi nu-ți va fi de folos nici ție.

Sunetul unui motor o făcu pe Aryn să ridice capul. Se întoarse, cu lama pregătită şi văzu speederul Armin venind pe cer ca o cometă, cu Zeerid pe scaunul şoferului. T7 stătea în spate. Veni prea tare şi propulsoarele nu putură opri complet speederul să se izbească de ruine. Metalul scârțâi, iar praful se ridică în sus.

— Aryn! strigă Zeerid. Urcă!

Zeerid privi pe lângă ea spre Malgus, părând să se gândească să descarce un foc de blaster, dar se răzgândi.

— Haide, Aryn! strigă Zeerid, iar T7 îl sprijini cu un fluierat urgent. Te rog. Ai spus că mă vei ajuta.

Ea ezită. Malgus se uită la ea, fluturând mânerul sabiei Maestrului Zallow, ca o tachinare pentru a o ține acolo.

Ea luă o decizie. Voia să şteargă îngâmfarea pe care o auzise în tonul lui, să vadă în ochii lui ceea ce văzuse în cei ai Maestrului Zallow. Uciderea lui nu era de ajuns. Voia să-l vadă suferind. Trebuia doar să-şi dea seama cum să o facă.

Sări mult în aer şi ateriză lângă Zeerid, în speeder.

— Moartea este prea uşoară pentru tine, Sithule, îi strigă ea lui Malgus, veninul din ton surprinzând-o chiar şi pe ea. O să te rănesc mai întâi.

Cuvintele îi lăsară un gust amar în gură. Simți ochii lui Zeerid asupra ei şi nu îndrăzni să-l privească în față. Malgus, de asemenea, păru aproape nedumerit, judecând după fruntea lui încruntată şi după înclinarea capului.

— Porneşte, spuse ea.

Zeerid acceleră şi începu să întoarcă speederul.

Furia ieşi din Malgus. Reactivă lama Maestrului Zallow şi o aruncă după ei.

Zeerid încercă să se dea la o parte, dar lama se întoarse şi continuă să vină spre ei. T7 emise un semnal sonor de alarmă. Aryn privi arma învârtindu-se, o simți şi, înainte să ajungă la speeder, se întinse cu Forța şi o smulse din strânsoarea mentală a lui Malgus. Arma se întoarse în sus, pe deasupra speederului, şi coborî cu mânerul înainte în mâna ei, în timp ce Zeerid se ridica pe cerul nopții şi se îndepărta cu viteză. Apoi o dezactivă. Se uită înapoi pentru ultima oară şi îl văzu pe Malgus stând în vârful ruinelor Templului, cu sabia în mână şi cu pelerina fluturând în vânt.

Arăta ca un cuceritor victorios.

Şi ea îl urî pentru asta.

* * *

Zeerid zbură jos şi în viteză pe străzile Coruscantului, ocolind clădirile, coborând pe străduțe şi la nivelurile inferioare pe măsură ce înainta. În curând, cerul se pierdu în densitatea structurilor de deasupra lor. Se aflau într-o lume subterană industrială, cu o serie de tuneluri din metal şi duracretă care cuprindeau întreaga planetă.

— Ne urmăreşte cineva? spuse el.

Aryn nu răspunse. Stătea pe scaunul pasagerului şi se holba la mânerul sabiei Maestrului ei ca şi cum nu l-ar mai fi văzut niciodată.

— Aryn! Ne urmăreşte cineva?

— Nu, spuse ea, dar nu se uită înapoi.

Zeerid aruncă o privire în spatele şi deasupra lor, şi nu văzu pe nimeni. Îşi permise să respire mai uşor.

— La naiba, Aryn, ce făceai?

Ea răspunse pe un ton la fel de mecanic ca al unui droid de protocol.

— Ceea ce am venit să fac, Zeerid. Îl înfruntam pe Malgus. Ce făceai tu acolo?

— Te ajutam.

— Nu aveam nevoie de ajutor.

— Nu?

El o privi fix.

— Nu.

Zeerid crezuse altceva.

— De ce te-ai urcat în speeder, Aryn?

— Nu am vrut să fii rănit. Şi am spus că te voi ajuta să pleci de pe planetă.

— O minciună, spuse Zeerid. De ce nu ai rămas acolo să termini?

Ea îşi întoarse privirea de la el în timp ce răspundea.

— Pentru că...

— Pentru că?

— Pentru că uciderea lui nu este de ajuns, răbufni ea. Vreau să-l rănesc. Îşi agață mânerul sabiei Maestrului ei la centură şi se uită la Zeerid. Vreau să-l rănesc aşa cum m-a rănit el pe mine, cum l-a rănit pe Maestrul Zallow înainte să moară.

— Aryn, nu trebuie să fiu un empatic ca să-ți simt nehotărârea. Răzbunarea...

Ea ridică o mână pentru a-l întrerupe.

— Nu vreau să aud asta, Zeerid.

El o spuse oricum. Îi datora foarte multe.

— Asta nu prea seamănă cu felul tău de a fi.

— Nu ne-am mai văzut de ani de zile, răbufni ea. Ce ştii tu despre mine?

Tonul ei ascuțit îl surprinse.

— Nu atât de multe pe cât credeam, se pare.

Pentru o vreme, tăcerea se aşternu între ei ca un zid.

— M-am angajat la *Bursă* pentru un motiv bun, cel puțin aşa credeam. Pentru a-i asigura o viață bună fiicei mele.

— Zeerid...

— Ascultă-mă, Aryn! Trase aer în piept ca să se calmeze. Şi acea decizie, care părea atât de corectă, m-a dus la contrabanda cu arme, apoi la cea cu mirodenii. O singură decizie, Aryn. Un singur act.

Ea clătină din cap.

— Nu este aşa, Zeerid. Ştiu ce fac.

El nu era atât de sigur, dar decise să nu insiste mai mult. Schimbă subiectul.

— Cred că pot să ne duc în portul spațial. Sunt câteva nave acolo, de pe *Valor*, şi trupe Imperiale, dar am un plan.

Fără să se uite la el, ea se întinse peste scaun şi îi atinse mâna, doar pentru o clipă.

— Îmi pare rău pentru felul în care am vorbit, Zeerid. Eu nu sunt...

El clătină din cap.

— Nu-ți cere scuze, Aryn. Ştiu că eşti rănită. Doar că... nu vreau să îți înrăutățeşti situația. Ştiu cum se poate întâmpla asta. Vezi... clar situația?

Se simțea ridicol încercând să ofere unei empatice o perspectivă asupra stării ei emoționale.

— Da, spuse ea, dar el auzi nesiguranță din tonul ei.

— În cele din urmă, trebuie să trăieşti cu ceea ce faci.

El ştia bine cât de dificil putea deveni asta.

— Ştiu, spuse ea. Ştiu. Acum, care este planul tău?

El i-l spuse. Ea ascultă cu atenție, aprobând din cap când el termină.

— Asta ar trebui să meargă.

— T7 poate face una ca asta?

Aryn aprobă din cap, iar T7 emise un bip afirmativ.

— Vă voi ajuta să intrați şi să luați o navă, spuse Aryn. Dar... eu nu plec de pe Coruscant.

— M-am gândit că vei spune asta, zise el, dar în mintea lui încă nu accepta una ca asta.

Se lupta cu decizia dacă să-i spună sau nu despre femela Twi'lek.

— Tu îmi ascunzi ceva, spuse ea.

El îşi frecă ceafa, nehotărât. În cele din urmă, decise că îi era dator să fie onest şi ştia că nu putea lua decizii în locul ei.

— Femela Twi'lek pe care am văzut-o în filmul de la Templu...

Apoi ezită. Aryn îl apucă de antebraț, strângându-l.

— Spune-mi, Zeerid.

El înghiți în sec, simțindu-se complice la o crimă. Nu îl îngrijora răul pe care i-l făcea femelei Twi'lek, cât cel făcut lui Aryn.

— Am văzut-o pe Liston Spaceport. Era acolo.

Unghiile lui Aryn i se înfipseră în piele, dar ea păru să nu observe. El salută durerea. Ea se uita în gol prin parbriz. Îşi închipuia că o vedea cântărind opțiunile în

balanța minții. Spera doar că o va alege pe cea bună.

— Vreau să o văd, spuse ea. Să mergem.

Nu acesta era răspunsul pe care sperase Zeerid să-l audă.

* * *

Malgus stătea printre ruine, printre statuile căzute ale vechilor săi duşmani, şi medita. Briza nopții îi sufla răcoroasă pe față. Îşi reluă în minte confruntarea cu Aryn Leneer. Puterea ei îl surprinsese. La fel şi furia care o susținea. Furie pe care o înțelegea, chiar o respecta, dar nu înțelegea cum ajunsese Aryn la ea. Ştia că el îl omorâse pe Maestrul Zallow când se luptaseră. Dar nu ştiuse asta atunci când se văzuseră pentru prima dată pe holocomunicația de deasupra Coruscantului, când *Valor* doborâse cargobotul. Era sigur de asta. Ar fi simțit vârful de cuțit al furiei ei dacă ar fi ştiut încă de atunci.

Deci trebuie să fi aflat între timp că el îl omorâse pe Maestrul Zallow. Ori văzuse cumva lucrul acesta – o înregistrare de supraveghere scoasă din dărâmături, poate – ori interogase vreun martor, un supraviețuitor care scăpase, sau poate un droid care se târâse afară din ruine. Oricum ar fi, acum ştia detaliile atacului.

Îl mulțumea faptul că ea ştia. Distrugerea Templului Jedi era cea mai mare realizare a vieții sale. Voia ca Jedii... voia ca Aryn Leneer să ştie că el fusese cel care o făcuse, cel care lăsase cadavrele atâtor Jedi îngropate în mormântul dărâmat al Templului lor de odinioară. Dar îl îngrijora ceva la marginea minții sale. Ea nu fugise cu speederul de frică. Ar fi simțit asta.

O să-ți fac rău, spusese ea. Cum ar fi putut să-i facă rău?

Şi, dintr-o dată, ştiu. Cunoştea detaliile atacului asupra Templului, aşa că ştia că Eleena îl însoțise. S-ar fi putut chiar să fi văzut în comportamentul lui Malgus ceea ce văzuse şi Lordul Adraas – sentimentele lui pentru Eleena. L-ar putea răni în acelaşi mod în care Adraas şi Angral încercaseră să-l manipuleze.

Înțelegerea acestui lucru trimise o emoție prin el, o emoție pe care, după o clipă, o recunoscu drept frică. Îşi activă comunicatorul şi încercă să-şi contacteze iubita pe frecvența lor normală. Nu primi niciun răspuns.

În stomacul lui se formă o tulburare. Îl apelă pe Jard.

— Jard, Eleena s-a întors pe *Valor*?

— Nu, my lord, răspunse Jard. Una dintre navetele ei se întors, dar ea nu era la bord.

Un cârlig de frică se înfipse în stomacul lui Malgus şi îl trase în picioare.

— Când a raportat ultima dată? întrebă el.

— Nu a făcut-o, my lord. Există vreun motiv de îngrijorare? Ar trebui să trimit o echipă să o găsească?

— Nu, spuse Malgus. O voi găsi eu însumi.

Ar putea exista o mulțime de motive pentru care Eleena nu putea fi contactată. Ar fi putut, pur şi simplu, să-şi închidă comunicatorul.

Dar Malgus nu putea să scape de neliniştea pe care o simțea. Îşi apelă pilotul personal şi chemă naveta înapoi la Templu. Ştia unde aterizaseră Eleena şi echipa ei – la Liston Spaceport. O va căuta mai întâi acolo.

A TREIA ZI

Capitolul 12

Cerul se lumină spre est. Zeerid îşi verifică ceasul. Se apropiau zorii. Noaptea dispărea fără să o simtă. Era prea angajat ca să simtă oboseala.

— Ce ai de gând să faci? îşi făcu el curaj să o întrebe pe Aryn.

Ea nu se uită la el, iar el luă asta ca pe un semn rău.

— O să te duc la portul spațial şi o să zbori înapoi la fiica ta.

Presupunând că va reuşi să se ferească de crucişătoarele Imperiale pe drumul de ieşire, ceea ce nu ar fi fost puțin lucru.

— Nu asta am vrut să spun, Aryn, şi tu o ştii deja. Ce ai de gând să faci cu ea?

Aryn nu răspunse, dar poziția maxilarului ei îi spuse lui Zeerid tot ce avea nevoie să ştie. Regretă că o menționase pe femela Twi'lek lui Aryn. Sinceritatea lui o va costa sufletul pe Aryn. Să-l vâneze pe Sithul care îi ucisese Maestrul era un lucru. Să o ucidă pe femelă doar pentru a-l răni pe Malgus era altceva. În timp ce conducea, se trezi sperând că femela Twi'lek părăsise portul spațial.

Portul se vedea în față. El scană cerul, dar nu văzu nimic. Turnul de control era tot întunecat. Imperiul făcuse o treabă proastă în ceea ce priveşte securizarea portului – aveau prea puțini oameni care să păzească o locație cu multe puncte de intrare potențiale – dar Zeerid presupuse că aveau trupe limitate şi o întreagă planetă de supravegheat. Era bucuros pentru asta. Altfel, planul său nu ar fi avut nicio şansă de reuşită.

— Voi face un cerc larg şi vom merge sus. Viteza este cheia.

— Nu ne vor detecta pe scanere?

— Turnul e întunecat şi nu văd niciun dispozitiv în jur. Dacă au supraveghere orbitală asupra portului, ei bine...

Ridică din umeri. Dacă Imperiul avea supraveghere orbitală sau droizi la mare altitudine care supravegheau portul spațial, el şi Aryn ar fi avut probleme.

— Tot viteza este cheia, spuse el. Chiar dacă ne văd, dacă putem intra şi ieşi destul de repede, vom reuşi.

Aryn îşi dădu părul de pe față.

— Unde ai văzut-o? Pe femela Twi'lek?

— Acolo, spuse el, arătând spre ferestrele mari din oțel transparent care se deschideau spre pista de aterizare pentru nave mici, unde văzuse navetele, nava de desant şi pe femelă. Fără să aibă macrobinoclul la îndemână, tot ce putea vedea prin ferestre erau umbrele gri fără formă, probabil navetele. Aryn privi ferestrele pentru o clipă, apoi aprobă din cap în sinea ei.

— Să mergem, spuse ea.

El stinse luminile de funcționare ale speederului şi îl duse până la cinci sute de metri, chiar deasupra vârfului structurii centrale principale a portului spațial. Împingând propulsoarele cât de tare putu, acceleră spre ea. Inima îi bătea cu putere, nu de teamă că vor fi prinşi, ci de îngrijorare că Aryn o va găsi pe femela Twi'lek.

Viră în jurul unuia dintre brațele de aterizare pentru nave mari care se întindea deasupra lor. Se aplecă în spatele comenzilor, anticipând în orice moment tirul de răspuns. Dar nu veni niciunul.

Sub ei, la aproximativ o sută de metri, putea vedea uşile de pe acoperişul diferitelor platforme de aterizare a navelor mici. Aryn se dezlegă, apoi se întoarse şi îl desfăcu pe T7. Droidul emise un semnal sonor.

Zeerid încetini speederul, dar nu se opri. Dacă îi văzuse cineva apropiindu-se, voia ca ei să creadă că speederul îşi continua drumul.

— Gata? întrebă el, şi setă pilotul automat nesofisticat al speederului să mai zboare încă zece kilometri înainte să aterizeze.

— Gata.

Eliberă manşa, iar el şi Aryn se duseră rapid în spatele speederului, lângă T7. Vântul trăgea de ei. Avea probleme cu echilibrul, dar Aryn îl luă de braţ şi îl stabiliză. Strânseră droidul între ei şi schimbară o privire.

— Hai, spuse el.

Ea aprobă din cap şi săriră din spatele speederului.

T7 bipăi în timp ce cădeau. Volumul droidului nu le permitea să îşi controleze coborârea; se răsturnaseră imediat peste cap. Câmpul vizual al lui Zeerid se schimba rapid, sălbatic, între cerul înstelat şi partea superioară a portului spaţial de dedesubt. Stomacul i se urcă în gât şi strânse din dinţi ca să nu vomite batonul proteic pe care îl mâncase. Se învârteau în continuare, cu T7 fluierând alarmat, până când Aryn îi prinse în puterea ei, puse capăt rotirii şi le încetini coborârea. Metalul şi duracreta acoperişului portului spaţial se repeziră să le vină în întâmpinare. Aveau la dispoziţie doar o secundă, două. Aryn icni, îi încetini şi mai mult, tot mai mult, până când aterizară uşor pe acoperiş.

— Mult mai bine decât data trecută, spuse Zeerid, rânjind, cu inima accelerată. Aş putea să-mi petrec toată viaţa fără să mai cad şi să simt că nu am pierdut nimic.

Aryn nu zâmbi nici măcar un pic.

Zeerid se adună, luă câte un blaster în fiecare mână şi scană acoperişul. Zări un panou de acces la conducte.

— Acolo.

Alergară spre el şi el trase cu blasterul în capacul metalic, expunând o încâlceală de cabluri. În mod normal, un capac spart ar fi declanşat o alarmă în turnul de control, dar turnul era întunecat şi neocupat.

— Fă-o, T7.

Un panou din abdomenul droidului se deschise şi se întinseră mai multe braţe subţiri, mecanice. Toate se terminau cu un anumit tip de unealtă. T7 înfipse braţele între fire şi începu să lucreze. Zeerid, încă îngrijorat că ar fi putut fi reperaţi, scană cerul, dar nu văzu nimic. T7 fredona în timp ce lucra.

— Haide, haide, îi spuse Zeerid droidului, iar lui Aryn, îi spuse: Eşti bine?

Părea ciudat de calmă – sau preocupată.

— Sunt bine, spuse ea.

Droidul scoase o serie de fluierături şi bipuri emoţionate.

— A pătruns în sistemul de siguranţă şi de stingere a incendiilor, spuse Aryn.

— Declanşează-l cu o întârziere de zece secunde, îi spuse Zeerid droidului.

Droidul scoase un bip de consimţământ.

* * *

Malgus sări în navetă când aceasta ateriză lângă Templu.

— Portul spațial Liston, îi spuse pilotului. Repede.

— Da, my lord.

Încercă din nou să o apeleze pe Eleena pe comunicator, dar nu primi niciun răspuns. Cu fiecare clipă care trecea, îngrijorarea lui creştea. Recunoştea că emoțiile îl conduceau, îl controlau, recunoştea şi el slăbiciunea pe care o dovedea, dar nu putea să lase să fie rănită, nu de un Jedi.

Vorbele lui Angral îi săriră în minte: *Pasiunile pot duce la greşeli.*

Vocea pilotului de pe stația de comunicații îi întrerupse şirul gândurilor.

— Ați auzit veştile de pe Alderaan, my lord?

— Ce veşti? spuse Malgus.

Muşchii i se încordară, ca şi cum ar fi anticipat o lovitură, sau o luptă.

Lovitura veni şi îl lovi puternic.

— Există zvonuri că s-a ajuns la un acord şi că va fi semnat un tratat de pace, mai târziu, astăzi. În schimbul predării anumitor sisteme periferice sub control Imperial, Coruscantul va fi returnat Republicii.

Cuvintele pilotului le readuseră pe cele ale lui Angral în mintea lui Malgus şi ricoşară prin capul lui ca nişte focuri de blaster.

Sisteme periferice... Coruscantul va fi returnat Republicii... Pace...

Cuvintele aplicară şi mai multă căldură pe emoțiile deja bulversante ale lui Malgus. Se gândi la Angral şi Adraas stând undeva, împreună, bând vin şi crezând că au realizat ceva forțând Republica să predea câteva sisteme nesemnificative, când de fapt otrăviseră corpul Imperiului cu veninul păcii.

— Pace!

Se plimba prin compartiment, cu pumnii strânşi, ca un animal sălbatic care se plictisea în cuşca lui. Gândurile lui oscilau între Eleena, pe de o parte, Angral şi Adraas, pe de altă parte.

— Pace!

Lovi cu pumnul în peretele despărțitor, salutând durerea.

Angral şi Adraas crezuseră că îl pot îmblânzi, crezuseră că o pot folosi pe Eleena pentru a-l domestici. Şi nu asta era ceea ce voia şi ea? Ea, care căuta să fie conştiința lui. Ea, care îi cerea să pună dragostea înaintea datoriei față de Imperiu.

Mânia lui Malgus deveni furie. Îşi izbi pumnii în masa de lucru, îndoind-o. Luă un scaun şi îl aruncă în peretele despărțitor, apoi îşi înfipse pumnul în micul ecran video încorporat în perete.

— E totul în regulă, Darth Malgus? strigă pilotul prin stație.

— Totul este în regulă, spuse Malgus, deşi nimic nu era.

— Ne apropiem acum de portul spațial, my lord, spuse pilotul.

* * *

Zeerid îl privea neliniştit pe T7 lucrând. Ceasul său intern era în funcțiune. Trebuiau să continue să se mişte.

După ce se conectase la sistemul de siguranță şi de stingere a incendiilor din spațioport, T7 urma să trimită un semnal fals în rețea, păcălind senzorii să detecteze o scurgere de combustibil în zona de aterizare unde erau navetele Imperiale. O alarmă care să indice scurgerea de combustibil gazos extrem de exploziv ar fi trebuit să declanşeze procedurile de evacuare şi aerisire. Sau cel puțin aşa spera Zeerid.

Brațele metalice ale droidului îşi făcură magia. T7 tăie un fir aici, lipi unul colo, reatașă câteva cabluri dincolo, apoi se conectă la interfața pe care o refăcuse.

Fluierăturile şi bipurile sale joase îi spuseră lui Zeerid că droidul comunica cu rețeaua portului spațial. După o scurtă perioadă de timp, droidul îşi retrase brațele metalice în cilindrul corpului său.

— Gata? întrebă Zeerid.

T7 emise un bip afirmativ.

Zeerid îl plesni pe cap, iar droidul protestă cu un semnal sonor scăzut.

— Atunci să mergem, spuse Zeerid.

El şi Aryn sprintară pe acoperiş spre uşile de lansare, cu T7 rotindu-se după ei. Zeerid număra în minte de la zece în jos. În momentul în care ajunseră la uşile de lansare – exact când terminase numărătoarea inversă – sirenele începură să urle, audibile chiar şi de pe acoperiş. O voce mecanică vorbi prin difuzoarele instalației.

S-a produs o scurgere de substanțe periculoase în cala de aterizare 16-B. Există un pericol semnificativ. Vă rugăm să vă îndreptați rapid spre cea mai apropiată ieşire. S-a produs o scurgere de substanțe periculoase în cala de aterizare 16-B...

— Dacă T7 şi-a făcut treaba, spuse Zeerid, iar droidul emise un bip indignat, sistemul va detecta scurgerea de combustibil în platforma aflată chiar sub noi. Când o va face, ar trebui să deschidă automat uşile de lansare pentru a ventila gazul...

Acoperişul vibră în timp ce uşile de lansare se desigilau şi începeau să alunece încet, deschizându-se.

— Foarte bine făcut, îi spuse Zeerid droidului.

* * *

Malgus văzu în față micul port spațial pe care îl rechiziționase Imperiul. Semăna oarecum cu un păianjen răsturnat cu prea multe picioare, cu brațele de aterizare pentru nave mari ieşind din corpul umflat şi ridicate spre cer. Uşile de lansare de deasupra diverselor platforme de aterizare pentru nave de mici dimensiuni erau puncte pe corpul păianjenului. Toate erau închise, cu excepția uneia. Lumina se revărsa pe cer prin uşile deschise.

— S-a adunat o mulțime lângă intrarea în port, spuse pilotul.

Malgus îşi întoarse privirea de la uşile de lansare deschise pentru a vedea zeci de oameni care ieşeau pe una dintre intrările în spațioport şi se agitau. Cei mai mulți erau muncitori portuari în salopete, cetățeni ai Coruscantului pe care Imperiul îi avea la dispoziție pentru a face munca de jos în port, dar număra şi vreo douăzeci de soldați Imperiali, o duzină de persoane din echipajele navelor şi o mână de alți soldați în semi-armuri. Îşi lipi fața de fereastră pentru a se uita mai atent la soldați. Îl văzu pe Căpitanul Kerse, unul dintre cei pe care îi alesese să o însoțească pe Eleena. Dar nu o văzu pe Eleena.

— Aterizează lângă uşi, spuse el. Repede.

Naveta ateriză cu un zgomot puternic şi Malgus se grăbi să iasă. Văzându-l, soldații Imperiali luară brusc poziție şi îl salutară. Muncitorii se dădură înapoi, cu teamă în ochi. Probabil că auziseră de ceea ce făcuse la spital.

Malgus se apropie de Căpitanul Kerse, un bărbat puternic, al cărui cap chel stătea ca un bolovan pe gâtul său gros. Malgus se ridică deasupra lui.

— Darth Malgus, există o scurgere de gaz combustibil în zona de aterizare a

navelor mici. Am evacuat în timp ce sistemul de siguranță...

— Unde este Eleena? întrebă Malgus.

— Este... Kerse se uită la mulțimea din jur. Pielea lui deveni pătată. Apoi spuse către unul dintre oamenii săi: Unde este fata Twi'lek?

— Am văzut-o lângă cealaltă navetă, domnule, răspunse un alt soldat. Am presupus că ne-a urmat.

Malgus îl apucă pe Kerse de platoşă şi îl ridică până îl aduse la nivelul ochilor lui.

— A fost cu tine înainte de scurgerea de gaz?

Capul lui Kerse se clătină pe gâtul lui.

— Da. Ea...

— Du-mă acolo.

— Gazul combustibil, my lord.

— Nu există niciun gaz combustibil! Este un şiretlic pentru a ajunge la Eleena.

Pentru a ajunge la el.

— Ce? spuse Kerse.

Malgus îl aruncă pe Kerse la pământ şi trecu pe lângă el spre uşile portului. În spatele lui, îl auzi pe Kerse strigându-i pe ceilalți soldați să îl urmeze. În momentul în care uşile alunecară în fața lui Malgus, avea în jurul lui şase soldați de elită cu puşti blaster.

— Pe aici, my lord, spuse Kerse, luând poziție lângă el.

* * *

— Viteză şi precizie, spuse Zeerid, atât pentru el însuşi, cât şi pentru Aryn. Viteză şi precizie.

Privi cum uşile de lansare se deschideau pentru a evacua gazul combustibil inexistent, dezvăluind platforma de aterizare de dedesubt. Zeerid văzu cele două navete imperiale şi nava de desant din clasa Dragonfly. Sirenele continuau să țipe. Vocea automatizată din difuzoare continua să bâzâie.

Zeerid avea să deturneze nava de desant. Va trebui să se ferească de navele de luptă şi de crucişătoare Imperiale în drumul său de ieşire din spațiul Coruscantului. Navetele vor zbura ca nişte grămezi pătrate, şi va fi doborât imediat ce va ieşi din atmosferă. Nava de desant, cel puțin, i-ar fi dat o şansă decentă de scăpare.

O luă pe Aryn de mână.

— Poți să vii cu mine, Aryn.

Ea îl privi în față şi el văzu din nou, pentru prima dată de când se reîntâlniseră, înțelegerea profundă din ochii ei.

— Nu pot, spuse ea.

— Ba poți, insistă el. Ai onorat memoria Maestrului tău.

— E timpul să pleci, spuse ea. Viteză şi precizie, parcă aşa ai spus.

El îşi opri răspunsul şi încă, o dată, îl înfăşurară pe T7 în strânsoarea lor comună şi săriră în gol. Din nou, puterea lui Aryn le încetini coborârea şi le amortiză aterizarea. Ajunseră pe podeaua de metal şi duracretă a platformei, asaltați din toate părțile de vuietul sirenelor şi de vocea implacabilă din difuzoare.

Zeerid făcu rapid un bilanț al situației. Nu văzu pe nimeni în zona de aterizare, iar singura ieşire – o pereche de uşi duble care duceau într-un coridor lung de

dincolo – era deschisă. Toată lumea trebuie să fi fost evacuată.

Ambele navete Imperiale aveau rampele de aterizare coborâte. Nava de desant nu, iar plafonul cabinei de pilotaj era întunecat, opac ca apa murdară.

— T7, vreau să deschizi nava aia Dragonfly. Chiar acum.

Droidul scoase un bipăit de aprobare şi se îndreptă spre uşa din spate a navei de desant. Zeerid se uită la Aryn şi mai făcu o încercare.

— Răzgândeşte-te, Aryn. Rămase chiar în faţa ei, forţând-o să îl vadă şi să îl audă. Vino cu mine. Te rog. Îi zâmbi, încercând să o înşenineze. Vom deschide o fermă pe Dantooine, aşa cum am spus.

Ea zâmbi, părând amuzată de gândul ăsta, iar el se bucură să vadă asta.

— Nu pot, Zeerid. Vei fi un bun fermier, totuşi. Mă duc să o găsesc pe femela Twi'lek şi…

Se opri la mijlocul frazei, cu ochii fixaţi pe ceva, peste umărul lui Zeerid.

Acesta se întoarse şi o văzu pe femelă coborând pe rampa de aterizare a navetei din apropiere, cu un rucsac aruncat pe umăr. Doi soldaţi Imperiali cu platoşe o flancau de o parte şi de alta. Fiecare avea câte o puşcă blaster pe umăr. Toţi trei purtau măşti respiratorii. Nu-şi părăsiseră nava când sunase alarma, ci doar îşi puseră măştile. Poate că era ceva pe navetă ce nu voiau să lase nesupravegheat. Toată lumea încremeni pentru o clipă. Apoi, dintr-o dată, toată lumea izbucni.

Femela Twi'lek îşi aruncă rucsacul, cu ochii larg deschişi în spatele lentilelor măştii, şi întinse mâinile spre blastere. Soldaţii înjurară pe tonuri înăbuşite, îşi luară puştile şi încercară să îi ia la ţintă.

Aryn îşi aprinse sabia de lumină. Zeerid, cu unul dintre blastere încă în mână, trase asupra soldatului din dreapta. Două focuri de armă urlară în pieptul soldatului. Armura rezistă într-un nor de fum, iar forţa impactului îl doborî pe bărbat de pe rampă, întorcându-i într-o parte masca de pe faţă. Căzu pe puntea de aterizare şi rămase întins acolo, căutând să se adăpostească. Zeerid trase din nou, iar o lovitură în secţiunea mediană îl făcu să rămână nemişcat. Fata Twi'lek îşi scoase blasterele şi trase două, patru, şase focuri spre Zeerid. Aryn alunecă în faţa lui şi lama ei devie toate focurile, două dintre ele înapoi spre celălalt soldat, deschizând mici găuri în masca soldatului. Acesta căzu în faţă pe rampă, mort.

— Pleacă de aici, Zeerid, spuse Aryn peste umăr.

Apoi începu să meargă spre navetă, spre femela Twi'lek.

— Aryn, strigă Zeerid, dar ea nu îl auzi.

Acum îşi închipuia că auzea doar vocea Maestrului ei mort. Zeerid îşi dădu seama că nu mai era lupta lui. Îşi puse blasterul în toc şi privi. Nu mai avea ce să facă.

Aryn se îndrepta spre navetă în timp ce femela se retrăgea pe rampă, ţintind. Înainte să poată trage, Aryn făcu un gest cu mâna stângă, iar ambele blastere îi zburară din mâini şi aterizară la picioarele ei. Femela Twi'lek rosti ceva în surdină, în masca ei. Aryn făcu un pas mai departe şi trecu pe lângă blastere.

Fata Twi'lek, cu ochii mari, se întoarse să fugă în compartimentul navetei. Din nou, Aryn făcu un gest şi o explozie de energie ieşi din ea, se izbi de spatele femelei şi o împinse cu putere în peretele despărţitor. Ea se prăbuşi în compartimentul navetei, doar picioarele ieşind suficient de mult în afară pentru ca Zeerid să le poată vedea.

Aryn îşi dezactivă lama. Se opri pentru o clipă şi îşi coborî capul, gândindu-se.

Zeerid îşi permise să spere şi aproape că o strigă din nou pe nume. Dar apoi,

ea îşi ridică privirea şi porni spre rampă, păşind peste cadavrul soldatului.

Zeerid îşi lăsă capul în jos pentru o clipă, întristat. Era decizia ei, lupta ei. Se adună, se întoarse şi strigă la T7.

— Deschide nava aia de desant, T7. E timpul să plecăm.

* * *

Vrath se trezi în sunetul focurilor de blaster, în vuietul ascuțit al sirenelor şi cu vocea de pe sistemul de difuzoare al portului care spunea ceva despre o scurgere de combustibil. Luase un somnifer pentru a adormi şi avu nevoie de câteva momente ca să i se limpezească mintea. Adormise în cabina de pilotaj. Îşi verifică ceasul. Era aproape de răsărit, sau puțin după. Fusese treaz o mare parte din noapte.

Ceva se lovi de fuzelajul lui *Razor* – o împuşcătură de blaster.

— Ce naiba...

Restabili transparența cupolei din oțel a carlingii şi privi pista de aterizare. Unghiul navei îi oferea un câmp vizual foarte mic, aşa că nu putu vedea mare lucru, doar o parte dintr-o navetă Imperială andocată lângă el. În mod ciudat, nu văzu niciun muncitor, niciun soldat Imperial şi niciun droid. Mai auzi câteva împuşcături de blaster în spatele navei. Nu avea nicio idee despre ce se întâmpla şi nici nu dorea să afle. Nu avea încă permisiunea să părăsească Coruscantul, dar nu avea de gând să-şi lase nava în docuri în mijlocul unui schimb de focuri sau indiferent ce se mai întâmpla acolo. Se gândi să ridice nava în aer şi să rămână în atmosferă. Accesă anunțul automat monoton al portului spațial prin comunicatorul navei.

S-a produs o scurgere de substanțe periculoase în cala de aterizare 16-B. Există un pericol semnificativ. Vă rugăm să vă îndreptați rapid spre cea mai apropiată ieşire. S-a produs o scurgere de substanțe periculoase...

Pe peretele de lângă el, scrise cu litere mari şi negre, se aflau cuvintele: CALA DE ATERIZARE 16-B. Verifică de două ori pentru a se asigura că *Razor* era bine sigilată. Nu era. Uşa din spate era deschisă. Înjură. Putea să jure că o închisese. Apăsă butonul pentru a o închide, dar rămase tot deschisă şi nesigilată. Ceva o ținea deschisă, sau avea o defecțiune pe circuit. Trebuia să o închidă de la comutatorul din spate, altfel încărcătura ar fi căzut în timp ce zbura. Porni secvența de lansare automată a navei, se ridică şi se îndreptă spre partea din spate a navei. La jumătatea drumului, îşi dădu seama că-şi lăsase blasterul şi lamele în carlingă. Le dăduse jos atunci când adormise. Nu conta. Nu avea nevoie de ele.

* * *

Aryn se simțea amețită în timp ce urca pe rampa de aterizare a navetei. Îşi ținea mânerul sabiei în mână, având furie în inimă. Încetini când femela se agită, gemu şi se întoarse să o privească apropiindu-se. Aryn ridică mâna liberă şi fu cât pe ce să spună: *Nu-ți voi face rău*, dar îşi opri cuvintele înainte să-i scape din gură.

Nu voia să mintă.

Femeia se târî înapoi – iar ochii ei nu arătau nicio teamă privind-o pe Aryn – până când se lovi de peretele etanş. Alunecă pe perete, astfel încât ajunse să stea în picioare. Aryn se opri la doi paşi de ea. Se priviră una pe cealaltă peste prăpastia nelimitată a convingerilor lor.

Afară, sirenele urlau. Aryn nu-l mai putea vedea pe Zeerid. Şi mai important, el nu o mai putea vedea pe ea.

Ochii femelei căzură pe mânerul sabiei lui Aryn. Aryn nu simți nicio teamă radiind dinspre femeie, ci doar o tristețe moale şi profundă.

— Ai venit să mă ucizi.

Aryn nu negă. Avea gura uscată. Îşi puse la centură propria sabie şi o luă în mână pe cea a Maestrului Zallow.

— Îți văd furia, spuse victima ei.

Aryn se gândi la Maestrul Zallow şi îşi întări hotărârea.

— Nu mă cunoşti, femeie. Să nu pretinzi că mă cunoşti.

Aprinse sabia Maestrului Zallow. Ochii femelei se lărgiră şi o străfulgerare de frică îi sparse fața calmă.

— Nu te cunosc, spuse ea. Dar recunosc furia atunci când o văd. O cunosc destul de bine.

Un zâmbet trist îi lumină fața, depăşind frica din expresia ei. Se gândea la ceva sau la altcineva în afară de Aryn, iar tristețea pe care o emana creştea şi se acutiza.

— Furia este doar durere redenumită, spuse ea. Şi asta o ştiu bine. Şi uneori... durerea este prea adâncă. Durerea te conduce, nu?

Aryn se aşteptase la rezistență, la luptă, la protest, la ceva. În schimb, ea părea... resemnată.

— Mă vei ucide, Jedi? Din cauza lui Darth Malgus? Ceva ce a făcut el?

Auzind rostit numele lui Malgus, Aryn îşi înteți furia.

— A rănit pe cineva pe care l-am iubit.

Victima ei dădu din cap, scoțând un singur sunet scurt care ar fi putut fi un râs îndurerat.

— El îi răneşte chiar şi pe cei pe care el însuşi îi iubeşte. Zâmbi, iar vocea ei blândă sună ca o ploaie. Bărbații ăştia şi războaiele lor. Numele lui este Veradun, Jedi. Şi m-ar ucide dacă ar şti că ți-am spus. Dar numele sunt importante.

Aryn trebui să se străduiască să-şi stăpânească furia. Femela Twi'lek părea atât de... fragilă, atât de rănită.

— Nu-mi pasă de numele lui. Ai fost acolo cu el. În atacul asupra Templului. Am văzut asta.

— Templul. Ah. Dădu aprobator din cap. Da, am fost cu el. Îl iubesc. Am luptat alături de el. Şi tu ai fi făcut la fel.

Aryn nu o putea nega. Ar fi făcut la fel; o făcuse deja. Furia pe care o purta de când simțise moartea Maestrului Zallow începu să se micşoreze, să se scurgă din ea în fața durerii şi tristeții femelei, realizând faptul că propria ei durere nu era centrul moral al universului. Pierderea furiei o surprinse. De la moartea lui, nu avusese decât furie. Fără ea, se simțea goală.

Durere redenumită, spusese femela. Într-adevăr.

— Te rog să fii rapidă, spuse ea. O moarte curată, da?

Cuvintele nu sunau atât ca o provocare, ci ca o cerere.

— Cum te numeşti? întrebă Aryn.

— Eleena.

Aryn făcu un pas spre ea. Ochii Eleenei se îndreptară spre lama lui Aryn, dar nu se dădu înapoi la apropierea ei. Se uitară ochi în ochi, fiecare măsurând durerea şi pierderea celeilalte.

— Numele sunt importante, spuse Aryn. Răsuci mânerul sabiei Maestrului ei mort, dezactivă lama şi izbi cu pumnul în tâmpla Eleenei. Aceasta se prăbuşi fără niciun sunet. Şi nu te voi ucide, Eleena.

În atât de multe feluri, Eleena era deja moartă. Lui Aryn îi era milă de ea. Încă se simțea obligată să îl răzbune pe Maestrul Zallow, dar nu putea să o ucidă pe Eleena pentru a-l face pe Malgus să sufere. Maestrul Zallow nu ar fi tolerat niciodată aşa ceva. Aryn nu-l putea răzbuna trădând ceea ce reprezenta el. Poate că eşuase. Poate că Ordinul eşuase. Dar amândoi eşuaseră cu noblețe. Era ceva în asta.

Îşi aminti de visul pe care îl avusese cu Maestrul Zallow, în picioare pe ruinele Templului şi spunându-i în tăcere cuvinte pe care ea nu le putuse înțelege.

Acum le înțelegea.

— Fii sinceră cu tine însăți, spusese el.

Nu încercase Zeerid tot timpul să-i spună acelaşi lucru?

* * *

— Îmi pare rău, my lord, spuse Kerse în timp ce se grăbeau prin portul spațial. Am presupus că au fost evacuați şi nu am avut ocazia să facem o numărătoare...

— Păstrează-ți scuzele, Kerse, spuse Malgus şi rezistă impulsului de a-l tăia pe om în două.

Coridorul principal din interiorul portului părea lung de kilometri. Îl mărgineau ghişee, afaceri, chiar şi cărucioare de vânzători, toate abandonate. Videocamerele stăteau întunecate pe pereții saloanelor şi cluburilor. Coridoare mai mici se bifurcau din cel principal, ducând la platformele comerciale pentru pasageri, la lifturile care duceau spre zonele de pregătire a navelor mari şi la platformele pentru cele mici.

— Mişcați-vă, le spuse Malgus, iar ei o făcură. Lui Kerse, îi spuse: Arată-mi unde ai văzut-o ultima dată.

Kerse arătă spre un coridor lateral, departe în față, aproape de capătul coridorului principal.

— Era acolo, my lord. Platforma 16-B. Pe stânga.

Malgus se gândi că 16-B era aproape de uşile de lansare pe care le văzuse deschise la sosirea sa în portul spațial. Îşi mări viteza cu ajutorul Forței şi o luă la fugă de-a lungul holului, lăsându-i pe soldați mult în urmă. Pereții, semnele şi podeaua erau o ceață pentru el, în timp ce se îndrepta cu viteză spre platforma de aterizare – spre Eleena.

* * *

T7 deschisese trapa din spate a navei de desant şi încă era conectat la panoul de control. Zeerid petrecu câteva clipe lungi întorcând capul de la el la naveta Imperială unde dispăruse Aryn cu femela Twi'lek, şi înapoi. În cele din urmă, începu să se îndrepte spre nava de desant, dar vocea lui Aryn îl chemă înapoi.

— Zeerid!

Se întoarse şi o văzu pe Aryn ieşind din navetă, purtând în brațe trupul nemişcat al femelei Twi'lek. Zeerid nu-şi putea da seama dacă era moartă sau vie. Se îndreptă încet spre Aryn, cu ochii nu asupra femelei, ci asupra lui Aryn.

— Vreau să aflu răspunsul?

Îi era teamă de el.

— Nu am ucis-o, Zeerid. E important pentru mine ca tu să ştii asta.

Zeerid îşi permise să respire.

— Mă bucur, Aryn. Atunci vii cu mine, acum? Aruncă un deget peste umăr. T7 a deschis nava de desant.

— Nu pot, Zeerid, dar sunt... în regulă acum. Ai înțeles?

— Nu, nu înțeleg.

Aryn deschise gura să vorbească, dar se opri şi îşi înclină capul, ca şi cum ar fi auzit ceva de departe.

— Vine, spuse ea.

Firele de păr de pe ceafa lui Zeerid se ridicară.

— Cine vine? Malgus?

Aryn îngenunche şi aşează trupul jos la fel de uşor cum ar fi făcut-o cu un nou-născut.

Sirenele încetară brusc să mai vuiască, sunetul dispărând de parcă fusese tăiat cu o lamă. Liniştea neaşteptată fu de rău augur. Zeerid privi cu atenție uşile duble deschise ale platformei de aterizare. Un coridor întunecat se întindea dincolo de ele. Aryn se ridică, închise ochii, apoi inspiră.

— Du-te, Zeerid, spuse ea.

— Nu plec, spuse Zeerid şi îşi scoase celălalt blaster.

Îşi trecu limba peste buzele uscate. Ea căscă ochii şi îl căută privirea.

— Pleci şi o s-o faci acum, Z-man. Gândeşte-te la fiica ta. Pleacă chiar acum. Du-te... fă-te fermier.

Ea zâmbi şi îl împinse într-o parte. El se uită fix la fața ei, ştiind că avea dreptate. Nu putea să o facă pe Arra orfană, nici măcar pentru Aryn. Totuşi, nu era dispus să o părăsească. Făcu un pas mai aproape de ea, iar expresia ei se înmuie. Se întinse şi îi atinse fața.

— Du-te.

Condus doar de un impuls, el o apucă de umeri şi o sărută direct pe gură. Ea nu se opuse, ba chiar îi întoarse sărutul. O depărtă de el, la un braț distanță.

— Eşti o proastă, Aryn Leneer, spuse el.

— Poate că da.

Se întoarse şi se îndreptă spre nava din clasa Dragonfly. Senzația buzelor ei persista pe ale lui, o fantomă de moliciune care spera că îl va bântui pentru totdeauna. Îşi dorea doar să o fi sărutat mai mult timp. Îşi imagină ochii ei asupra lui şi nu îndrăzni să se uite înapoi de teamă să nu-şi piardă voința de a pleca. Se gândi la holoimaginea cu Arra pe care obişnuia să o păstreze pe *Grăsanul*, la zâmbetul ei, la râsul ei. Apoi se gândi la promisiunea pe care i-o făcuse lui Nat că nu îşi va asuma riscuri inutile.

Oricât de greu i-ar fi fost, continuă să rămână cu spatele întors la Aryn Leneer.

— Urcă la bord, T7, spuse el în timp ce urca pe rampă.

T7 emise un bipăit negativ, trist.

— Nu vii?

Urmă din nou un bip negativ. Zeerid îl mângâie pe droid pe cap.

— Eşti un tip curajos. Îți mulțumesc pentru ajutor. Ai grijă de Aryn.

T7 fluieră un răspuns afirmativ, urmat de un adio sumbru şi se îndepărtă de navă. Motoarele erau deja pornite. T7 trebuie că începuse secvența de lansare.

* * *

Vrath îşi croi drum prin coridoarele înguste ale navei lui până când ajunse la compartimentul din spate, pe care îl transformase din transportor de trupe în cală de marfă. Lăzile stivuite şi sigilate magnetic pe punte presărau cala, formând un labirint. Se grăbi prin el până la uşa din spate. Schimbul de focuri de afară părea să se fi domolit, aşa că îşi permise să se relaxeze.

* * *

Zeerid îl privi pe T7 îndepărtându-se. Apăsă panoul de control pentru a închide uşa din spate, iar aceasta începu să se ridice. Aşteptă până când zăvoarele se închiseră. Gândindu-se în continuare la Aryn, îşi puse mâna pe metalul rece al uşii. Nava tresări în timp ce se înălța cu ajutorul propulsoarelor. Trebuia să ajungă în cabina de pilotaj. Nu putea să lase pilotul automat să piloteze nava când ar fi început să tragă Imperialii. Se grăbi prin cala de marfă transformată în labirint de lăzile de depozitare aflate în ea. După un colț, aproape că dădu peste un alt om.

Dură o clipă până când îl recunoscu – corpul mic, părul negru bine despărțit, orbitele adânci cu ochii morți, gura subțire. Era bărbatul din Parcul Karson. Era cel care îi trădase pe Zeerid şi pe Aryn. Era bărbatul care ştia despre Arra şi Nat.

— Tu! spuse Vrath Xizor.

— Eu, confirmă Zeerid.

* * *

Aryn privi nava de desant decolând, simțind deja lipsa lui Zeerid. Încercă să invoce furia care o adusese pe Coruscant pentru a-l înfrunta pe Malgus, dar nu mai simțea aceeaşi căldură. Băgă mâna în buzunar, găsi mărgeaua brățării Nautolane, ținând-o între arătător şi degetul mare.

Îl va înfrunta pe Malgus. Trebuia să o facă. Dar îl va înfrunta aşa cum ar fi vrut Maestrul ei, cu calm în suflet. Rămase lângă trupul Eleenei şi aşteptă. Prezența lui Malgus o apăsa în timp ce se apropia. Furia îl preceda ca o furtună.

* * *

Malgus trecu în viteză prin uşile duble mari şi intră în hangarul de aterizare. Nava lui Vrath Xizor, *Razor*, se ridica pe propulsoare spre uşile deschise ale acoperişului. Două navete Imperiale stăteau degeaba pe platformă.

— Eleena! strigă el, urându-şi vulnerabilitatea, dar neputându-şi stăpâni strigătul.

Se întinse cu Forța în timp ce *Razor* îşi continua ascensiunea, încercând să o cuprindă în strânsoarea lui mentală. Ascensiunea încetini. Îşi întinse ambele brațe, îşi făcu gheare din mâini şi strigă de frustrare în timp ce încerca să depăşească puterea propulsoarelor navei. Simțea o încordare în mintea lui, coarda puterii sale fiind tensionată, întinsă. Nu voia să elibereze nava. Propulsoarele începură să scâncească. O ținu cu dinții strânşi, cu transpirația îmbibându-i trupul, cu

respirația ca un zgomot uscat prin aparatul respirator. Apoi, coarda se rupse şi nava zbură liberă, ridicându-se prin uşile acoperişului.

Răcni de furie când motoarele navei se aprinseră şi aceasta se îndreptă spre ceruri. Încordat, îşi activă comunicatorul de la încheietura mâinii.

— Jard, nava de desant a contrabandistului tocmai a părăsit portul spațial Liston. Eleena s-ar putea să fie la bord. Fixați-o cu o rază tractoare şi rețineți-i pe toți cei de la bord...

Zumzetul unei săbii activate îi tăie cuvintele. Îl urmă un altul. Privi peste pista de aterizare şi o văzu pe Aryn Leneer, cu o sabie în fiecare mână, stând deasupra corpului Eleenei.

Capitolul 13

Ura pură şi furia brută care se revărsau din Malgus o izbiră pe Aryn ca o lovitură fizică. Se întări împotriva ei ca şi cum ar fi fost o furtună de grindină. Îşi dădu seama cât de mult ținea el la femela Twi'lek, cum îşi sublima toate emoțiile pentru ea în ură şi furie.

Îşi aprinse sabia, iar ochii şi plăcile armurii sale îi reflectară strălucirea roşie. Întinse o mână în spatele lui, făcu un gest tăios, iar uşile hangarului se închiseră brusc. Făcu un alt gest şi încuietorile de urgență se blocară.

— Doar noi doi, spuse el, cu vocea aspră ca o răpăială.

Nu-şi luase ochii de la Eleena.

— Este în viață, Sith, spuse Aryn. Şi îți cunosc sentimentele pentru ea.

— Nu ştii nimic, spuse Malgus şi făcu un pas lent spre ea.

— Lasă nava de desant să plece. Dă ordinul, sau o voi ucide.

— Minți.

Aryn plasă lama Maestrului Zallow la gâtul Eleenei.

Emoția brută izbucni din Malgus, ca o rafală de furie.

— Îți promit că o voi face, spuse Aryn.

Mâna liberă a lui Malgus se încleştă în pumn.

— Dacă i-ai făcut vreun rău permanent, voi avea grijă să suferi. Îți promit asta.

Aryn îl înțelegea din ce în ce mai puțin pe Malgus cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Cu toate astea, îşi menținu cacealmaua.

— Dă ordinul, Malgus!

Malgus se uită la ea, mârâi, apoi vorbi în comunicator.

— Jard, anulează ordinul meu anterior. Nava de desant trebuie să fie lăsată să părăsească sistemul.

— My lord?

— Fă-o, Jard!

— Da, my lord.

Malgus se îndrepta spre Aryn, cu mişcările lente ale unui vânător care mirosise prada.

— Şi acum, Jedi? Nu poți pleca de aici.

— Nici nu vreau să plec, Malgus.

Ochii lui zâmbiră.

— Nu. Vrei să mă omori. Ai nevoie de asta, nu? Din cauza Maestrului tău?

Sentimentele pe care le extrăgeau cuvintele din părțile întunecate ale sufletului ei se simțeau inconfortabil de aproape de furia care curgea din Malgus. Cu o zi în urmă, sentimentele ei ar fi putut fi oglindite în ale lui. Faptul că nu făcuse asta i se datora Eleenei. Şi lui Zeerid... Şi Maestrului Zallow...

— Am vrut să te rănesc, Sith. Să te rănesc făcându-i rău ei. Dar nu voi adăuga la durerea ei. Suferă deja destul.

Malgus se opri din înaintarea sa. Ochii lui se îndreptară spre Eleena şi, spre surprinderea ei, Aryn simți ceva asemănător cu mila iradiind din el, doar pentru o fracțiune de secundă, fiind înlocuită repede de ură.

— Destul cu vorbele, spuse el, întorcându-şi privirea spre Aryn. Încearcă, Aryn Leneer. Sunt aici.

Îşi lepădă pelerina, se îndreptă de spate şi o salută cu sabia.

Ea îşi ridică sabia proprie şi pe a Maestrului Zallow, simțindu-le greutatea în mâini. Se scufundă în liniile Forței, împăcată, calmă.

Inimă nemişcată. Minte nemişcată.

Se antrenase în lupta cu două săbii când fusese Padawan, dar rareori folosise tehnica într-o situație de luptă reală. O va face acum, aici, astăzi. Se gândi că se potrivea. Nu îl mai aşteptă pe Malgus. Sări prin hangar, cu viteza mărită de Forță, iar liniile săbiilor ei lăsară în urmă o pată de lumină. Malgus rămase pe loc, cu sabia pregătită. Ea lovi jos cu lama principală şi sus cu cea secundară. Malgus sări peste amândouă, făcu un salt, ateriză în spatele ei şi lovi spre gâtul ei.

Ea se feri în timp ce se rotea într-o mişcare de măturare inversă cu piciorul care îl prinse nepregătit şi îl doborî. Când el căzu la pământ, ea se ridică, se întoarse, ridică ambele lame şi le împinse în jos într-o tăietură paralelă. Malgus se rostogoli pe spate, iar lamele lui Aryn făcură tăieturi în podeaua hangarului, scoțând scântei.

Malgus se ridică din rostogolire şi lansă o explozie telekinetică care o ridică pe Aryn de pe picioare şi o aruncă prin hangar. Se izbi de unul dintre pereții etanşi ai navetei, dar folosi Forța pentru a amortiza lovitura, astfel încât să nu-i facă rău. Ricoşând din metalul rece, se repezi la Malgus. În timp ce alerga, îşi aruncă mai întâi propria sabie spre Malgus, apoi pe cea a Maestrului Zallow, folosind Forța pentru a le ghida pe amândouă. Atacul îl prinse pe Malgus nepregătit, iar lama lui Aryn muşcă din armura lui. Zburară scântei şi Malgus tresări, mârâind de durere. Se feri pe sub lama Maestrului Zallow, iar Aryn le rechemă pe amândouă în mâini în timp ce alerga.

În momentul în care le avu, le aruncă din nou pe amândouă spre Malgus. Dar de data asta el fu pregătit. Sporindu-şi viteza cu ajutorul Forței, zbură prin aer şi ieşi din calea amândurora. Ea îi anticipă însă mişcarea, sări înainte pentru a-i tăia calea şi îi aplică o lovitură în piept, din zbor. El folosi Forța pentru a diminua impactul loviturii, dar tot îl împinse înapoi cu un pas şi ea îi auzi respirația întretăiată prin sunetul aparatului respirator. El îşi reveni, răcni, îşi ridică lama pentru a o tăia în două şi o coborî cu putere. Dar ea îşi chemase deja propria sabie înapoi în mână şi o interpuse într-o paradă rapidă. Forța lui Malgus o îngenunche.

Ea întinse cealaltă mână şi trase lama Maestrului Zallow spre ea, împungând cu ea spre stomacul lui. Malgus evită înjunghierea, deşi tot îi atinse armura şi aruncă scântei. Îi împinse lama în lateral cu a sa şi o lovi cu piciorul în față. Forța din spatele loviturii spulberă apărarea lui Aryn, făcând-o să vadă stele, zăngănindu-i dinții şi aruncând-o pe spate. Ateriză în genunchi, amețită, văzând dublu. Se ridică, se clătină pe picioare, văzând patru lame în mâini, în loc de două. Avea ceva în gură şi îl scuipă – era un dinte, cu rădăcina bifurcată şi însângerată.

— Eşti un copil care trebuie detestat, spuse Malgus, pe un ton mult prea blând, în timp ce se îndrepta spre ea. Mânia ta abia dacă se simte. Eşti o fracțiune din ceea ce ai putea fi.

Ea avea nevoie de timp pentru a-şi recăpăta simțurile şi de o oarecare distanță față de Malgus. Făcu un salt cu spatele în aer şi ateriză pe naveta Imperială. Mintea începea să i se limpezească.

— Maestrul tău a fost, de asemenea, greşit îndrumat. A crezut că mă va învinge cu calm, dar a eşuat. Tu te-ai gândit să mă învingi cu furie, dar ai avut prea puțină,

în ciuda pierderii tale.

Vederea lui Aryn începu să se limpezească. Se simțea mult mai bine.

— Fii recunoscătoare pentru asta, Jedi. Mânia îşi cere propriul preț.

Simți din nou sentimentul ciudat de simpatie sau de milă care altera ura, altfel pură, care curgea din Malgus. Ochii lui se îndreptară spre Eleena, privindu-i corpul prăbuşit pe podeaua platformei de aterizare.

În timp ce Aryn se pregătea să sară asupra lui Malgus, acesta întinse o mână, aproape cu dezinvoltură, iar fulgerul străbătu spațiul dintre ei. Aryn îşi interpuse săbiile, dar puterea fulgerului depăşea orice simțise de la Malgus până atunci. Trecu prin apărarea ei şi ambele săbii îi zburară din mâini. Fulgerul o prinse, o ridică şi o aruncă de pe plafonul navetei. În timp ce zbura spre platforma de aterizare, simți miros de carne arsă, auzi țipete, îşi dădu seama că erau carnea şi țipetele ei. Se lovi puternic de podea, cu capul ricoşând.

În creierul ei izbucniră scântei şi durere, şi totul se întunecă.

* * *

Antrenamentul militar al lui Zeerid reacționă mai repede decât gândurile sale. Scoase un cuțit cu mâna dreaptă şi îl înfipse în gâtul bărbatului mai mic. Dar şi Vrath, de asemenea, trebuie să fi fost antrenat. Un blocaj lateral cu mâna stângă aruncă brațul lui Zeerid într-o parte, apoi Vrath îi prinse încheietura mâinii, îşi mută picioarele pentru a se apropia de Zeerid şi se roti într-o aruncare de şold. Zeerid prevăzuse atacul, se folosi de aruncare, lovi pământul într-o rostogolire şi reveni cu blasterul E-9 scos şi țintit. O lovitură de picior a lui Vrath trimise blasterul în aer şi acesta se descărcă în peretele despărțitor. Vrath urma lovitura laterală cu o lovitură din întoarcere cu piciorul, dar Zeerid o anticipă, primi lovitura în lateral pentru a prinde piciorul, se ridică în picioare şi îşi înfipse pumnul în nasul bărbatului.

Oasele se zdrobiră şi sângele țâşni spre exterior. Vrath agită sălbatic mâna stângă, înfingându-şi degetele în gâtul lui Zeerid, o lovitură care l-ar fi ucis dacă bărbatul ar fi putut să ceva pună mai mult suflet. Aşa cum a fost, lovitura îl făcu pe Zeerid să elibereze piciorul lui Vrath şi să se dea înapoi.

Zeerid întinse mâna la spate după cel de-al doilea blaster şi începu să îl desprindă. Dar Vrath îl atacă înainte să o poată face, împingându-l pe Zeerid într-una dintre lădițele de marfă. Vârful ascuțit al colțului lăzii apăsă în spatele lui Zeerid, iar acesta mârâi de durere. Mâna lui Vrath şerpui în jurul celei a lui Zeerid, îl prinse de încheietură, făcu pârghie şi îl izbi de ladă. Al doilea blaster căzu pe podea şi bărbatul îl îndepărtă cu piciorul. Zeerid mârâi de efort şi îl împinse pe Vrath departe de el. Se priviră unul pe celălalt de la trei paşi, amândoi gâfâind.

Lui Vrath îi lăcrimau ochii, iar sângele îi curgea din nas.

Zeerid avea probleme să respire prin traheea deteriorată.

— Presupun că trebuia să se ajungă la asta, spuse bărbatul, cu vocea nazală din cauza nasului spart. Nu-i aşa, Zeerid Korr? Îşi acoperi mai întâi o nară, apoi pe cealaltă, suflând câte pe rând sânge şi muci. Apropo, eu sunt Vrath. Vrath Xizor.

Zeerid abia dacă îl auzi. Profită de timpul pe care Vrath îl folosise pentru a-şi curăța nasul pentru a-şi recăpăta propria respirație şi privi podeaua în căutarea unui blaster. Ambele arme dispăruseră sub lăzi în timpul învălmăşelii.

Vrath îşi pipăi pagubele de pe nas cu o atingere blândă cu două degete.

— Ce anume eşti tu? Din *Vânători*? Din comandouri?

Respirația lui Zeerid se limpezi şi cei doi bărbați începură să se învârtă în cerc.

— Escadronul Havoc, spuse Zeerid, măsurându-l pe omul mai mic.

— *Primul care intră*, spuse Vrath, recitând una dintre devizele escadronului.

— Tu? întrebă Zeerid.

— Corpul lunetiştilor Imperiali.

— Un *skulker*[17], spuse Zeerid.

Vrath îşi pierdu zâmbetul la auzul insultei.

— Am ucis peste cincizeci de oameni în uniformă Republicană, Korr. Tu vei fi doar un alt număr pentru mine.

— Vom vedea, spuse Zeerid, la fel de calm ca momentele de linişte dinaintea unei furtuni.

Vrath făcu o fentă, atrăgând un răspuns din partea lui Zeerid. Vrath rânji, cu dinții înroşiți de sângele scurs din nas.

— Eşti cam nervos, nu?

Zeerid căută o deschidere în timp ce se învârteau în cerc. Când văzu una, făcu o fentă înaltă şi se aruncă jos, gândindu-se să-l doboare pe Vrath acolo unde mărimea lui Zeerid i-ar fi dat un avantaj. Vrath se răsuci pentru a evita atacul, dar Zeerid îşi folosi greutatea pentru a-l împinge în perete. Vrath lovi scurt cu cotul, abia atingând capul lui Zeerid, apoi din nou, prinzându-l în obraz. Mormăind, Zeerid se îndepărtă de bărbatul mai mic pentru a avea spațiu de manevră. Când îl avu, ținând încă brațele lui Vrath, îi înfipse genunchiul în abdomen, iar şi iar. Vrath mârâi, şi îşi întoarse corpul pentru a-şi ține şoldul în calea loviturilor. Degetele lui alunecară pe umărul lui Zeerid până la fața lui, spre ochi. Zeerid îşi scutură capul, dar degetele lui Vrath găsiră orbitele, începând să scormonească.

Zeerid îl împinse şi se dădu înapoi, clipind, acoperindu-şi retragerea cu o lovitură înainte cu piciorul. Vrath se năpusti asupra lui, îl apucă de coapse, îl ridică de pe podea şi îl aruncă înapoi. Capul lui Zeerid lovi puternic puntea şi văzu stele. Vrath se răsuci deasupra lui, rapid, evaziv, cu brațele şi picioarele peste tot, înfăşurându-l pe Zeerid. În curând, îşi avea trupul deasupra lui. Coatele şi pumnii se revărsau în jos, unul după altul. Zeerid încasă o lovitură în obraz, una în tâmplă, alta în obraz, apoi în vârful capului. Ultima îi deschise o rană şi sângele îi curse cald şi alunecos pe creştet, îi mânji fața şi întunecă cotul lui Vrath. Disperat, se întinse după brațele lui Vrath, dar bărbatul era rapid şi sângele îi făcea pielea alunecoasă şi greu de prins. Zeerid îşi înfăşură brațele în jurul spatelui lui Vrath, trăgându-l aproape pentru a-i refuza spațiul de care avea nevoie pentru a-şi întinde coatele.

Şi atunci Vrath făcu o greşeală. Încercând să se tragă înapoi pentru a-şi folosi coatele, îşi puse fața deasupra celei a lui Zeerid, cu doar câțiva centimetri între ei. Zeerid îşi repezi capul în sus şi îşi izbi fruntea în nasul deja spart al lui Vrath.

Vrath strigă de durere, retrăgându-se instinctiv. Profitând de ocazie, Zeerid apucă una dintre încheieturile lui Vrath, îl rostogoli, îşi aruncă picioarele de o parte şi de alta a umărului, apoi îi întinse brațul şi propriul corp pentru a face pârghie pe braț. Vrath țipă când hiperextensia se transformă într-o ruptură audibilă. Brațul rămase moale în strânsoarea lui Zeerid, cu articulația sfărâmată.

Eliberă imediat cotul lui Vrath, se rostogoli şi sări în picioare. Vrath, cu fața

[17] Skulker – bleg – apelativ folosit cu scopul de a ironiza sau insulta.

contorsionată de durere, se târî spre locul unde dispăruse blasterul E-9 sub o ladă. Zeerid îi tăie calea, îl ridică de pe podea şi îl împinse cu putere spre peretele etanş. Vrath se lovi de peretele metalic, dezechilibrat. Încercă să se prindă cu brațul rupt, dar acesta atârna moale în articulație şi se lovi cu partea laterală a capului. Ochii i se rotiră în cap şi căzu la pământ.

Zeerid sări peste el şi-l lovi drept în ochi, crezând că era doar amețit, dar omul rămase moale sub el. Sângele se scurgea de pe capul lui Zeerid pe fața lui Vrath.

Gâfâind, Zeerid îi verifică pulsul. Era încă în viață.

Dintr-o dată, adrenalina care îl alimentase în timpul luptei se scurse din el. Îl durea întregul corp. Respirația îi era neregulată şi nu mai avea putere. Înțepăturile de durere de pe față şi de pe cap îi pulsau cu fiecare bătaie a inimii. Întreaga luptă abia dacă durase patruzeci de secunde. Se simțea de parcă s-ar fi bătut ore întregi.

Se holba la Vrath, întrebându-se ce să facă cu el. Îl căută în pantaloni, în jachetă, apoi în haină. Găsi mai multe acte de identitate şi alte obiecte personale. Mai găsi şi câteva fişiere de date. Îl răsturnă pe Vrath şi îi trase brațele la spate. Simți cum oasele din brațul rupt se freacă între ele şi Vrath gemu.

— Îmi pare rău, spuse Zeerid.

Nu putea face nimic în privința brațului.

După ce fixă brațele bărbatului, îl aruncă pe umeri şi îl purtă cu picioarele tremurând prin navă, până la cabina de pilotaj. Un Dragonfly nu avea carceră şi Zeerid nu avea de gând, în niciun caz, să-l scape din ochi pe Vrath. Când ajunse în cabina de pilotaj, nava părăsise portul spațial şi se îndrepta spre atmosferă. Zeerid studie instrumentele de bord. Fața i se umflase, iar ochiul fusese afectat de degetele lui Vrath, aşa că trebui să mijească ochii. Îşi dădu jos cămaşa şi o folosi pentru a aplica presiune pe rana de la cap. Nu voia să sângereze pe toate comenzile.

Pe scaunul pilotului era aşezată o centură de arme cu un blaster GH-22 şi câteva cuțite. Armele lui Vrath, probabil. Zeerid şi le puse la centura sa şi se aşeză. Nu mai pilotase niciodată o navă din clasa Dragonfly, dar putea pilota orice chestie care cutreiera stelele. Trebuia să treacă de blocada Imperială şi să intre pe un culoar hiperspațial.

— E timpul să dansăm printre picăturile de ploaie, spuse el şi dezactivă pilotul automat.

Privi prin cupolă spre portul spațial aflat mult mai jos, întrebându-se ce se întâmplase cu Aryn. Ar fi plătit o mulțime de credite pentru a o avea alături de el în acel moment.

* * *

Aryn deschise ochii. Malgus stătea deasupra ei, cu ochii injectați de sânge fixați pe fața ei. O ținea pe femela Twi'lek, încă inconştientă, în brațele sale. De asemenea, ținea ambele săbii ale lui Aryn. Mânerul sabiei sale îi atârna la centură.

Nu o omorâse. Nu ştia de ce. Se uita fix la ea şi îi simțea ambivalența. Se lupta cu o decizie.

— Ia-le şi pleacă, zise el, şi îi aruncă ambele săbii. Căzură pe podea cu zgomot. Ia naveta. Mă voi asigura că vei avea trecere liberă ca să pleci de pe Coruscant.

Ea nu se mişcă. Săbiile erau la câțiva centimetri de mâna ei.

Ochii lui se îngustară.

— Dacă nu cumva nevoia de a-ți răzbuna Maestrul îți cere să mori, ar trebui să faci cum îți ordon, Jedi.

Ea se împinse în sus cu o mână, luă ambele săbii în cealaltă. Metalul era rece în palma ei.

— De ce?

— Pentru c-ai cruțat-o, zise el, cu vocea moale în spatele aparatului respirator. Dacă situațiile noastre ar fi fost inversate, eu nu aş fi făcut-o. Pentru că prezența ta m-a făcut să conştientizez ceva ce ar fi trebuit să ştiu cu mult timp în urmă.

Aryn se ridică, încă precaută, şi îşi prinse săbiile la centură.

— Vom părăsi Coruscantul, să ştii, spuse el, aproape cu tristețe. Imperiul, vreau să spun. Tot ce mai rămâne de făcut este să semnăm tratatul. Apoi vom avea pace. Te mulțumeşte asta?

— Dacă mă mulțumeşte?

Ea încă nu înțelegea. Îşi inventarie rănile. Avea o mulțime de vânătăi şi julituri. Dar nimic rupt. Îşi inventarie sufletul. Nu găsi nimic rupt nici acolo. Se uită spre fața lui Malgus. Nu ştia ce să spună.

— Poate că ne vom întâlni din nou, în alte circumstanțe.

— Dacă ne vom întâlni din nou, Aryn Leneer, spuse Malgus, te voi ucide aşa cum am făcut cu Maestrul tău. Nu confunda acțiunile mele cu mila. Îmi plătesc o datorie. Când vei pleca de aici, datoria va fi plătită.

Aryn îşi linse buzele, îl privi fix în față şi aprobă din cap.

— Ştii că te-a trădat propriul tău Ordin? întrebă el. Ne-au informat că ai putea veni aici.

Aryn nu fu surprinsă, dar trădarea tot o duru.

— Nu mai aparțin unui Ordin, spuse ea, cu gâtul strâns.

El râse, sunetul fiind asemănător cu o tuse.

— Atunci avem mai multe în comun decât furia, spuse el. Acum, pleacă.

Ea nu înțelese şi se resemnă să nu înțeleagă niciodată. Se întoarse, încă neîncrezătoare, şi se îndreptă spre navetă. T7 ieşi din ascunzătoarea de lângă navă şi emise un semnal sonor de întrebare. Ea nu avu niciun răspuns. Urcară împreună în navetă. Când ajunse în cabina de pilotaj şi se aşeză, îşi dădu seama că tremura.

— *Inimă nemişcată, minte nemişcată*, spuse ea şi se simți mai calmă.

Expirând, activă propulsoarele. Habar nu avea unde va merge.

* * *

Pe măsură ce albastrul cerului de pe Coruscant făcea loc negrului spațiului, Zeerid începu să transpire. Privi cu atenție senzorii căutând navele Imperiale.

Ar fi trebuit să-l detecteze până acum. Pe ecranul său apăru un crucişător, poate *Valor*, poate altul. Îndepărtă nava de el şi acceleră spre cea mai apropiată linie hiperspațială. Voia doar să sară undeva, oriunde.

Un semnal sonor de pe panou îi atrase atenția. Îi luă o clipă ca să-şi dea seama că era un semnal de alarmă. Îi mai luă încă o clipă ca să-şi dea seama cum să-l opereze. Apăsă pe buton, deschizând canalul. Dacă nu era altceva, măcar îi putea înjura pe Imperiali înainte ca aceştia să-l doboare.

— Navă de desant *Razor*, aveți permisiunea să plecați.

Zeerid presupuse că trebuia să fie un şiretlic, o glumă proastă. Dar nu văzu

nimic pe scaner, iar crucişătorul nu se mişcă pentru a-l intercepta. Zbură spre linia hiperspațială. Lăsă navicomputerul să calculeze un curs şi încercă să creadă în norocul său. Vocea lui Vrath îl sperie.

— Nu-i rău, Commando. Sunt impresionat.

— Nu e treaba mea să te impresionez, *skulker*.

Vrath chicoti, dar râsetul i se transformă într-o tuse şi tresări de durere.

— Sunt analgezice în infirmerie. Te superi?

— Mai târziu, spuse Zeerid.

— Mă doare destul de tare, soldat.

— Bine.

— Sunt doar afaceri, Korr.

Zeerid se gândi la Arra, Nat şi Aryn.

— Da. Afaceri.

Avusese parte de toate afacerile pe care le putea suporta.

— În ceea ce mă priveşte, am terminat, spuse Vrath. Am fost angajat să opresc acel transport să ajungă pe Coruscant. Am făcut-o. Asta înseamnă că am terminat. Mă întorc să raportez şi nu ne mai vedem niciodată. Totuşi, aş vrea să-mi recapăt nava.

Zeerid rezistă impulsului de a lovi cu pumnul un om legat. Se purta ca şi cum ar fi avut doar un meci amical de antrenament, iar mai târziu ar fi ieşit la un pahar de vorbă.

— Probabil că *Bursa* nu va fi la fel de iertătoare, totuşi, nu? spuse Vrath. Am auzit că nu tolerează livrările pierdute. Tu şi familia ta o să aveți mult de furcă acolo.

Cuvintele lui Vrath îl făcură pe Zeerid să-şi tragă răsuflarea. Faptul că le auzi, schimbă totul. Degetele lui se albiră pe manşă în timp ce opțiunile se jucau în minte. Adrenalina îl umplu până la refuz. Se uită drept pe fereastra cabinei de pilotaj.

— Ei nu ştiu că am o familie.

— Nu încă, spuse Vrath. Dar vor şti. Întotdeauna fac...

Prea târziu, Vrath păru să-şi dea seama că spusese ceva greşit. Încercă să râdă în hohote, dar Zeerid auzi frica din spatele râsului.

— Sau poate că nu vor afla. Eu doar fac conversație aici.

— Vorbeşti prea mult, spuse Zeerid în timp ce-şi înăsprea expresia – şi mintea.

Alchimia necesității îi distilă lista de opțiuni până la una singură.

Puse nava pe pilot automat şi se ridică în picioare.

— În picioare, Vrath.

Când bărbatul nu se ridică imediat în picioare, Zeerid îl smuci brusc. Vrath gemu de durere.

— Uşurel, soldat. Acum mergem la medicamentele pentru durere, da?

Părea să se îndoiască.

— Mergi, spuse Zeerid.

— Până unde?

Zeerid îi înfipse GH-22 în spate.

— Mişcă.

Cu reticență, Vrath îl lăsă pe Zeerid să-l împingă prin coridoarele navei. Bărbatul se mişca încet, ca şi cum ar fi ştiut intenția lui Zeerid, iar Zeerid trebui să-l tot împingă mai departe. Câteva cotituri, câteva coridoare şi Zeerid văzu o uşă de sas. Îl conduse pe Vrath spre ea, apoi se opri în fața ei.

— Întoarce-te.

Vrath o făcu. Fața îi era pătată, dar Zeerid nu își dădea seama dacă de la bătaie sau de frică.

— E vorba despre fiica ta, nu? Ei bine, le-am spus deja oamenilor mei, Korr. Ei ştiu deja.

Zeerid auzi tonul înalt al minciunii în vocea lui Vrath.

— E o minciună. Mi-ai zis deja că nu ai spus. Ai spus: *Nu încă*.

Îl dădu pe Vrath la o parte cu blasterul şi activă uşile interne ale sasului. Acestea se desigilară, alunecară şi se deschiseră cu un şuierat. O lumină roşie amplasată în tavan se aprinse şi începu să se rotească.

Zeerid îi arătă blasterul.

— Vrei ăsta? Apoi dădu din cap spre sas. Sau asta?

Vrath se uită la armă, apoi la sasul de aer şi înghiți în sec.

— Nu trebuie să se întâmple aşa, Korr. Nu voi spune nimănui despre tine sau despre familia ta. Poți chiar să păstrezi nava.

— Nu-mi pot asuma acest risc.

Vrath încercă să zâmbească, dar părea o grimasă de moarte.

— Haide, Korr. Dacă spun că nu voi vorbi, nu voi vorbi. Am fost întotdeauna un om de cuvânt.

Zeerid se gândi la promisiunea pe care i-o făcuse lui Nat, că nu-şi va asuma riscuri inutile.

— Da. Şi eu la fel.

Disperarea se strecură în vocea lui Vrath, iar el se foi pe picioare.

— Va trebui să ai asta pe conştiință, Korr. Asta te va face să fii un criminal. Să ucizi un om cu propria lui armă. Vrei să ai această greutate pe suflet?

Zeerid ştia ce face. Sau cel puțin aşa spera.

— Pot să suport. Şi nu am nevoie de o lecție despre crime de la un *skulker*.

Frica făcu să-i lăcrimeze ochii lui Vrath.

— Ăla a fost război, Korr. Gândeşte-te la asta. Gândeşte-te bine.

— M-am gândit. Alege, sau aleg eu pentru tine. Doar un alt număr, nu?

Vrath se uită fix la fața lui Zeerid. Probabil că văzu goliciunea din ochii lui, îi văzu hotărârea.

— La naiba cu tine, Korr. La naiba cu tine.

Zeerid îl împinse în sasul de aer.

— Aş fi putut să o omor, Korr. Să le omor pe amândouă. În parcul de pe Vulta. Ştii că aş fi putut. Dar n-am făcut-o.

— Nu, spus Zeerid. Nu ai făcut-o.

Activă sigiliul şi uşa începu să se închidă.

— Acum aş fi vrut să le fi ucis! Aş vrea să o fi făcut!

Zeerid opri uşa, o străfulgerare bruscă de furie reaprinzându-i puterile. Intră în sas şi îl apucă pe Vrath de cămaşă, scuturându-l.

— Dacă i-ai fi făcut rău, moartea ar fi venit la tine cu o lamă ascuțită şi o atingere lentă. Mă auzi, *skulker*? Mă auzi?

Îl lovi pe Vrath cu piciorul în stomac, făcându-l să se îndoaie de mijloc. În timp ce Vrath gâfâia după aer, Zeerid reactivă uşa şi aceasta se închise ermetic. Vrath se holbă la el prin fereastra mică de oțel transparent, numai ochi sălbatici, mârâituri şi dinți. Zeerid apăsă butonul pentru a evacua sasul de aer. Alarma de avertizare sună.

Îi mai aruncă o privire lui Vrath, îi văzu frica, apoi se întoarse şi se îndreptă spre cabina de pilotaj.

Criminal. Asta era.

Sirena se opri şi simți un vuiet moale când uşa exterioară a sasului se deschise. I se deschise şi lui o gaură în stomac.

Emoția, fără nume şi crudă, îi făcu ochii să lăcrimeze. Şi-i şters cu mâneca.

Era un ucigaş şi se simțea deja rău. Dar avea să suporte – pentru Nat şi pentru Arra. Se aştepta să suporte tot restul vieții şi greutatea nu se va diminua vreodată. Mai omorâse oameni înainte, dar nu aşa, nu aşa cum îl omorâse pe Vrath. Pentru prima dată, înțelese cu adevărat, de ce se întorsese Aryn pe Coruscant.

Se rugase la zeii în care nu credea ca ea să se mai gândească la ceea ce venise să facă. Ea simțea prea bine durerea ca să mai simtă şi ceea ce simțea el. Ea nu ar fi putut niciodată să suporte. Ar fi distrus-o. Era mai bine să moară.

Dintr-o dată, voia doar să doarmă. Anulă cursul aleatoriu al navicomputerului şi introduse coordonatele către Vulta. Mâinile îi tremurară tot timpul.

În câteva momente, *Razor* sări în hiperspațiu. Întotdeauna zburase singur, dar nu se simțise niciodată singur în cabina de pilotaj, nu până în acel moment.

Se aşeză pe spate în scaun şi încercă să doarmă. Şi să nu viseze.

* * *

Malgus privi naveta pilotată de Aryn Leneer ridicându-se pe propulsoare. Îl apelă pe Jard prin comunicator.

— Decolează o navetă de pe Liston, zise el. Este, de asemenea, liberă să părăsească spațiul Coruscantului.

— Da, my lord, răspunse Jard.

Malgus ar fi putut să-şi încalce cuvântul dat fetei Jedi, ar fi putut să o doboare pe Aryn Leneer de pe cer. Dar nu o făcu. El îşi ținea promisiunile.

Dar îşi dădu seama, mai mult ca oricând, că Jedii erau prea periculoşi pentru ca să le permită să existe. Erau pentru Sith ceea ce era Eleena pentru el – un exemplu de pace, de confort şi, prin urmare, o tentație pentru slăbiciune. Angral nu vedea asta. Împăratul nu vedea asta. Dar Malgus o vedea. Şi ştia ce trebuie să facă. Trebuia să-i distrugă pe Jedi cu totul.

Îngenunche lângă Eleena şi îi legănă capul în brațul stâng. Îi studie fața, simetria ei, linia maxilarului, ochii adânciți, nasul perfect format. Îşi aminti de prima dată când o văzuse, o sclavă înfrântă, abia ieşită din adolescență. Îi omorâse stăpânul pentru brutalitatea lui, o luase în casa lui şi o antrenase pentru luptă. De atunci îi fusese tovarăşă, amantă şi conştiință.

Ochii ei se deschiseră, concentrându-se. Apoi îi zâmbi.

— Veradun, tu eşti salvatorul meu.

— Da, spuse el.

— Unde este? întrebă Eleena. Fata Jedi?

— A plecat. Nu-ți va mai face rău niciodată.

Ea îşi lăsă capul pe spate în brațul lui, închise ochii şi suspină mulțumită.

— Ştiam că mă iubeşti.

— Te iubesc, recunoscu el, iar zâmbetul ei se lărgi.

El simți cum i se formează lacrimi în ochi, slăbiciunea lui devenind evidentă.

Ea deschise ochii, îi văzu lacrimile şi ridică brațul pentru a-i pune mâna pe obraz.

— Ce s-a întâmplat, dragostea mea?

— Faptul că te iubesc este ceea ce e în neregulă, Eleena.

— Veradun...

El se oțeli, se ridică, îşi aprinse sabia şi i-o înfipse în inimă. Ochii ei se lărgiră, rămânând tot timpul pe fața lui, străpungându-l. Gura ei se deschise într-un oftat surprins. Păru să vrea să spună ceva, dar nu îi ieşi niciun sunet din gură.

Şi apoi se termină şi ea muri. El îşi dezactivă lama.

Nu-şi mai putea permite o conştiință – sau o slăbiciune – nu dacă voia să facă ceea ce trebuia făcut. Nu putea sluji decât un singur stăpân.

Rămase lângă trupul ei până când lacrimile i se uscară. Hotărî că nu va mai vărsa niciodată altele. Trebuise să distrugă ceea ce iubea. Şi ştia că va trebui să distrugă din nou. Mai întâi pe Jedi, apoi...

În spatele lui, Kerse şi soldații lui se agitau îngrijorați la uşile hangarului de aterizare, încercând să intre.

Malgus îngenunche şi îi ridică trupul neînsuflețit. Se simțea uşoară ca un fulg în brațele lui. Îi va face o înmormântare cu onoruri şi apoi va începe.

Viziunea de pe Korriban îi arătase o galaxie în flăcări. Dar nu doar Republica avea nevoie de purificare prin foc.

Epilog

Noaptea – şi furia lui controlată – îl învăluiau pe Malgus. Mânia lui mocnea acum tot timpul, iar gândurile lui reflectau aerul obscur. Luase în secret o navă din Regiunile Necunoscute, unde era staționat în prezent, şi se îndreptase spre planetă. Nimeni nu ştia că venise. Se concentră asupra mascării semnăturii sale în Forță. Nu voia să afle nimeni prematur de prezența sa.

O fărâmă de lună tăia o fantă îngustă pe cerul întunecat, pictând totul în gri şi negru. Zidul de piatră al complexului, înalt de opt metri, se ridica în fața lui, cu suprafața la fel de aspră şi pietroasă ca şi chipul lui Malgus. Apelând la Forță, potență saltul care îl purtă în sus şi peste zid. Ateriză în curtea unei grădini bine îngrijite. Copacii şi arbuştii pitici sculptați aruncau umbre ciudate şi deformate în lumina lunii. Sunetul blând al unei fântâni se amesteca cu zumzetul nocturn al insectelor. Malgus se deplasă prin grădină, cu cizmele sunând moale pe iarbă – ca un întuneric mai profund printre umbre. La ferestrele conacului dreptunghiular care se afla în centrul terenului, se vedeau câteva lumini. Conacul, grădina, fântâna, totul semăna cu o lume blândă din Republică, un sanctuar Jedi decadent unde aşa-zişii învățați ai Forței meditau la pace şi căutau liniştea.

Malgus ştia că era o nebunie. Imperiile şi cei care conduceau imperiile nu puteau rămâne ageri atunci când erau înconjurați de confort, de pace. De dragoste.

Voci joase răsunau din față, abia auzite în linişte. Malgus nu încetini şi nu încercă să-şi ascundă apropierea când ieşi din întunericul grădinii. Cei doi soldați Imperiali în armură îl văzură imediat. Îşi îndreptară puştile blaster spre el.

— Cine naiba...

El atrase Forța, gesticulă ca şi cum ar fi alungat insectele şi îi trimise pe ambii soldați în zbor în peretele conacului, suficient de tare încât să le rupă oasele. Se prăbuşiră amândoi la pământ, rămânând nemişcați. Ochii negri ai căştilor lor se holbau la Malgus. Acesta trecu printre trupurile lor şi prin uşile glisante ale conacului, amintindu-şi de atacul asupra Templului Jedi de pe Coruscant.

Doar că atunci îl însoțise Eleena. Părea că fusese cu o viață în urmă.

Gândul la Eleena suflă oxigen pe cărbunii furiei sale. În viață, Eleena fusese slăbiciunea lui, o unealtă pe care o exploatau rivalii. Moartă, ea devenise puterea lui, iar amintirea ei era lentila de focalizare a furiei lui.

Locuia în ochiul calm al unei furtuni de ură. Puterea se agita în jurul lui, în interiorul lui. Nu se simțea ca şi cum ar fi apelat la Forță, ca şi cum ar fi folosit-o. Se simțea ca şi cum el ar fi fost Forța, ca şi cum ar fi fuzionat cu ea. Evoluase. Nimic nu-i mai împărțea loialitatea. El slujea Forța şi numai Forța, iar înțelegerea ei creştea în fiecare zi. Puterea crescândă care se învârtea în jurul lui, scurgându-se prin crăpăturile controlului său, făcea imposibilă suprimarea semnăturii sale de Forță.

Dintr-o dată, îşi coborî toate barierele mentale, lăsând întreaga forță a puterii sale să se învârtă în jurul său.

— Adraas! strigă el, punând în vocea sa suficientă putere pentru a face să vibreze tavanul şi pereții. Adraas!

Străbătu încăperile şi holurile refugiului lui Adraas, răsturnând şi distrugând

tot ce îi cădea la îndemână – birouri antice, statui bizare şi erotice preferate de Adraas, totul. Lăsa numai ruine în urma lui, totul în timp ce îl striga pe Adraas să se arate. Vocea lui răsuna din pereți. Trecu de un colț pentru a vedea o echipă de şase soldați Imperiali în armură completă, cu puştile blaster pregătite, cei trei din față fiind în genunchi în fața celorlalți trei. Îl aşteptau. Reflexele sale îmbunătățite de Forță se mişcară mai repede decât degetele lor pe trăgaci. Fără să-şi încetinească ritmul, îşi scoase sabia de lumină şi o activă în timp ce blasterele se descărcau.

Linia roşie a armei sale se roti atât de repede în mâna sa încât părea că se extinse într-un scut. Două dintre loviturile de blaster ricoşară din arma sa şi ajunseră în tavan. Le devie pe celelalte patru înapoi spre soldați, făcând găuri negre prin două piepturi şi două măşti de protecție. Încă doi paşi şi o fentă îl aduseră peste cei doi soldați supraviețuitori înainte ca aceştia să poată trage din nou. Tăie în cruce, se roti şi tăie din nou în cruce, omorându-i pe amândoi.

Îşi dezactivă sabia şi îşi continuă drumul prin conac până când ajunse la o sală centrală mare, poate de cincisprezece metri lățime şi douăzeci şi cinci lungime. Coloane decorative din lemn care susțineau balcoanele superioare se înşirau pe toată lungimea, la intervale egale. O pereche de uşi duble se afla în partea îndepărtată a holului, vizavi de cele pe care intrase Malgus. Lordul Adraas se afla în pragul uşilor deschise. Purta o mantie neagră peste armura sa elaborată.

— Malgus, zise Adraas, vocea sa arătând că era surprins, dar tonul său transformând numele lui Malgus într-o insultă. Nu erai în Regiunile Necunoscute?

— Sunt în Regiunile Necunoscute.

Adraas înțelese implicația.

— Ştiam că vei veni într-o zi.

— Atunci ştii că am venit aici pentru tine.

Adraas îşi aprinse sabia şi îşi dădu jos mantia.

— Pentru mine, da, chicoti el. Te înțeleg, Malgus. Te înțeleg destul de bine.

— Nu înțelegi nimic, spuse Malgus şi intră în cameră.

Malgus simți ura care se revărsa din Adraas, puterea, dar toate astea păleau în comparație cu furia şi ura care clocoteau în el. Cu ochii minții, văzu chipul Eleenei în timp ce murea. Asta puse combustibil peste flăcările furiei sale.

Adraas, de asemenea, intră în cameră.

— Crezi că prezența ta aici este o surpriză? Că nu am prevăzut de mult timp acest lucru?

Malgus chicoti, sunetul răsunând puternic din tavanul înalt.

— Ai prevăzut, dar nu poți opri nimic. Eşti un copil, Adraas. Şi în seara asta vei plăti. Angral nu mai este aici pentru a te proteja. Nu este nimeni.

Adraas pufni.

— Mi-am ascuns adevărata putere de tine, Malgus. Tu eşti cel care nu va pleca de aici.

— Atunci arată-mi puterea asta a ta, spuse Malgus, rânjind.

Adraas răcni şi întinse mâna stângă. Fulgerele de Forță pocniră din vârful degetelor sale, umplând spațiul dintre ei. Malgus îşi interpuse sabia, atrase fulgerul în ea şi porni spre Adraas. Puterea se învârtea în jurul lamei roşii, sfârâind, pocnind, împingându-se în Malgus, dar el trecu prin ea. Pielea mâinilor i se umplu de băşici, dar Malgus îndură durerea; era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru cauza sa.

În timp ce mergea, îşi roti lama într-un arc deasupra capului, adunând

fulgerele, apoi aruncându-le înapoi spre Adraas. Aceasta se izbiră de pieptul lui, îl ridicară de pe podea şi îl aruncară cu putere într-o fântână îndepărtată.

— Asta e puterea ta? întrebă Malgus, avansând în continuare, învăluit în furie. Asta ai vrut să-mi arăți?

Adraas se ridică în picioare, cu armura carbonizată şi fumegând. Un mârâit îi despică fața. Malgus acceleră pasul, transformând mersul în atac. Cizmele lui se izbiră de podeaua de lemn a sălii. Nu-şi mai bătu capul cu finețurile. Îşi descărcă furia într-un răget continuu în timp ce dezlănțuia o serie furibundă de lovituri: o tăietură pe care Adraas o pară, o înjunghiere joasă pe care Adraas abia o evită, o lovitură laterală cu piciorul care se conectă la coastele lui Adraas, rupându-i-le şi aruncându-l pe toată lățimea sălii. Se izbi de o coloană de lemn, iar impactul o despică aşa cum ar fi făcut fulgerele cu un copac.

Adraas mârâi în timp ce se ridica în picioare. Puterea se adună în jurul lui, ca o furtună neagră de energie, şi sări spre Malgus, cu sabia ținută sus. Malgus rânji, gesticulă, îl prinse pe Adraas în puterea sa şi îl trase din aer în vârful săriturii sale. Adraas căzu grămadă la pământ, cu respirația ieşindu-i în şuierături. Se ridică în patru labe, apoi în picioare, ținându-se de o parte a corpului, cu sabia ținută moale în fața lui.

— Nu mi-ai ascuns nimic, spuse Malgus, iar puterea din vocea lui îl făcu pe Adraas să tresară. Eşti un prost, Adraas. Îndemânarea ta este în politică, în a atrage favoruri de la superiorii tăi. Înțelegerea ta despre Forță nu înseamnă nimic în comparație cu a mea.

Adraas mârâi, începu să atace spre Malgus, într-o ultimă încercare de a-şi salva demnitatea, dacă nu şi viața. Malgus întinse mâna şi furia din el se manifestă în venele albastre ale fulgerelor care se descărcară din vârful degetelor sale şi îl izbiră pe Adraas. Puterea lui opri complet atacul, îi zbură sabia din mână, îl prinse într-o cuşcă de fulgere arzătoare. Adraas țipă, contorsionându-se de frustrare şi durere.

— Omoară-mă, Malgus! Termină!

Malgus îşi desfăcu degetele şi eliberă fulgerele. Adraas căzu la pământ, carnea lui fumegând, pielea feței lui cândva frumoase fiind plină de băşici şi descuamată. Se ridică din nou în patru labe şi îl privi pe Malgus.

— Angral mă va răzbuna.

— Angral va bănui ce s-a întâmplat aici, spuse Malgus şi se îndreptă spre el. Dar nu va şti niciodată, nu cu siguranță, nu până când nu va fi prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? întrebă Adraas.

Malgus nu răspunse.

— Eşti nebun, spuse Adraas, sărind în picioare şi atacând.

Îşi trase sabia în mână şi o activă. Atacul îl luă momentan prin surprindere pe Malgus. Adraas lansă o rafală de lovituri, sabia lui fiind o pată roşie şi zumzăitoare în timp ce se învârtea, înjunghia, tăia şi lovea. Malgus se dădu înapoi cu un pas, apoi cu încă unul, apoi rămase pe loc, propria sa lamă fiind un răspuns la toate atacurile lui Adraas. Adraas striga în timp ce ataca, sunetul fiind cel al disperării, plin de înțelegerea faptului că nu era un adversar pe măsura lui Malgus.

În cele din urmă, Malgus răspunse cu un atac propriu, forțându-l pe Adraas să dea înapoi cu puterea şi viteza loviturilor sale. Când îl puse pe Adraas cu spatele la perete, tăie transversal spre cap. Adraas se feri şi Malgus tăie o coloană în două. În timp ce bucata uriaşă de sus a coloanei se prăbuşea pe podea şi balconul se clătina

deasupra lor, Adraas căzu într-un genunchi şi îl înjunghie pe Malgus spre piept.

Malgus se feri din drumul săbiei şi continuă rotirea într-o lovitură care secționă brațul lui Adraas de la cot. Adraas țipă şi îşi strânse brațul de ciot, în timp ce antebrațul îi cădea pe podea împreună cu coloana.

Malgus predase lecția pe care venise să o predea. Îşi dezactivă sabia, îşi ridică mâna stângă şi făcu o clepsidră din degete. Adraas încercă să-şi folosească propria putere pentru a se apăra, dar Malgus trecu peste ea şi puse mâna, telekinetic, pe gâtul lui Adraas. Adraas căscă gura, capilarele din ochii lui începând să se spargă.

Puterea lui Malgus îl ridică de pe podea, picioarele lui lovind în gol, gâfâind.

Malgus stătea direct în fața lui Adraas, ura lui fiind menghina care se închidea pe traheea lui Adraas.

— Tu şi Angral ați provocat asta, Adraas. Şi Împăratul. Nu poate fi pace cu Jedii, nu poate fi armistițiu. Îşi încleştă pumnul. Nu poate exista pace. Niciodată.

Singurul răspuns al lui Adraas fu să caşte în continuare gura.

Văzându-l acolo, spânzurat, aproape de moarte, Malgus se gândi la Eleena, la descrierea pe care i-o făcuse Adraas. Îl eliberă din strânsoarea strangulării Forței. Adraas căzu la pământ pe spate, gâfâind. Malgus puse un genunchi pe pieptul lui şi ambele mâini pe gât înainte ca Adraas să-şi revină. Avea să îl ucidă cu mâinile goale.

— Priveşte-mă în ochi, spuse şi îl făcu pe Adraas să se uite la el. În ochi!

Ochii lui Adraas prezentau hemoragii peteşiale, dar Malgus ştia că încă era conştient.

— Ai numit-o corcitură, spuse Malgus. Îşi scoase mănuşile, îl luă pe Adraas de gât şi începu să-l strângă. În fața mea ai numit-o aşa. Pe ea.

Adraas clipi, cu ochii lăcrimând. Gura lui se deschidea şi se închidea, dar nu ieşea niciun sunet.

— Tu eşti corcitură, Adraas. Malgus se aplecă spre el, nas în nas. Bastardul lui Angral, iar tu şi cei ca tine ați corcit puritatea Imperiului cu poluarea voastră, schimbând puterea pentru o pace mizerabilă.

Traheea lui Adraas se sfărâmă în strânsoarea lui Malgus. Nu se auzi nicio tuse finală sau altceva. Adraas muri în tăcere. Malgus se ridică şi rămase deasupra trupului lui. Îşi puse la loc mănuşile, îşi ajustă armura, mantia şi ieşi din conac.

* * *

Soarele care răsărea se întrezărea peste munții de pe Dantooine, iar norii subțiri de la linia orizontului păreau să fi luat foc. Umbrele se întindeau peste vale, îndepărtându-se treptat pe măsură ce soarele se ridica tot mai sus. Copacii şopteau într-o briză care purta mirosul de lut, de fructe în descompunere şi de ploaie recentă.

Zeerid stătea în mijlocul pământului umed şi al ierbii înalte, sub cerul liber, şi se confrunta cu faptul că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce ar trebui să facă.

Probabil să semene semințe, presupunea el, sau să altoiască vița de vie, sau să testeze solul sau altceva de genul ăsta. Dar totul era doar o presupunere. Aruncă o privire în jur, ca şi cum ar fi putut fi cineva prin apropiere căruia să-i ceară ajutorul, dar următoarea fermă cea mai apropiată era la douăzeci de kilometri spre vest.

Era pe cont propriu.

— La fel ca întotdeauna, îşi spuse el cu un zâmbet.

După ce scăpase de pe Coruscant, zburase până pe Vulta, le luase pe Nat şi

Arra şi fugiseră mai departe, în Inelul Exterior. Acolo, vânduse nava şi încărcătura sa pe piața neagră şi, cu creditele câştigate, îi cumpără lui Nat propria casă şi cumpără pentru el şi Arra o podgorie bătrână – nefolosită de mult timp – de la un cuplu în vârstă. Devenise un fel de fermier. Sau cel puțin proprietar de fermă. Aşa cum îi spusese lui Aryn că va fi.

Gândul la Aryn, mai ales la ochii ei, îl făcu să zâmbească, dar zâmbetul se frângea sub greutatea amintirilor rele. Nu o mai văzuse niciodată după ce părăsise Coruscantul. Pentru o vreme încercase să afle ce i se întâmplase, dar căutarea pe HoloNet nu dezvălui nimic. Ştia, totuşi, că Darth Malgus trăia. Presupuse că asta însemna că Aryn murise şi nu putea să-i spună Arrei de ce plângea uneori tatăl ei.

Şi încă mai spera în secret că presupunerea era greşită, că scăpase cumva, că îşi amintise cine era. Se gândea la ea în fiecare zi, la zâmbetul ei, la părul ei, dar mai ales la ochii ei. Înțelegerea pe care o văzuse în ei îl atrăsese întotdeauna la ea. Încă o făcea, deşi acum era atras doar de amintirea ei.

Spera ca ea să fi găsit ceea ce căuta, înainte să moară.

Se uită prin jur la noua sa proprietate, la casa mare în care se jucau el şi Arra, la diversele anexe care adăposteau echipamente pe care nu ştia cum să le folosească, la multele rânduri de spalieri care mărgineau câmpurile de viță-de-vie în paragină, şi se simți... liber.

Nu datora nimic nimănui şi *Bursa* nu l-ar fi găsit niciodată, chiar dacă şi-ar fi dat cumva seama că încă era în viață. Deținea un teren, o casă şi mai avea suficiente credite pentru a angaja o echipă care să-l ajute să transforme terenul într-o cramă decentă, într-un an sau doi. Sau poate că va reconverti ferma şi va cultiva tutun. Cu câteva luni în urmă, nu şi-ar fi putut imagina o astfel de viață pentru el însuşi.

Rânjind ca un prost, se aşeză în centrul parcelei de pământ şi privi răsăritul soarelui. Un punct negru de deasupra orizontului îi atrase atenția. Era o navă.

O privi, fără să se îngrijoreze, până când începu să se mărească. Încă nu-i putea desluşi liniile, dar îi putea vedea cursul. Se îndrepta spre el.

Îl cuprinse panica pentru o clipă, dar se luptă cu ea. Ochii lui se îndreptară spre casă, unde dormea Arra. Apoi îşi întoarse privirea spre navă. Nu-i plăcea ca navele neidentificate să coboare din cer în direcția lui. Întotdeauna îi aminteau de nava care se prăbuşise în Templul Jedi. Îi aminteau întotdeauna de Aryn.

— Nu aveau cum să ne găsească, spuse el. Nu e nicio problemă.

Nava deveni tot mai mare pe măsură ce se apropia. Se mişca rapid.

Din designul cu trei aripi identifică o BT7 Thunderstrike[18]: o navă cu utilizări multiple, obişnuită chiar şi în zona de frontieră. Se ridică în picioare în timp ce nava se apropia. Putea auzi zumzetul profund al motoarelor sale.

— Tati!

Vocea Arrei îl făcu să întoarcă capul. Ieşise din casă şi stătea în balansoarul de lemn de pe veranda acoperită a casei. Zâmbea şi îi făcea cu mâna.

— A plecat ploaia! spuse ea.

— Intră în casă, Arra! strigă el, arătând spre uşă.

— Dar tati...

— Intră înăuntru chiar acum.

Nu se deranjă să vadă dacă ea se conformase. Probabil că nava nu-l văzuse

[18] BT7 Thunderstrike – vehicul de asalt cu trei aripi folosit de armata Republicii.

încă. Spalierele şi nervurile lor maronii de viță de vie l-ar fi ascuns de un observator din aer. Se aplecă de spate şi sări spre marginea câmpului, adăpostindu-se cât putea de bine în spatele unuia dintre spalieri. Smulse câteva crengi moarte de pe acesta, astfel încât să poată privi spre zona deschisă de la marginea câmpului, unde probabil că urma să aterizeze nava. Dacă venea la ferma lui.

Mai aruncă o privire înapoi spre casă şi văzu că Arra se întorsese înăuntru. Coborî mâna până la husa de la gleznă şi scoase blasterul E-3 pe care îl ținea acolo, apoi o întinse pe cealaltă la spate pentru a lua blasterul E-9 pe care îl ținea acolo. Se mustră pentru că nu purta husa obişnuită de şold cu cele două BlasTech 4 gemene. Arrei nu-i plăcea să vadă armele, aşa că se obişnuise să le poarte doar pe cele pe care le putea ascunde. Dar pistoalele mici din seria E ar fi avut probleme în a face prea multe necazuri cuiva care purta armură. *Din nou, dacă nava venea la ferma lui.*

Nava apăru la vedere şi observă lipsa marcajelor. Nu era un semn bun. Nava încetini, înconjură ferma, iar el încercă să se facă mic. Motoarele încetiniră şi propulsoarele se activară. Nava cobora, iar el blestemă de mai multe ori.

Tensiunea se învolbura în interiorul lui, dar încă mai simțea calmul obişnuit care îl servise întotdeauna bine în luptă. Îşi reaminti să nu tragă până nu ştia clar cu ce se confruntă. Era posibil ca cel care se afla în navă să nu-i fi vrut răul. Un alt localnic, poate. Sau un oficial într-o navă nemarcată. Dar se îndoia de asta.

Dacă erau de la *Bursă*, voia să prindă cel puțin unul în viață, ca să afle cum îi dăduseră de urmă. Nava ateriză, patinele sale scufundându-se în pământul umed. Puterea scăzu în motoare, dar nu se opriră. Putea să-l vadă pe pilot prin cupola din oțel transparent – un om în jachetă, cu cască şi ochelari, asta părând să fie uniforma unui pilot de pe Inel. Vorbea cu cineva sau cu cineva în compartimentul din spate, dar Zeerid nu putea vedea cu cine.

Auzi cum se deschid uşile din partea îndepărtată a navei, apoi se închid. Tot nu putea vedea pe nimeni. Motoarele navei reveniră uşor, propulsoarele se activară şi nava începu să se ridice. Îi dădu câteva secunde să se ridice în aer şi să-şi activeze motoarele complet, apoi ieşi din spatele spalierului.

O singură siluetă se îndrepta spre casa lui, o femeie umană cu părul scurt, îmbrăcată în pantaloni largi şi cu o haină scurtă. Îndreptă ambele blastere spre spatele ei.

— Să nu mai faci niciun pas.

Ea se opri şi îşi întinse mâinile de o parte şi de alta.

El începu să se învârtă în cerc în jurul ei pentru a-i putea vedea fața.

— Ai de gând să tragi în mine de fiecare dată când ne întâlnim?

Sunetul vocii ei îl opri din drum, făcându-i inima să bubuie mai repede, lăsându-l fără aer.

— Aryn?

Fata se întoarse şi era ea. Nu-i venea să creadă.

Primele cuvinte care îi ieşiră pe gură sunară ridicol.

— Părul tău!

Ea îşi trecu mâna prin părul tuns.

— Da, aveam nevoie de o schimbare.

El auzi seriozitatea din tonul ei şi îi răspunse la fel în timp ce se îndrepta spre ea. Picioarele se simțeau nesigure sub el.

— Ştiu ce vrei să spui.

Ea zâmbi uşor şi era la fel ca întotdeauna, la fel de caldă ca soarele care răsărea.

— Te-am căutat peste tot, spuse ea. Am vrut să mă asigur că eşti bine.

— Şi eu te-am căutat, spuse el. Dar nu era nimic de găsit. Am urmărit fiecare poveste holo despre Jedi. Spunea că părăsesc Coruscantul...

Expresia ei căzu.

— Am demisionat din Ordin, Zeerid.

El se opri din drum.

— Ce-ai făcut?

— Am demisionat. Aşa cum am spus, aveam nevoie de o schimbare.

— Am crezut că te referi la părul tău.

Ea zâmbi şi la asta, apoi indică blasterele cu privirea.

— Ai de gând să le pui deoparte?

El simți că se înroşeşte.

— Bineînțeles că da. Vreau să spun, da. Da.

Îşi puse ambele arme în toc, cu mâinile tremurând.

— Cum m-ai găsit?

— Ai spus că o să devii fermier pe Dantooine. Îşi întinse brațele în lateral, indicând peisajul. Şi iată-te aici.

— Şi iată-mă aici.

— Nu-ți face griji, spuse ea, anticipând îngrijorarea lui. Nimeni altcineva nu te-ar putea găsi. Doar eu.

— Doar tu. Doar tu.

Zâmbea prosteşte, reluând cuvintele ei, şi probabil că arăta ca un prost. Dar nu-i păsa. Şi ea zâmbea, iar el nu mai putu să suporte.

— La naiba, Aryn! spuse el.

Alergă spre ea şi o luă în brațe. Ea îi întoarse îmbrățişarea şi el o strânse mai tare, simțindu-i trupul lipit de al lui, şi inhalând mirosul părului ei. Se bucură de acest moment, apoi o ținu la distanță.

— Stai, cum ai... plecat de pe Coruscant? Malgus...

Ea aprobă din cap.

— Am ajuns la un fel de înțelegere.

Voia să întrebe despre fata Twi'lek, dar se temea de răspuns. Poate că ea îi simți tulburarea emoțională sau poate că îl cunoştea suficient de bine pentru a anticipa întrebarea.

— Chiar şi după ce ai plecat, nu i-am făcut rău. Eleenei, vreau să spun. Am lăsat-o cu Malgus. Nu ştiu dacă i-am făcut vreun favor, totuşi.

O îmbrățişă din nou, mai uşurat decât s-ar fi aşteptat.

— Mă bucur, Aryn. Mă bucur că ai făcut asta. Şi mă bucur că eşti aici.

Lacrimile i se scurgeau din ochi. Nu era sigur de ce.

Ea îl împinse înapoi şi îi studie fața.

— Ce s-a întâmplat? Eşti supărat.

Cuvintele i se urcau în gât, dar le ținea în spatele dinților. Îşi aminti de sasul de pe *Razor*, dar clătină din cap. Vrath era greutatea lui de dus.

— Nu e nimic. Mă bucur doar să te văd. O înțelegere cu Malgus? Ce înseamnă asta?

— M-a lăsat să plec.

— Ce a făcut?

Aryn aprobă din cap.

— M-a lăsat să plec. Încă nu înțeleg de ce. Nu pe deplin.

— Încă îl mai... vânezi?

O umbră trecu peste chipul lui Aryn, dar zâmbetul ei moale îi lumină fața şi o alungă. Îşi puse degetele pe un colier pe care îl purta. O piatră atârna de un lanț de argint. Zeerid se gândi că era un fel de bijuterie Nautolană.

— Nu, nu-l vânez. Când l-am înfruntat, i-am simțit ura, furia. Tresări şi îşi înfăşură brațele în jurul corpului ei subțire. Nu mai întâlnisem nimic de genul ăsta la un Sith până atunci. El trăieşte într-un loc întunecat. Iar eu... nu am vrut să-l urmez acolo.

Zeerid înțelese mai bine decât ştia ea. El *trăia* în propriul său loc întunecat.

— Nu vrei să porți povara asta, spuse el, pentru ea şi pentru el însuşi.

— Nu, spuse ea. Nu vreau să o port.

El se scutură de întuneric şi forță un zâmbet.

— O să mai stai o vreme?

Înainte ca Aryn să poată răspunde, vocea Arrei se auzi din casă.

— Tati! Pot să ies afară acum?

El îi făcu semn să iasă, iar ea dădu uşa de perete, sări pe verandă, coborî scările şi traversă terenul. Aryn îl apucă de braț.

— Fuge, Zeerid.

— Proteze, spuse el, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi când o văzu alergând spre el şi spre Aryn, care îi stătea alături.

Când Arra ajunse la ei, se opri în fața lor, fără suflare, cu părul ei creț ciufulit, cu ochii curioşi şi zâmbetul larg. Întinse o mână mică, foarte serioasă.

— Bună ziua. Numele meu este Arra.

Aryn îngenunche ca să o privească în ochi. Luând-o de mână, spuse:

— Eu sunt Aryn. Bună, Arra. Mă bucur să te cunosc.

— Ai ochi frumoşi, spuse Arra.

— Mulțumesc.

Zeerid îşi spuse speranțele cu voce tare.

— Cred că Aryn va sta cu noi o vreme. Nu va fi frumos?

Arra aprobă din cap.

— Nu-i aşa, Aryn? Rămâi pentru o vreme?

Aryn se ridică, iar speranțele lui Zeerid se ridicară odată cu ea, fragile, gata să fie spulberate. Când ea îl privi şi aprobă din cap, el zâmbi ca un prostănac.

— Îți place să joci *grav-ball*? întrebă Arra.

— Poți să mă înveți tu, spuse Aryn.

— Ce ziceți de nişte mâncare mai întâi? spuse Zeerid.

— Hai să ne întrecem! spuse Arra şi sprintă spre casă.

Zeerid şi Aryn alergară în spatele ei, toți trei râzând, liberi.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei

aveau puține arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.